

„Ez maradt belőlem...”

BIELICZKY JOÓ SÁNDOR

KÖTETBŐL KIMARADT VERSEI

Összeállította: Bieliczkyne Buzás Éva

Kiadó: Emlékszoba Alapítvány – a zene és a költészet ápolásáért

(székhelye: 4200 Hajdúszoboszló, Szabó László zug 6. fszt.1.)

Kiadásért felelős személy: Bieliczkyne Buzás Éva alapító,
a kuratórium tagja

A nyomdai előkészítés **Elek Sándor** munkája

*„A költőnek van a legszebb hivatása e földön:
ő az, aki halhatatlanná varázsolja a mulandóságot.”
(Juhász Gyula)*

ISBN

Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen

Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

magyar
nyomdaipari
SZÖVETSÉG

„Ez maradt belőlem ...”

Bieliczky Joó Sándor kötetből kimaradt versei

Összeállította: Bielickyné Buzás Éva

Bieliczky Joó Sándor

(a fénykép 1973-ban készült Salzburgban)

ELŐSZÓ

A hiány teljessége

Bieliczky Joó Sándor kötetből kimaradt versei

Ami vers egykor kimaradt, most az is kötetbe kerül; vagyis nem feledésre ítéltettek a korábbi válogatás során, csupán várakozásra. Egy újabb lehetőségre várt a gondozáson átesett anyag. A gondos özvegy pedig a hátramaradt anyaggal szeretné még teljesebbé tenni férje életművét: ez se hiányozzék, egy vonás se, ha egyébként a java már napvilágot látott is az „*Ez maradt belőlem...*” – *Bieliczky Joó Sándor válogatott versei* 2. bővített kiadású könyvben, 2013-ban. A java nem mennyiségi mutató, az akkori válogatás elsősorban a jobbnak ítélt költeményeket szeretne volna megmutatni, nem számolva azzal, hogy lesz-e lehetőség további könyvek kiadására. A megjelent kötetben nagyjából a költői életmű fele kapott helyet: kiostálódott a fiatalkori alkotások nagy része, a kevésbé sikerültnek tartott opusok, vagy azok, amelyeket befejezetlennek, töredékesnek találtak. Kényszerű és szükségszerű megoldás volt annak idején, hogy a terjedelmi korlátok miatt nem gondolkodhattak a teljes kiadásban, illetve abban, hogy egymást követően, akár több kötetbe rendezzék a több mint másfélezer fennmaradt verset.

Bieliczky Joó Sándor termékeny alkotóként sokféle kéziratot hagyott hátra.

A költői hagyaték első felét kitevő 2013-as könyvről már írtam egy hosszabb elemzést *Helyi érték - Verstemplom pillérei* címmel 2018-ban, nem ismerve akkor a még kiadatlan verseket. Így érthető módon merült föl bennem, hogyan viszonyul egymáshoz a két anyag: a válogatott és a válogatatlanul megmaradt kiadatlan; más-e, és változtathat-e bármit is az összes ismeretében az egykor rögzített véleményem.

Ha alapvetően nem is, de elgondolkodtató, hogyan maradhattak ki teljes értékű művek a válogatott anyagból. Rácsodálkozom a mostani művek olvasása közben, hogy 16 évesen milyen érzékenyen, pontosan, együttérzően és megindítóan tudott könnyed vonásokkal portrét rajzolni egy koldusról (*A koldus álma*).

Vagy később egy részeg emberről: *Elindult imbolyogva / árnyékát húzva maga után, / keserű kínokat káromkodva / körözte önmagát az utcán* (Részeg).

És természetesen itt is találunk Bieliczkyre jellemző lelkesedést és pátoszt, a forró kását kerülgető szerelmi költeményeket, a tájat és az évszakokat belülről megélőt – a hangjában, ritmusában, dallamában változatlant. Gyöngyszemekre is bukkanhatunk, sorokra, gondolatokra, hasonlatokra: *Most diófa-barna / a Balaton* (*Szépség bujkál*); *Március-lelkű madarak énekelnek* (*Március*).

Egy lezárt költői életmű végessége mintha ellentétben állna a lezárhatatlan hagyaték gondozásával. Kutatása folyamatos és állandó munkát jelenthet, mintha csakugyan befejezhetetlen volna az újabb eredmények, avagy nézőpontok változása miatt. Ha minden megvan, ha minden meglesz, teljes lehet-e a kiadás, a publikálás, a napfényre hozás, a hiány fölszámolása? Miféle teljességre törekedhetünk, ha tudható, a legnagyobb hiányzó maga az alkotó. A lankadatlan, hittől vezérelt munka, amely kísérletet tesz e hiányt kisebbiteni és az örökséget gazdagítani, becsülendő erőfeszítés a költő özvegyétől.

Mintha egy súlyos-nagy lexikon lapjai közül peregnének ki az évtizedekkel korábban mentésre és katalogizálásra szánt flóra szépen lepréslődött kincsei.

Egy univerzum préselt csillagai. Még van színük, még van valamennyi csillogásuk.

Reszketnek, remegnek a csillagok, / látod? / Az égbolt titkait álmainkba / zárod

(*A csillagok*). Mint emlékkönyvben a préselt virágok: kedves emlékek. Őrizzük meg.

1945.

ŐSZ

Elsárgult fák - arany levelek

A néma tájtól búcsút intenek

Pihenni térnek ők

Utcák porában zörög a levél

Hervadt őszenek szépségéről mesél

Sírva hallgatom őt

Ég-felé meredő nagy kopasz fák

mutatják az őszenek szimbólumát

Némák és ridegek

Póznákon madár konferencia

Tőlük megy az intelligencia

Könnyet, csókot küldenek

Korom fekete gyászos fellegek

A könnyeikkel mindig öntöznek

Hogy el ne hervadjak!

Ősz olyan, mint front után egy város

Hol az ember piszkos, véres, sáros

És sokan meghaltak.

(Hajdúszoboszló, 1945)

MARGITKÁMHOZ

(Szerellemmel Kiss Margitkának)

A boldogtalanság hazájában élek !

Ahol mindenki csendesén mélézva él

Gondfelhők takarják előlem az éltet

Számomra nyár nincs, csak örökké tartó tél

És én a télben viruló fenyő vagyok

S Te a testemen élő daloló madár

Én már érzem nem soká élek, meghalok

Nagy gyászba borul értem az égi határ

De megválthatnád, egy szavadba kerülne

És a gondfelhő eloszlik szemem elől

Lelkem a boldogság mezén elmerülve,

vár egy szót, felhő eloszlik, élttem eldől

Csak egyszer mondanád szemembe, hogy
szeretsz

Hogy nem játszol velem s komolyan

beszélsz

Boldog lennék, de csak ha könnyen nem

feledsz

Remélem vallomásomért el nem ítélsz.

(Hajdúszoboszló, 1945)

"Kiss Irénnél tanultunk kb. hatan magánúton. Az ő húga volt Margitka. Vele csókolóztam először a kapuban. Az anyukája észrevette és beküldött bennünket az udvarra. De én inkább hazamentem" (emlékezett: 1972. június 24-én).

VÁROM A HALÁLT

EGYEDÜL TÉGED

(Láng szerelemmel Margitkának)

Úgy szeretlek még mint senki jobban
Szívem összverése érted dobban
Egyedül, te érted'

Szán repül velem a fehér úton
Kezem fázik a hegedű húron
A téli éjszakán

Halál lovai nyargalnak velem
Szerelmi lángtól fénylik a testem
Éjbe világítok

Vakít a fény, mégis sokan nézik
Igazság fénye, talán így érzik
És nem is tévednek

Érted világítok, csak teérted
Hallom mint dobban a szívverésed
- másnak a szaváér

Ilyenkor fényem hervadásra kész
Nincsen számomra többé kézben kéz
Egyedül bolyongok.

(Hajdúszoboszló, 1945)

Ködös borongós, gyászos évek
Én nem is tudom minek-élek?
Miért élek?

Nincsen se pénzem, se vagyonom
Se földem, se kedves angyalom
Se italom
Se szép napsütéses délután
Se csókot szerető szép leány
Se jó komám!

Van egy örökké tartó kincsem
Szerelmes szívem rabbilincsen
Ki segítsen?

Egyedül csak te dicső halál
Méltóságod rám könnyen talál
És megutál

Jöjjön, jöjjön ne késlekedjen
Titokban rám ne leselkedjen
Ne nevéssen

Várom éjszaka tárt karokkal
Vérző szívvel, tört cimbalommal
Bánatommal.

(Hajdúszoboszló, 1945)

ÁLMOMBAN

Bújócskát játszott a hold az égen
 Tornyosuló őszi fellegekkel,
 Mi együtt voltunk a sötét éjben
 csapzott hajjal, bús szerelmes szívvel

Szemünk, lelkünk, testünk lángban égett
 Az élet fáján bús madár dalolt
 Ez éjjelen Isten ránk, ránk nézett
 A felhőrongyok közt, eltűnt a hold

Én beteg voltam, te haldoklottál
 Én nyögtem, fáztam, és érted vágytam
 Megszerettelek és te megutáltál
 Elpusztultam nagy szerelmi lázban

A temetésemen nem voltál ott
 A mennyből téged máshol láttalak
 Mást szerettél, mással lettél boldog
 - Már lehetsz, örökre elhagytalak –

Te haldoklottál én beteg voltam
 Szívem, lelkem, testem mindenem fáj
 Még is én mentem el tőled holtan
 - Kergetve az éjben, halál-madárt. -

(Hajdúszoboszló, 1945 12 25)

1946.**VISSZAVÁRLAK**

(Dr. Kovács Lászlónénak)

Asszonyom! Látom a lelki világát,
A nagy bánat tenger szárnyain repül,
Kis vigasztaló fény nem világít rá.
Hát én világítom önt szüntelenül.

Ne csüggedjen, harcoljon rendületlen,
Legszebb dolog az életért való harc!
Aki megadja magát öelötte
Megreped a szíve, halvány lesz az arc.

Az elköltözik egy rosszabb világba,
S a halál előtt hajlong szüntelen,
De önnek élni kell, várja valaki
Hírt hallott, most van haza készülöben.

Az álom pillangó fehér szárnyain
Levél jött, rajta egy ismerős írás
Élek, érted élek, nem soká meglátsz
Odahaza van öröm, van nagy sírás.

"Visszavárlak" útján most jön egy
vitéz,
Amelyik út az ön szívébe vezet
S ezen az úton gyalog menetbe
Egy halvány arcú jó magyar megjelent

Ez az ön férje, már haza felé tart
Már nevem-napomon boldog tort ülünk
Az elmúlt évek ködös időire
Csak múltó könnycseppekkel
emlékezünk.

(Hajdúszoboszló, 1946 01 08)

E verset egy hadifogoly barátom feleségének írtam. "Szeretek vigasztalni, mert ha én valakinek a bánatos szívét megvigasztalhatom és is megvigasztaltatok "

ÉRTEM HULLÓ HAZUG KÖNNYEK

(Kiss Gizellának)

Örjítő hideg, már elbújt a nap,
S imádkozik érettem egy pap.

Megjött a szép tél, megjött a hó,
Földbe száll egy nagy, fehér koporsó.

Szép fehér táj, s fekete emberek,
Azért sírtok, mert tán szerettetek?

Már meghaltam, oda vagyok végre.
Derűs arccal nézzetek az égre!

Tiszta szívből vessetek keresztet,
Vidám kacaj közt, haza mehettek!

(Hajdúszoboszló, 1946. január 9)

EGY BARÁTOMHOZ

(Szatmári Zoltán barátomnak)

Alkoss! harcolj a művészetért
Légy nagyra vágyó, szenvedő alak
Egy terv dönthetetlen minta képe
Ezt látják benned, s csodállanak

Mert azt tanuld meg drága komám
Aki mártír, ki szenvedni győz
Annak testét állandóan fűtik
Elérhetetlen vágyak és gőz

De az álmok megvalósulnak,
Legyen ki szenved a győzelemért
Ki megküzdötte az élet útját
Annak fejét illeti babér.

(Hajdúszoboszló, 1946 január)

AZ ÉGBŐL FEHÉR HÓPIHÉK HULLNAK

Az égből fehér hópihék hullnak
Vérző szívekre egyre gurulnak
Ködös bánatok.

Menyasszony ruhát öltöttek a fák
S némán tűrik télapó haragját
Csak bólintanak.

Néha felnyögnek, rosszat álmodnak
A végzet szárnyán lassan kimúlnak
Ember úgy látja.

Fáztam, sírtam e cudar időbe
Rágondoltam halvány szeretőmre
Testem megmeredt.
(1946. február 15.)

AZ ÖRÖK ÉLET FÁJA

(Szeretettel Kiss Margitkának)

Fonjatok szép koszorút fejemre
Glóriából legyen a virága.
Tegyétek majd halott tetememre
Zengjen az angyalok zsolozsmája
Zengjen, zengjen a bús mogorva dal
Hadd tudják meg, hogy urat temetnek
Kriptámban álljon egy üveg ital
Tudjak mit inni, ha felébredek.
„Nem halok meg! Csak álmodni vágyom
Hideg, rideg, testet rejtő földbe
Az égbe vár örök boldogságom
ott talán boldog leszek örökre.”

(1946)

AZ ÖRÖK BARÁT

Kopogtatnak:

És szobámba belép egy hatalmas úr
Forró kezében tartja gyenge kezem
Úgy csókol – mintha régen látott volna
Mohón s vadul.

Képzeljétek!

Az én barátom volt, a szent jó halál
A megváltást hozta beteg lelkemre
Örömmel megyek – tudom, hogy az
égben

Az Isten vár –

(1946)

AZ ÖRÖK VŐLEGÉNY

A halál birodalmában voltam!

Lelkek zsibongtak, kutyák ugattak
Nagy harci zajjal harangok zúgtak
Én halál kisasszonyt átkaroltam.

És sétáltunk csendbe andalogva
Felénk nevetett bájos hegyi tó
Könnyt, sóhajt küldött egy gyász koporsó
És sétáltunk tovább nem zokogva

Szerelmes lettem a nagy halálba
Borzalmak éjjelén megszerettem őt
A sírig kísérő hő szeretőt
Megszerettem, könnyezve, csodálva

Vőlegény voltam, ő menyasszony lett
Égő könnycseppeket szórtam rája
Hallgattam mily szépen szól hárfája
Egy bolond költő így cselekedett. (1946)

FURCSA EMBER

Pusztítva száguldok mint a vihar
Én nem vagyok más mint nagy zivatar.

Akikre küldök láng fellegeket

Kerülik tudni véres nevemet

Félnek tőlem, bolondnak tartanak
S gyöngy szívemben diadalt aratnak.

Ha gyűlölnék akkor boldog vagyok

Ha szeretnek lassan elhervadok.”

(1946. március 14)

TALÁLKOZTAM AZ ISTENNEL

Lelked csillámló tengerén
Csendben úszik egy kis hajó
Evezősök – Krisztus meg én
S az élet a nagy háborgó

Először voltam Istennél

Lelkének titkába bújtam

Többet ért nekem mindennél

S öröm sóhajokat fűjtam

Isten állt, könnyezve nézett

S nagyobb lettem mint azelőtt

Éreztem, hogy jön a végzet

S meghallhatok Isten előtt.

(1946. április 8)

BÉKE VELE

Ne sírjatok! Lelkem gyász álomba hajtotta
Tűz két szemét
Elköltözik, bánatos nevét eladta
S szüzességét.

Párnája Anyám lázongó forró szíve
Az örök nő
Takarója a felhős ég nagy Istene
S a jobb idő

Álmát kutató emberek bambán néznek
Láng lelkemre,
Szent nagy ágyam mellett, búcsú csókot
küldnek
- S „Béke vele!” –
(1946. március 19)

TAVASZ LAKODALMA

Szent nagy esküvőre indulnak a fák
Mindegyik kezében szép menyasszony
csokor
Az örök Isten mosolyogva nézi
A viruló élet szüzi lakodalmát

Új láng, új élet, sírig kísérő gyász
Ünnepelőben vannak ezek a násznagyok
Hozzájuk is eljut a halál szava
Krokodilus könnyek, örök tilinkózás

Harangok zúgnak Krisztus jár a földön
S nem érzitek szent nyilát átfúródni
emberek, lágy puha agyvelőtökön?

E nyíl a boldog élet nyílvesszője
Mely láng betűkkel írta fejetekbe
Légy ember a hit örök szeretője.
(1946. április 2)

SZÍVEM A TIÉD

Mélytüzű szememre könnycseppek
gördülnek
Fantázia harcok lassan csendesülnek
Ha téged látalak.

Te vagy számomra az egyedüli remény
Maga az alakod egy híres költemény
Hát még csókos szád?

Csalfa szép szemednek gyémánt
ragyogása
Te vagy a boldogság megfestett képmása
Arcod angyali

Egy csókod többet ér mint száz vagon
arany
Nélküled az ember örök boldogtalan
Bús mogorva lény.

(1946. május 28)

VELEM AZ ISTEN

A boldogtalanság gyász nagy mezején
Döntő szent nagy küzdelmet vettem fel
Örök mosolygásra gerjesztett az éj
Tűz paripán ültem az
Istennel.

Jött a boldogság hatalmas serege
A pénz király kardját nyújtja felém
Ez a boldogtalanság láng vezére
Kardom a szívébe bele döfém

Folyt a vér, már az ő vérében úsztam
Borzalmas kínok gyötörték lelkem
S bűnbocsánatra Isten elé kúsztam –

Ő megvigasztalt, én megvigasztalódtam
Homlokon csókolt, s intett, hogy menjek,
Könnyezve távoztam, – de nem csalódtam.

(1946. április 1)

A SZERELEM GYŐZÖTT

A szerelem örök Monteveresztjén
Küzdöttem érted nagy kínos éjeken
Láng felhők úsztak a nyári ég mezején
Tűz szívem küzdött gyász csatatereken
Jöttek szerelmet csúfító lovagok
Millió paripán fényes szép sereg
A tömegtől egy percre megvonaglok
De győztem, nem vesztettem el eszemet
Hisz eszembe jutott, érted dűl e harc
Ki a szép élet nedvét oltja belém
Miattad lesz siker, s érted lesz kudarc
Kettőnkért sírnak a gyász nagy éjjelén
Kicsi seregemnek „rajtát” vezénylek
Veres paripák körmei dobognak
És eszeveszetten harcol a vezír
Eljön az est a tüzek fellobognak
Ugye – érdemes volt harcolni ezír.
(1946. április 12) -

AZ ÉLET HARCOSA

Magyarnak teremtette az Isten
 Igaz magyarnak aki mind szegény
 Egész élete ott lóg bilincsen
 A kínos éjszakák gyász nagy mezén

Örök harc, sötét nagy csataterek
 Mindig nagy csatákra vágyódó szív
 Horpadt mell, mély tűzű sötét szemek
 Így néz ki, kit az élet harcra hív

Ez ember egy munkás, acél törő
 Ki mindenkit ver csak a halált nem
 Ma még virág, holnap már temető
 És láng nagy szerelme az végtelen.

(1946)

TŰZBEN, TŰZZEL HALTAM (2)

Tisztelem a kort, a nőket!
 Tavasz csókját, a jobb időket
 Végtelen gyászos pusztaságot
 Örök éjeken megszótt álmat
 Tisztelem becsülöm a fajtám
 Csodálva nézve rongyban tarkán
 Ősi tűz lobog gyász nagy szemén
 Millió vágás izmos kezén
 Nézem kínlódva, csendben vágyva
 Szűz testtel karomat kitarva
 Örök tűz könnyek szent nagy hegyén
 Meghalt egy magyar halvány legény.

(1946. január 12)

KATICÁHOZ

(Szeretettel Kovács Katikának)

Majd ha a sötét élet
 Gyász tűzben égő küszöbét áttall léped
 És vissza tekintsz a női kor nyaráról
 Gyöngy gyermek életed – arany tavaszára
 Zengjen az ajkad az örök virágzásról
 És csengjen füledben tavasznak zsongása
 Gyermek szeresd a tavaszt
 Új szívet, lelked ad nem pediglen hervaszt
 Vágyaidnak láng nagy tengerében ússzon
 Boldogulásodnak rózsás szép jövője
 Lelkedről a bánat térden kúszva csússzon
 S légy az örök élet útjának törője.

„Krisztus feltámadásával új élet kezdődik.”

(1946)

A JÖVŐNEK ÉLEK

Kúszik a napfény lassan csendben
 Az orgonavirág bíbor testén
 Ülök magamban elmerengve
 Boldogság titkát magamnak lesvén.

Béka nyálak, láng üde csókok
 Forró szorítás, szent nagy kínos csend
 Előletek már könnyezve lógok
 Számomra már jobb szebb világ dereng.

Búcsúzom a múlttól örökre!
 Fakír arccal bámulom alakját
 Könnyeim ejtem magyar rögökre,
 Magamra húzva jövőmnek fátylát.

(1946)

ÚJ RÜGYFAKADÁST

Fúj a szél.

Páncél fellegek száguldnak fönn a légben

Új rügyfakadást hozok népem szívére

Szent új magyar hitek, szent új magyar eszmék

Boldogulásunkat mindenütt hirdessék

Arany tenger legyen magyarok hazája

Boldoguljon benne őseink fajtája

Harangok zúgjanak, győzelmünk hirdetvén

Örök zászló lengjen, a mindenség egén

Madár csicsérgés van, új élet kezdődik

Az örök tűz fénye hazánkra verődik

Glóriát hirdessünk szerte nagy világon

Minden magyar élet legyen édes álom

Fúj a szél

Páncél fellegek száguldnak fenn a légben

Új rügyfakadást hozok népem szívére.

(1946)

HA RÁD NÉZEK ...

Ha rád nézek: eszembe jut magam

s vállamra omlik göndörödő hajam.

Ha magamba nézek, bódult szennyet látok

s minden titkot, titkon a mélyembe zárok.

Ma nem néztem semmit a nagy világon

s a gyermek Krisztus csókot boncolt számon.

1946)

A KOLDUS ÁLMA

Az utca sarkon, tépett, rongyos ruhában,
 Meztelen testtel, ifjú koldus áll.
 Kis száraz kenyeret szorongat
 És feje felett táncol a halál.

Férfiben nem láttam ily „madonnás” arcot,
 Hosszú ujjai mellén pihennek,
 Az élettől kapott éppen elég harcot,
 S halál kutyái érte lihegnek.

Óh Isten ne engedd tovább szenvedni őt,
 Hagyjad Uram, hadd élje világát.
 Adj szíve mellé egy lágy szavú kísérőt,
 Mely megteremti a koldus álmát.

Adj neki anyát, lakást, piciny szobácskát,
 Jég szívébe gyöngy kristályos hitet,
 Csupasz testére foltos, szerény ruhácskát,
 És viruljon már neki is liget.

Hadd valljon ő is egyszer igaz szerelmet
 Érezzen arca szép lánytól csókot,
 Temesse el ma a „bokrétás” keservet,
 S tartson kezében vártól barnult ólmot.

Ő ne higgye azt, hogy volt létének múltja,
 Dolgozzon az elkövetkezőkéért,
 Hogy zokogó fellegek közt megy az útja,
 S angyal dalárdák várják a „vezért”.

(1946. július)

A FALU AZ ENYÉM

Utálom a várost!

A zaj, a lárma, sikoly, idegeket öl

Gunyorosan felém kacsint százezer ököl

A falut szeretem

A rondát, a sárost!

A falu szült engem!

Szent nagy méhében a szeretet fia él

A városban sok úr csak mulatoz, henyél

A falu dolgozik

S véres a kenyerem.

Nem kell nekem hír s rang!

Száguldok az élet útjain keresztbe

Forró könnyem ejtem korhadt
fakeresztre

Szent harangod halljam!

Zúgjon, giling, galang

(1946, április 14)

A KÉT LELKŰ EMBER

Fáradt volt ő, hát leheveredett,
roskadó gerince csak nevetett,
Ő tűrte szótlanul.

A szép álmok birodalmát róttá,
csonka házán kelepelt a gólya,
Ő tűrte szótlanul.

A lelkében zsenge tüzek égtek,
aranyat, pénzt osztott a cselédnek,
Ő tűrte szótlanul.

Az élete zsombékra volt kötve,
Szúnyogok szállingóztak röhögve,
Ő tűrte szótlanul.

Gyermekeit a Sors beidézte,
és a gyász utat merengve nézte,
Ő tűrte szótlanul.

Szerette az aloé virágot,
nyakkendője messzire világolt,
Ő tűrte szótlanul.

Gazdagság után jött a szegénység,
vágyak után megszépítő szépség,
Ő tűrte szótlanul.

Az Isten adta bölcs természetét,
énjébe zárta, mint csendes mesét,
s Ő tűrte zajtalan.

(1946)

MEGELÉGSZEL?

Szép szavakkal festlek.

Megelégszel?

Bálványként szeretlek.

Szép szavakkal szidlak.

Megelégszel?

Halld! értünk sivítnak.

Szép eszmékkel fütlek.

Megelégszel?

Nézz csudás tükörnek!

Mély szemekkel nézlek.

Megelégszel?

Ne becézz csibésznek!

Mély világot adok.

Megelégszel?

Csak néha morajlok.

Mély kutamba vetlek.

Megelégszel?

s aranybékák zengnek.

Magamévá teszlek.

Megelégszel?

s örökké szeretlek.

(1946)

A FEHÉR HALÁL

Úgy múlunk el, mint a bokrok,

a fenyvesek, a friss rügyek.

Úgy, mint vastag, merev jégtáblák,
mint a szemérmes kis szüzek.

Rohanunk magunkat kínálva

a mindent emésztő halálnak.

Kéjelegve döglünk a Holnapnak
s csárdást táncolunk a Mának.

Úgy, mint a sziporkázó vasalószén,
élt merevítünk sok koszos rongynak,
lassan elfogy az energiánk,
meghalunk, és neveznek Bolondnak.

Ez a mi sorsunk! - Élni derűvel -
legyen agytipró kaszánk,
ne tobzódjunk vad riogással
a közönynek, mert véresre mar szelíd
cicánk.

(1946)

HAJNAL DALNOKAI

Zöld kontyos fák zöldes koronáin

Himnusz zengnek a hajnal madarak,

S a fészkek lány tollpihés szobáin

Táncolva járnak a napsugarak.

Ablakom kinyitom s csendben vagyok

Csak sóhajomat küldöm a légbe,

Szívemre ülnek a mérges dalok

Fájdalmamtól tarkul az ég kékje.

Vidám madarak, tüzes víg nóták

Szentelik ujjá emberek szívét,

Isten adja lelkükbe a kottát

S dal szimfóniáktól könnyes a rét.

(1946.08.30)

BABONA

Tornyosuló platina fellegek
pajkos vidámsággal keringenek.

Unszolják egymást szörnyű csatákra,
könnyeket szórnak tavi békákra.

Átsuhannak a vén templom tornyán
és ebből halált jövendöl Orbán.

(1946)

MUNKÁS-SORS

Nézd! izmai hogy feszülnek,
mint friss disznóhúson a hús.
Nézd! sanda lángját a tűznek,
mint csíp, mint mar, buján s orvul.

Csókd meg egyszer gyermekin,
de ne töröld le gúnyos szád,
merengj egy percig retkein
és simogasd meg rőt haját.

Szorítsd meg egyszer csendesen,
halkan súgjad – légy enyém,
boldogságodat hímezem -
és nyújtózz egyet lány szívéen.

(1946)

SZONETT EGY KIS LÁNYNAK

Ma este nálatok voltam.
És Te Grizkóm talán bennem,
fürdettelek hús boromban,
gyöngy voltál, gyönggyel keveredten.

Megittam üdítő borom,
részeg lettem, mint a költő,
ki ihletet les az ormon,
letört venyigén, bús szőlőtőn.

Nem a bortól lettem részeg,
szép Grizkóm Te tettél azzá,
bájod szőtt engem pityókássá,

mert gyöngy voltál gyöngyöző
gyöngyökön,
harmat a barna rögökön
s szerelem a szeretetben.

(1946)

MILYEN VAGY?

„Nem olyan vagy Te, mint a többi.
Szebb, fényesebb, délcegebb, nagyobb.
Gyermeked tőled mind öröklí,
emberek lesznek és magyarok.”

(1946. kb.)

AZ ELSŐ CSÓK

Úszkálgatnak a hápogó kacsák
Tollas testtel a habselyem vízen
S a nap a libapásztor kacsóját
megcsókolgatja illedelmesen

Zsuzsi állja, még csókot nem kapott
Kicsinyke retkes párnás kezére
Pedig csókra sokszor vágyakozott
S most csókolja a felhők vezére

Szép hosszú hajával játszik a szél
Szoknyácskáját néha felborzolja
Tűri az angyal semmitől sem fél
Csak illetlenségéért korholja

Úszkálgatnak a hápogó kacsák
Tollas testtel a habselyem vízen
S elnyomja az álom a kis Zsuzsát
S napjának a csóktól búcsút izen.

(1946.02.12.)

HALADJ A KORRAL

Mia az? Miért zavartok?

Menjetek a nyavalyába.

Nem akarom mától látni
ezeréves pofátok zsíros ráncait,
girhes melletek rothadt oxigénjét
nem akarom magamba szívni
és elraktározni, mint örök mérget
Menjetek, menjetek!

Juj, még mindig itt vagytok?

Takarodjatok! Döcögjete mellőlem,
mint vonat az állomásról.

Fütyüljete, hogy indultok új Célok felé.
A semmitmondó tespedésből kilépve,
meglátjátok a nagy világegyetem
összes szennyét és maradandóságát.

Végre, hogy kénköves szidásaim
gondolatokba zökkentette csúfos
koponyátok elkorhadó agycsigolyáját.
Véges és végtelen megoldások
zsibbasztják kedves idegeiket?

Ah, nevetséges valóság. Emberek
vagytok

és gondolkozók. A gondolat és
gondolkodás letargiába sodor
Titeket, mert szokatlan nektek a
valóságos életszemlélet.

Én voltam a szellő és Ti voltatok
a Semmik. Jótékonyágom idejétől
számítva lettetek rügyek és csudás
kacagású, kedv teljes virágok.

(1946. kb.)

IVÁN BÁCSI

Magas utcalámpák halvány szemmel égtek
 A búrák körül egy-két szúnyog ödöngött.
 És a kapuk alatt vén betyár legények
 Himnuszt rajongtak a múltó ifjúságtól,
 Az örök reflények ezüst vér palástján
 Gyermekek nevettek, kopott ledőlt bástyán
 Ősz Iván bátyám a padon ülő „sétán”
 Ifjúi szavakkal mesélt kalandokat.

Hegycsúcsokat repült dögkeselyűk hátán.
 S reptében lőtte a sóvárgó baglyokat.
 A hold kisasszonykát ölében tartotta
 Országutak titkát másoknak mormogta.
 Rettenetes kínok pokolba jutását
 A próféták arany szemüvegén látta
 Szép paraszt menyecskék szörnyű vajúdását
 Balzsamos szavakkal halkán altatgatta.
 Őt nem érdekelték cifra ruhás szüzek
 Mert az ilyen szentek, toprongyost nem tűrnek

Ő volt a szegénység nincstelen királya
 Szűk földes szobákban élte gyöngy tavaszát.
 És a levegőnek dalos pacsirtája
 Zene-bonát játszott, bús szatír szívébe.
 Nem tűrte pletykáknak borzos sihederjét,
 Vészt-hozó uraknak – ocsmány fergetegjét -

Hiába vár rám nincs aki megsajnálja.
 Tétován remegnek eres vén kezei
 Lógó bajuszától nem látszik a szája

Ócska rongy csizmáját idő foga tépte
Égi élet után rohan sáros útja
Integet szaporán kilátszó lábujja.

Zúgó-búgó vércseppes nagy bronzharangok
A múlt birodalmát százszor megátkozta
Pogány nefelejtsek, sziklás mély barlangok
Odvas bűz szobáját álmokkal díszítette
Bűnt büntető élet rózsás tivornyáit
Százszor szűzre gyónva várna vissza bárkit.

Felhők énekelnek, napsugarak sírnak
Csillagok szaladnak utakat seperve
Szíveket sebezve gyógyítanak az íjak
Ördög paripákon csontos arcú aggok
Suhanc verejtékkal várnak öreg Iván
Sarkantyús csizmáddal halkan járd vén Titán.
(1946. 10.23.)

Parasztember volt Iván bácsi, akit versbe örökítettem.

TANÁCSOK

Mért kérded az élet megy e tovább?
hallhattál felőle ezer csodát.
Oly rég megállt, már unja önmagát,
a csókot, a vért, csengős éjszakát.

Nem baj, hadd csörlessen rajtam tovább a had,
véleményem szerint felül az marad,
aki szenvedni tud, aki szenvedni kész,
csakis így lehet belőle teljes egész. (1946)

ŐSZI KÉP

Egymásba karolván
 Napsütéses utcán
 Véres bordó sállal
 Sár-edzett ruhákkal
 - proletárok nyögtek –

Rossz kavicskát rúgva
 Lassú kis folyóba
 Avult félcipővel
 Simi nyakkendővel
 - Dzsentri lányok sírnak –

Ráncos bájos arccal
 Hegyes pofa csonttal
 Antilop cipőkbe
 Várnak jobb időkre
 - Grófi ivadékok –

Vágyálmokat szórva
 Tüskés szép bozóra
 Földből nőző indák
 Vitaminos szárát
 - Éhes bárók falják -

Nádfedeles házak
 szikráznak a nádak
 Kezet áldó kérges
 Nektek sosem vétek
 - Lomha parasztokkal – (1946.)

HALÁL

A Halál óriási gyors
 kereken száguldó
 Jég síneket olvasztó
 gyémánt füstös madár.

Lomha testével rohan
 Fény szikrákat dobva
 Kék éter pokolba
 Sírva villanyfák megett -

Jaj nyivákoló hangját
 Már messziről hallom
 Gyász ruhámat varrom
 Izzadt görbe tűvel.

Dübörgő kozmosz-testén
 Habos vérbuborék
 Láng bíbor köpenyét
 Bús szív orkánja fújja.

(Sátoraljaújhely, 1946.10.26.)

IGAZSÁG, VAGY HALÁL

Cigány pofával, hajlott karvaly orral
 Silány tüdőmmel – utcán ténfergek
 Tüzes fejembe nótát csaló borral
 Ölembe ülnek bájos utca férgek.

Züllök, sóvárgok, bánt büntető élet
 Kénköves poklának sötét mélyébe.
 Szenvedést arannyal fel nem cserélek
 Könnyeit bocsájtja rám az egek kékje.

Szenvedj te aljas, lángtól sebzett költő
 Tested utcai kutyák marcangolják!
 Hallja e föld a halál kintől hörgő
 Haldokló embernek, bús sóhajtasát?

Nem. Nem! Álljanak fényben a nyaktilók
 Magyar tépődését halld egek ura
 Vesznek sorban a szutykos kesergők
 Szeplős arcukkal földnek porát túrva!

(1946.)

APÁM

Lágyan zúgó nyári éjjel
 Uri kéjjel
 Palotája jég-lépcsőjén
 Szerelmének leg-végőjén
 Szakállt növeszt.

Cudar élet ezer átka
 Havas Tátra
 Napsugártól alvó csúcsán
 Hervadt akácok trónusán
 Álmod álmod.

Zsíros patkós kopott csizma
 Acél izma
 Óriási táncot járva
 Felesége karját várva
 Jobb létért küzd

Hervadó ősz bús fecskéje
 Szeme kékje
 Szem vakító lánggal lobban
 Szívecskéje fájón dobban
 Zúg, bűg a táj.

Nyári éjnek arany tála
 Hó szakáll
 Arany sugár lébe mártva
 Selymes arca össze zúzva
 Jövőt kutat.

Bölcs, poéta, élet-művész
 Futó tűzvész
 Lelkét tépve, szívét marva
 Unokákat ringat karja
 - Szeme könnyes -

Cudar élet ezer átka
 Havas Tátra
 Napsugártól alvó csúcsán
 Hervadt akácok trónusán
 Álmod álmod.

(1946.11.07.)

EGYEDÜL VAGYOK

Egyedül vagyok!
 Füttyörések!
 Könnyes szemekkel
 szívet ölvé
 Kegyetlen élet harcát féltve
 Vigyázva kémkedek
 Merre az út
 Összetörve?

Öldöklő lándzsád
 fénye csillog
 Bünt büntető Isteni átok
 Ezek zaja – kínja
 szívemben él
 Táncol s zsibong.
 És szívem zegzugos utcáin
 Halk léptekkel járnak
 - Álom-borzas
 Csenevésznek.

(Sátoraljaújhely, 1946.12.09.)

ÉLET ÉS HALÁL

A fekete föld bársony testébe
 Villogva túrnak az ekék
 Igézett arccal szívják a tüdőt
 A vértócsás színű lehetet.

 Nótás parasztok nagy dínom-dánommal
 Kalapot emelnek a napnak
 S az öreg vitéz bíbor sugárból
 Pántlikát sző zsíros kalapnak.

Hajnal hírvivője csöpp pacsirta
 Kótyagos fejjel torkot reszel
 S egyszer csak ólom eső szemetel.

Napsugaras hegyek vízben állnak
 Fenyőfa gallyak figuráznak
 Szivárvány koronák felhőt visznek.

(1946.12.29.)

ZSUZSÁCSKA

Ezer éve nem láttam a napot
 Fellegekbe bújt, mint egy bűnöző.
 Legyőzve színnel, lánggal hallgatott
 S vele sétált a hideg, rút idő
 Végre a hajnal bátor vitéze
 Vörös arcúvá szidta a napot
 S lenézett az emberek földjére
 És küldött bíborfény sugallatot.

Első sugára szobámba tévedt
 Vörös lánggá gyúrt egy női arcot.
 A por, a füst minden újra éledt
 A hölgy kezében bús gitárt tartott
 Lassan, lassan halkán tovább sétál
 És látja, hogy egy kislány ruhát mos
 Friss ruhácskát a kék vizű tónál
 Keringve szállnak s a lány takaros
 Szórja lángját a vizes kötélre
 Fehér ruhákból tűz ruhák lesznek
 Jut még egy kicsi a lány keblére
 Sugarai cicázni szeretnének.
 Zsuzsa pirul, haja szemébe lóg
 Szép melle reszketve, félőn zilál.
 Mit akarhat ez a vén demagóg
 Anyácskám is éppen mostan szitál,
 Nemhogy itt lenne s segítene nékem
 Átokkal űzve a nap úrficskát
 Vagy jönne apám rohanó ménen
 Kezébe tartva öldöklő bicskát.

Szégyellte, hogy a falu határán
 Hol ezer gyermek virágot tűz
 Szerelmeskedjen az égi sárkány
 Mert az belőle csak játékot űz.

Tizenennyolc éves gyermekes fejjel
 Csodálva nézte a kötél szakad
 S a ruhák fehér acélos testtel
 Homokos, sáros porba hullanak.
 Kezébe tartva virágos rétek
 Ezer tövisét a napnak dobta
 „Átkozottak mind az égi vénnek,”
 Könnyeket gyöngyöz fehér rongyokra.
 (1946.)

EGY ÓDON FÉNYKÉPEMHEZ

Falon függ, mosolyog,
 álmomra mindig vigyáz,
 nevet és nem zokog,
 szűk lelkét nem marja láz.

Kétéves gyermekbor,
 ízt, jövőt magába zár,
 csókleső alkohol,
 ki mamikájára vár.

Nem tudta akkor még,
 hogy fog írni verset,
 parányi csöpp cseléd
 kipattogzott a terved.

Rabja lettél a mának,
 csontváza a múltnak
 s most ezüstlő szárnyad
 tollai jövőt búgnak.

(1946. kb.)

1947**HÓVILÁGOS TÉLI ERDŐ**

Fekete csizmámmal taposom a havat
 Nyikorog, jajong a megfagyott réteg
 Forró leheletem fátylazza be a holdat
 S fázik kezemen a kéthetes kéreg.

s egy újonnan épült híd
 álmosan felnyerít
 s a kattogó óriás kerekek
 meglapítják a síneket.

(1947.02.20.)

Elhagyatott erdő keskeny szűk ösvényén

Hidegtől becézve sírok didergőn

Egyenes útról kacsaringósra térvén

Ösztöntől üzve csúszok puha lépcsőn.

Elkorhadt levelek múzsája nevet

Keringve úszkálnak üszkös fellegek

És a hold e percben ragyogóan kibújt

A karfa gallyakon varjak pihennek

A halál kutyái értem lihegnek

S távozásom néktek békességet nyújt.

(1947.01.04.)

EZÜSTÖS ALKONYAT

Ezüstös alkonyat

sivítva nyargal egy vonat

s a fényes acél kerekek

mint megégett kenyér gyerekek

egymást üldözve nyelik

a békítő est szelíd

FEHÉR GYÁSZLEPEL

Nyikorog a megfagyott hórétteg

Holdvilág fürdik büszkén a tóba

Nyekkenve jajdul a csizma kéreg

S didergőn nevet egy falióra.

Ember létet hajhászó kutyám

Félőn néz a fényes hó-tükörbe

Felvakkant vágyva álmosan kurtán

Lompos farkát nézi bölcsen körbe.

Már szundítanak a torz fenyőfák

Kitartón harcol mert győzni akar

S tűnődve nézi egy bús ravatal.

Mégis győzött, farkát nyögve rágja

Véres a hó, egy kiálló szálfá

Dermedt testére szór száz zúzmarát.

(1947.01.20.)

BÖZSIKE MEGHALT

Nádfedeles rozoga kis viskó
Jégcsapokkal ijeszti a várost
Szűk szobácska - bacilus millió
Sírba vágja Bözsikét a táltost

Fertőzött láz. És a piciny lányka
Kemence padkán üli bánatát
Megremeg a zsíros csizma szára
S leejti az alvó Zsuzsi babát.

Ilyenkor máskor a csöpp teremtés
Nyargalva jajong – Zsuzsácska mi baj?
Most erejét vett a szenvedés.

Sápadni kezd lélek fehér arca
Kínjába szegény a földre görnyed
Zsuzsi babácska – hullasd rá könnyed.

(1947. kb.)

ÖNNYUGTATÁS

Két apró tapsifüles
ezüstös csincsilla
belerágott a sötét éjbe
s a friss káposzta illata
lágymóddal gurult
a végtelen Semmiségbe.

Rágtak a kis bolondok
én magam sem tudom miért?
Ők sem tudták, csak unalomból
habzsolták gyomrukba a levélt.
Fejük rángott, mint póznán
szél lengette lobogó.
E rángás volt az éhség éber
tünetén, jel könyörgés, kérelem.
S a két kis apró csámcsogó
ezüstbe öltözött gyerek
túljutott a nagy kételyen,
melyet jószívűségnek véltek:
és úgy hívták, hogy emberek.

Egy káposztalevél volt csupán,
mely illatot köpött a szobába.
Ezt hívják bujás eledelnek,
ezért raboskodik a gyermek
már serdülő korába.

Kár sírnotok piciny csincsillák.
Hull még a fagyra csípős dér.
Nagy közösség lesz az emberiség,
szabad lesz mind az: ki él, ki kér, s a tér.

(1947)

EMLÉKEZEM

Makulányi emlékbábok
szőke haján, lenge haján
Lágy illatot rágicsálok.

Törpévé nőtt a vén kaktusz.
Sután, fájón belém borong.
Sorsod elér, bármerre futsz.

Csokoládé zsenge házak
ne sírjatok, ne sírjatok.
Lesznek újra sáros sátrak.

Gyermekkorom dereng belém.
Sírva, bölgve, füstöl a hegy.
Minden, minden csak az enyém.

Szívem mese, lelkem regény.
Ujjam nagy véres ceruza.
Mégis győztes, mégis kevély.

Eleven emlék most minden.
Döggént hanyatlók ágyamra
s kérdek: mit keresek itten?

(1947)

MA MINDENKIT SIRATOK

Ma megsiratom önmagam,
fájón zokogva térdre hullva
szépségekbe bele butulva.

Megsiratom születésem percét
homlokon csókoló szerencsétlenségem
érzéki mámorba tespedő vérem.

Megsiratom a hamutartót
maszatos gyomrában sínylődő hamut
s bezárom magam mellett a kaput.

Megsiratom a kéklő üveg hegyet
falon dohosodó istentelen képem
peronoszpórát a venyigéken.

Megsiratok száz ténfergő cigányt
virulni látszó beteg fenyőt
foltfoszlányoktól díszes paraszt kendőt.

Megsiratom a poros szilvafákat
Téged, te élettelen rózsa
melyet még nem ért soha rideg szám
csókja.

Mindent siratok, mindent, mindent
Mickiewiczet a nagy poétát,
Lucifert, Ádámot és Évát.

(1947. 04.28.)

TAVASZI FIGURÁK

Amerre nézek, amerre látok
zölden kéklő fenyvesek
magas koronáit szél nyögeti
s a percek, a vágyak türelmesek.

Egy egybenőtt ötágú tölgy
alatt pihentem, mellettem zord kövek.
Apró bogárkák másztak a fára
legelől ment egy néger követ.

Hosszú, lomha testén milliónyi szín
gyors lábaival utat tipor
száz virágról rája hullt száz hímper

egymáshoz verődtek bronz színű levelek
felhő legények húztak víz igát
s tavaszi villám ketté szelt egy cicát.

(1947)

ELEFÁNT RADÍR

Megkaptam az első elefánt radírt
örültem nagyon, be kell vallanom
hála himnuszt zengett lelki basszusom
s elefánt csók égett tüskés ajkamon

Hosszú ormánya vizet szivattyúzott
s reám köhögte a szennyes vad vizet

új matróz ruhámon sárfoltos tavak:
barátom neked többé nem hiszek.

Szürke szemének mély tűzű dióin
öröm kopáncsok égtek szaporán,
s én aki őt annyira szerettem
véresen láttam a hármass golgotán.

Aznap szégyelltem haza kerülni
pirulva remegtem a zöld mohás gyepen,
s az arany napsugár forró zuhanya
keringőt táncolt izzadt testemen.

Egy cserebogár lány kezemre repült
zűmmögött halkán altató zenét
mire befejezte dallamos nótáját
döbrentem rá, hogy leéltem életem
porszemét.

Felpattantam, s haza rohantam
tolltartó ketrecből elővettem őt,
megbocsájtottam összes bűneit.
órára mutattam telnek az idők.

És ma elefánt háton tova ballagok
örültem nagyon, be kell vallanom
hála himnuszt zengett lelki basszusom
s elefánt csók égett tüskés ajkamon

(1947.05.26.)

ZSÓLYOMKA KOLDUSA

Szegény bús Isten adta némben
 az út karfáján néz és pipáz
 szemei maga elé merednek
 lelke bánat himnuszt zokog
 picinyke legényke kapufélfán hintáz
 s nagyapja morzsolgat egy cigaretta
 tokot.

Áldott vén, harcsa bajszerű bácsi
 zsebéből lóg egy kostök zacskó
 melyben illatos magyar dohány lapul
 mérges nikotin félve szendereg
 s a földön óbor tüzetől barnult kancsó
 a tétlen állástól félve felnevet.

Zsólyomka réme, mégis úgy imádom
 lelkembe önteném örök szobor gyanánt
 s formás testét rímbe öltöztetném
 csak itt élhetne örökké velem
 harcolnék számára szebb kánaánt
 hogy jobb ruhába üljön a szegleten.

(1947, kb.)

FANTÁZIA-SZONETT

Egy jó vastagszelet görögdinnyét
 loptam a jó múltkorában.
 Ezüst tálcára tettem húsát
 s a nap-úrfihoz vitorláztam.

Arany létrát állított nekem,
 a magasság arany fokain
 tarkapillangó könnyedséggel
 táncoltak hósín fogaim.

Szörnyű gyors voltam most az egyszer,
 ölembe csorgott az „örök vegyszer”
 fekete tojás szemei.

A napnak mohó étvágya támadt,
 megette a hatalmas dinnyecikket,
 röptében festett egy ósdi viccet.

S az éj hömpölyögve csordult a világra.

(1947.09.23.)

MA, HOLNAP, TEGNAP

Ma nem fáj semmim
 Ma fájdalom mentesen élek
 Ma elszálltak reményim
 Ma tenyeremen nincsenek kérgesek
 Holnap fogatlan némbér leszek
 Holnap szemüvegen siklik szemgolyóm
 Holnap nekem sül egy szép tiszai keszeg
 Holnap király leszek a Vénusz bolygón
 Tegnap ne kérdezd mi volt
 Tegnap nem kaptam früstököt
 Tegnap ereimben dúlt a hold
 Ja ... és tegnap volt csütörtök.
 (1947.09.19.)

HANGULAT

Istennő vagy! Ez cseppet sem túlzás.
 Hogy szeretlek, te azt jobban tudod.
 Egy pillanat, s megszűnt a hófúvás
 és agg szerelmem utcádba futott.

Sötét éjben őt meg nem találod.
 Ne keresd, mert vak szem őt nem látja.
 Ma oly kegyetlen, ma undok, álnok,
 ma ő beteg, ma ő nagyon árva.

(1947. 11.18.)

1948

KISKIRÁLYNŐM ...

Egy nap óta
számodra mást csilingel a
falióra.

Kacagj – ne vess!
álomországba mentem,
hol nincs leves.

Király voltál
és csupán neked zengett
a nagy oltár.

S én a szolgád
kezedbe tártam lelkem
mint egy tortát. (1948.01.15.)

HÁT NEM LESZ MÁR BÉKE?

Csonka, csontos, csorba, csonkja
az éjszakába belekongja,
ragyogjatok zsenge rügyek!

fényes, késes, véres érmek
ne adjatok tüzet a vérnek
pihenjetez gyilkos fűzek

rogyva roskad rozzant rendje
az örömét Mának, s semmi kedve,
a csendet altatni nekünk.

Fáradt, férges, fűrges fejjel
leparoláz sok szertelennel,
szabad hát sorsán merengnünk?
(1948.)

ÉN MÁR CSAK...

Én már csak önmagamnak kellek.
De az sem igaz, még annak se.
Előttem dűlnek dugába a tervek
és vérembe szökkent a Neve.
Rúgjatok, döfjetez,
én szótlantul állom,
ez a hivatásom.
Már nem nevezhettek embernek,
rongyabb vagyok, mint a betörő.
Ne dicsérjetez mestereknek
nem, nem, legyek csak mindent ölö.
Marjatok, tépjetez
szótlantul csordul vérem
ruhámra, keményen,
(1948.02.05.)

NE NÉZZ ÚGY ENGEM

Úgy nézel rám, mint Cézárre Kleopátra
Hej, hej, hol vagyok én még ettől a
nagytól
lelkem kifeslett hajtása.

Úgy nézel rám, mint koldus a kalácsra
Hej, hej, a friss kalács ritka vasárnapok
ropogóssá sült zsarátja.

Úgy nézz rám, mint én a kedves óra
és megutálva bűn-magadat Grizkóm
fittyet sejdítsz a búsuló világra. (1948.)

A FEHÉR HALÁL

Úgy múlunk el, mint a bokrok,
a fenyvesek, a friss rügyek.
Úgy, mint vastag, merev jégtáblák,
mint a szemérmes kis szüzek.

Rohanunk magunkat kínálva
a mindent emésztő Halálnak.
Kéjelegve döglünk a Holnapnak
s csárdást táncolunk a Mának.

Úgy, mint a sziporkázó vasalószen
Élt merevítünk sok koszos rongynak
Lassan elfogy az energiánk
Meghalunk és neveznek bolondnak.

Ez a mi sorsunk. Élni derűvel
legyen mindenek felett filozófiánk
ne csörtessünk vad riogással a
közönynek,
mert véresre mar szelíd cicánk.

(1948.)

BÚCSÚ GRIZKÓTÓL

Örökös, törökös angyalom,
szívtelen kegyelmed hallgatom
Szenvtelen violám, csemetém
ne búsulj, gyermekin szeretvén.

Csöpögő kacagód moraja,
megvérzett életem taraja
lebegtesd cinikus lelkedet
s megedzett poétád elfeled.

*

Hazug szavadból pántlikát köthetnék
Nem kötök, mert restellem magam,
holott ellenem Te vétkeztél.
és így nyakadra szárad szavam is. (1948.)

RÉSZEGSÉG ...

Az óra ketyeg
Az élet meg-megáll
és mázsás tenyere
jó estét szalutál.

A leány beteg
paplanja szaggatott
lázálmok szálingnak
mint kósza angyalok.

A kisdéd éhes
csöppnyi fecskeszája
lágý kitárulással
harapdál anyjába.

Az öreg vérmes
Putnoki Benedek
rágyújt pipájára
és máris szendereg.

(1948.)

HANGMORZSÁK

Szavakkal festlek, ugye nem haragszol?
 bolond tollhegy rivallja dalom
 szerelmed szeretetemmel most dacol
 s vérhajad koszorúba fonom!

Ajkad tűzpiros rózsája: az Alföld
 áttetsző hangod a délibáb
 duzzadó kebled örök életet tölt
 poharamba, s szüli néked fiát

életre dobja nehéz kilenc hónap
 hajad közt ezüst szálak lengnek
 s míg náthás-hangú harangok merengnek

addig én tér és bodros idők között
 színes szavakkal Téged zenglek
 s halálom után „Világnak” neveznek.

(1948.07.08.)

Fáj ma minden csontom.
 A húsom darabokban lóg
 Ezernyi kín jajdul fel bennem
 Hol van Góg és Magóg?

*

Jaj a legyőzöttek!
 harsogja a nagyvilág.
 És mégis kieszközlötték
 a nagyok
 a hatalmasok,
 hogy új csatákra
 serdüljön az ifjúság.

*

*

Mondd!
 fejedben döng a gond?

Mondd!
 Az ember mind bolond?

Mondd!
 a művész vére zsong?

Kérd!
 és ízleled a vért?

Mérd!
 és élvezed a vért?

Féld!
 és nem remeg a térd?

Nem!
 alkudni sohasem?

De!
 Merengsz az egekre?

Jó!
 az életünk folyó?

Merj!
 s csak bolondnak felelj.

*

Két külön világot élek
és mégis egy vagyok
csörtetnek a lingalézek
a fecskék, a sasok
de én itt maradok.

Mit kívánsz tőlem?
Az életet magát?
Jó galambom, vidd el
örökre!
Szívesen adom párnás
kezedbe
mert biztonság nálad van
de nálam nincs.

*

Üdvözöllek!
Serény hangmorzsaím füledbe
szívednek
és lágy ezüstös vankosán
ágyadnak
megüdvözülnek.

*

Ember vagyok, értsétek meg!
hitet, elvet vallok
kitárom girhes kezemet
és fájón nyavalygok,
sírva, dideregve.

És mi lesz busás jutalmam?
- egy pohár krém-likőr –
szűk szoba szikes talajban
s ha vágyam összetör,
táncra kér Nagykálló.

SZERELEM

Mérve jó a szerelem
Én is csak úgy szeretem
Egy friss kiló húsz fillér
Száz hold földnél többet ér.

Kicsi szívem Olgicám
rágódjunk még több vitán?
Túljárt pogány eszemen
ez a kutya szerelem!

Föl a fejjel Olikám!
Nem civódunk új hibán.
Felhőlányok ugrálnak
s villámlik az utálat.

Megcsókolva szép a lány,
csókbimbó hamis ajkán.
Add kezembe kezedet
s megölel a szeretet.

(1948. december)

UTÁNOZNAK

Én nem tejbe-vajba fürdetlek
mint csinálják a szerelmesek..
Én szavaimba fürösztetek
s lelkemmel törölöm a tested.
Ez bizarrság, de nagy különbség
lesve lesik, mint lomha tevék :
a sivatagban az oroszlánt
és elcsenik a cukros babát.

(1948.)

OLGIM

Végtelen
 éktelen öröm volt
 Olgim, hogy
 hozzád mehettem
 locsolni.
 Felfésült hajad,
 csörgő-kígyó tested,
 hegedűhúrhoz hasonló
 dallamos szavad,
 úgy táncolt égő,
 és forrongó énemben,
 mint a prímás vonója,
 ósdi, de jól hangzó
 bolond hangszerén.

Jaj, a tekinteted,
 a mindent kápráztató
 tekinteted,
 arénák csodálatraméltó
 délibábját
 mindent túlszárnyaló
 bájjal és bölcsességgel
 sújtja a homályba.

A szemedről nem is tudok
 talán zengeni.
 A szemed ... a szemed
 két ragyogó

gyémánt,
 az ifjúság
 és az életrevalók
 búvölő, zsongó tükre.
 A jóság, a fájdalom,
 a játszi hiszékenység
 női habjai
 ezüstlő tovagördüléssel
 fénylenek e csudálatos
 tengerszem
 balgán fodrozó,
 remegő tenyerén.

Kezeid szürke
 melegét
 akaratod vadrózsái,
 szépség kutató
 agyvelőd
 soha meg nem nyugvó,
 kibonthatatlan
 és megfejthetetlen
 picinyke művészei
 adják.

Tőke vagy,
 emlék,
 és BIBLIÁM
 OLGIM.

(Sátoraljaújhely, 1948.03.31.)

GONDOLATOK

Ha szavalok, magam költőnek érzem,
s pengő sarkantyúk kísérik a léptem.
Ha azonban befagyok, mint a rossz kút,
elmémet marják kínos, rágcsáló szúk.
Engedd hát, hogy ömledezzen hű szavam,
ne lesd! csak várd, habfehér patyolatban.

(1948.)

A MÚLT TEMETŐJE

A nagytőkésektől az igazság messze van:
gyárakban, tanyákon, szürke falvakban.
Elkerülte régen az éhes, ádáz vermet,
melyek úgy ágaskodtak, mint sírhelyek.

(1948.)

AZ ÉN RENDEM

Nálam a rend el van zárva.
Nem bolygatja soha senki,
palavessző, s palatábla
tőlem rendet nem facsar ki.
Hol van a rend? – keresd, kutasd,
megtalálod ne félj semmit.
Előre neked nem ugat
s kalapodhoz nagyon illik.

(1948.)

1949

ÁLDÁST VÁRVA

Barátaim! az ember szánja egymást
 és ugyanakkor önönmagát szánja
 az Égiektől várja a nagy áldást
 s az nem számít, ha rongyos a ruhája:
 majd ad az Úr – s ezt ötven éve mondja
 a kedves nővér imádkozik érte
 harminc év múlva nem lesz többé gondja.

(1949. kb.)

EGY CSUPOR TEJ

Hogy gőzölög ... meleg –
 Piroska fejte a kora reggelen.
 amikor már Ő, mint egy lány sejtelem
 kisuhant nesztelen
 frissen ... kötényesen
 piros keszkenőt kötött a fejére
 a vére lüktetett,
 s a tüdőbetegek egészségére:
 fejfákat ültetett!

(1949. kb.)

VÁZÁM VÍGASZTALLAK

Szürke és kopaszos bronz színével,
 táti szájjal áll előttem képem.
 Zsivajt csapni velem nem merészel,
 most ő fél nagyon, eddig én féltem.
 Virágokat kémlel mohás díszre,
 lágyan ragad, mint a szürke mágnes.
 Nem tudom, hogy él-e még a szíve?
 vagy idők multával az is más lesz.

Rég üres. Virágot hajdan látott,
 nem kedveli, ha zavarják ötét,
 poros gyomra utálja a főzted.

Mindaz, amit ember agya tervez,
 számára semmi, múltó buborék.

Hagyd! és zengd fülébe súgva, B.U.É.K.

(1949. kb.)

AZ ESZME

Mily boldogak, akik elvet vallnak
 teli tüdővel harsogják a valót
 hit, pénz, szerelem kell a magyarnak
 eszme, mely lenget repdeső lobogót.
 Tanítsatok meg engem imádni.
 Hagy legyek én is egyszer nagyon boldog
 akarjatok a mélyembe vájni
 és meglátjátok, örömmel meghalok (kb. 1949)

Az 1949-es évből csak ezt az öt verset találtam. Talán a tüdő-gyógykezelés, az érettségi és az egyetemi felvételi lekötötte az idejét, erejét.

1950.

FIATALKORI VERSEK

ŐSZI PILLANATOK

Úgy állnak a fák az utcaszegleten,
mint elnyűtt seprűk a ház falánál.
A rozsdás avart kábultan kergetem
s reggelenként szürkés-kék köd szítál.

Szűk térbe révedt fehér apacsingem,
szekrénybe akasztva vászonruhám,
búsan végig nézek a nyári kincsen
és menyasszony keringő emlékhullán.

Most minden oly szép, mégis oly rideg,
a táncos-felleg nem oly vad-bodor,
vágypalástja már leng mindenkinek
s zúg az Ötéves Terv, mint egy motor.
Végi lesem az Alföld rónaságát –
elém szökkennek messze távlatok,
búcsúkeringőt lejtene a mályvák,
mint szél lengette dohos lázlapok.

Pityókás varjak boroznak a fákon.
Fáradtan csordul a napsugárbor,
jókedv-énekek visongnak a számon
s fejemben zsong az egri alkohol ...

- Ősz van, szabadság szülte ősz.
(1950. kb.)

LÉGVÁRAK RAKÓI

Merev az utca! – Csendes...
lomha lelkiismeret szunnyad alatta,
melyet mi egymásra légvárakat rakók
de új világot varázslók
- lélekszagú anyagnak becézünk.
Piros cserepű, téglafalú házak
szökkennek elénk, amerre járunk
és füstölgő kémények hirdetik
újjáépítő, morajló világunk.
Most játszi hópihékhullongnak fehéren
mord közelben tetszik ezer sóhajunk.
Nem tipegünk gyolcsruhákban télen,
mert igazságharangot kongat
győztes dalunk.
- Miénk a sarló és a háborgó Világ!

(1950. kb.)

HOLDSUGARAS ÉJ

Aranyhúrjai szobámba szövődtek,
lágyan ringó, remegő fénnel.
Árnyékom bozontos, tömör hajával
úgy rajzolt, mint festő a szénnel.

Az esti fák lehámlott kopár törzsét,
teljessé pingálta nesztelen.
Rideg kacatját elétek hintette
s ő sétált, sétált nagy mereven.

Függönyöm kacéran nézte a pályát,
Melyen tovasuhant álmodón,
becézve csillagoknak árját.

S egy későn hazatérő munkás
tüzet csalt cigarettájának
és égett a filléres Kukás.

(1950. kb.)

1952

ELÉG VOLT

Elég volt nekem a tekinteted,
jól laktam titkos mosolyodtól
habzsoltam dallamos neved
és vérembe folyt a véres esti bor.

Táncoltál, úgy mint senki más,
forogtál, mint avarban a toll,
számodra jött a kiábrándulás
óh ilyen, ilyen a késői tor.

Felmerengtek az esti piros tüzek,
ízét (?) fátyolban tapsikolt (?) a hold
haldokló ágyamról üzenek
én, a kedves haldokló folt.
(1952. kb.)

ÁLMOZÁS

Úgy hasonlítasz valakire,
akit nagyon szerettem,
mint önmagadra
a legszebb főszerepben,
suhanó, rügybontó dallam
vagy, gyermekes örökkévalóság,
verseim habzó igazában
a rám mosolygó jóság.

(1952. kb.)

MOSOLYGÓS REGGEL

Hangom az enyém
Népemé az ének
amely sínein a vérnek (?)
tüzes mozdonnyal szalad
s a bordó pitymallat
ezer madárral süvít a csendbe
s a vén fákon rendbe
tömörülnek a madarak.
Ám lomhán nyitnak a boltok
s a pázsiton harmat gyöngyös foltok
aranykondértól színeseknek meg
lassan az álom elhagyja a testet.
A munkás győztesen, teltebben ébred
s békepipát szívnak a gyárkémények.

(1952. kb.)

A PROLETÁR NEGYED

Köd szítál ...

A munkástelep morózus, szende
fénnnyel, belebotlik a szemedbe.
Lassan elillan a köd gomolyag
s egy tekintetbúvár mosolyodat
ablakának jégtükrébe marja.
Nem vérrózsás keskeny, csipkés ajka.
Hosszú haja mély arcára lebben
s megszépülsz, mint ismert ismeretlen:
e füstfelhős – proletár negyedben.

(1952. kb.)

MA ...

Ma oly halkan, morajlón suttogott az ősz,
mint egy öreg nyugdíjas, aki gracióz.

A kergetőző színek lágy kacsója tar,
ködszabák kéklenek s a táj bús ravatal.

Zörgő avar-hantok dérkoszorút hordnak
s ritkábban emelek kalapot a holdnak.

(1952. kb.)

DECEMBERI NAPSÜTÉS

Pattan a fény
az ég kohójából,
szikrázva hull
pajkos kedvű szirma.
Alkotóvágy
szemünkben az élet,
örömünknek
bizalom a titka.

(1952. kb.)

1953

ÚTI JEGYZETEK

Belerohanunk a hegyek ölébe
 sárga folyó a rozstábla
 a az ég metszi a hegyek karéját
 s smaragd csöndben nő a szőlőgerezd.
 Kapaszkodik a vágyunk új csúcsok felé.
 Ölel a szépség, ne hagyj magamra,
 harsogó jóság Veled lenni
 s gondolataim lepkéi
 körül röpdösik
 csókokban beszélő ajkad,
 szemeid vallomásos tengerszemét
 karjaid kitárulkozó ívét
 mard belém szerető alázattal.
 Alattunk táncol egy kis patak
 s tükrében kedves Te vagy a napfény,
 s fodrai habjában megmártalak
 szépítő varázs a tekinteted.
 (1953. kb.)

ÉVFORDULÓ

Az illatos akácok lenge virága
 mint menyasszonycsokor - ráborul a
 fákra.
 Egy éve már, hogy házasember lettem.
 Arcom kisimul, kedvem magasba csap.
 Pilóta csak véli, hogy röpdül az egekben.
 (1953.05.21.)

EMLÉKSZEL?

Emlékszel?
 A rúzsos ajkú nyárban kószáltunk
 ... és köröttünk páncélt font az erdő.
 Virágot szedtünk, titkokat zengő
 láz-öleléssel.
 Alkonyodott.
 Felettünk csipkés felhők keringtek
 az éghez tapadt szoknyájuk fodra
 s halkan a tűzköves csillagokba
 írtam a Neved.
 Nyár volt.
 A szederszínű éj ránk borult
 s mi ballagtunk egymásba karolva.
 Búgócsigaként néztünk a holdra
 hisz mind gyermek, aki szerelmes.
 (1953. kb.)

ESTE

Az utca halk neszt
 beszötte párnás ujjaival a sötét.
 Lenn a téren most olyanok a léptek,
 mint kapukra feszített denevérek.
 A tegnapi munka pihen köröttem,
 mint érlelődő búza a rögökben.
 Állok az erkélyen, s messzire tekintek.
 Hús hajnal ölében ébred a reggel.
 (1953. 05.21.)

A KECSKEMÉTI KORSZAK:

1./ Kiskunság, 2./ Petőfi Népe

1954.

NAGYAPÁM

Kitárult tarka színeivel a rét,
mint egy nagy legyező.
Kigombolta a kalász sárga ingét
a forró levegő.

A tszes földjén kaszák suhognak.
Telt-ölű reng ragyog.
Az első sorokban nagyapám halad
szemében csillagok.

Barna izmain veríték patakzik.
Szabadság a bére.
Napnyugta után sok fiatal tanít:
tettben él a béke.

(Kecskemét, 1954.)

BÁNAT

Napraforgóvirág arcát
marta a bánat
karja lehullt ernyedten, mint
lőtt madárszárnyak.
Félve nézett, rosszat sejtőn
írott betűkre
Kővé válva, nem moccanva
állt ő szótlantul
Érezte, hogy kár szabódni:
nem győzhet, csak úr. (1954.)

CSUKA JÁNOS

Alig voltam tizenhárom éves
tanítóm volt Csuka János béres.
Sűrű haját ezüst pántlikázta,
az urakat, hej de kicifrázta.

(1954.)

ŐSZEL A HATÁRBAN

„Helyre legény” – ezt beszélnek rólad
A lelkét nézd a csalóka szónak.

Azon tűnődsz, olyan ez a határ
mint egy gazdag kultúrházi könyvtár.
Földed és könyv. Paraszt a nyomdásza.
És a betűk: ért kalászosok száza.

Úgy éreztem, hogy tenyere a nagyvilág
De az én kezem benne csak Európa.
Bátrak lelke a kéz, duzzadó erővel
Tekintete friss láng. Jövendőt sugárzó.

Mint zengő kotta, olyan a Hajdúság
és hangjegyeid: éneklő pacsirták.

(1954. szeptember)

BESZÉDES ESTÉK

Hazamegyek a szülőfalumba
 részemből még gyorsvonat is futja.
 Régen láttam megöszült apámat
 s a zöldellő hajdúsági tájat
 Rég hallottam akác susogását,
 elfelejtem Hüse Bálint házát.
 A kanyargó Kösely folyó színét
 Orbán Zsóka tréfás zsémbelését.
 Szülőföldem porszeme hazámnak,
 évszázadok óta fészke volt a mának.
 Hazamegyek, mint iskolás gyermek,
 megtanulni a szép magyar nyelvet.

*

Tíz év alatt volt sok gondom, bajom,
 Anyám fogta kezem bizakodón.
 Jobban örül a szóke malacnak,
 mint dicsérő, kábító szavaknak.
 Dohányt vakart ki a pruszlik zsebből,
 ajándékba hozta Nagyhegyesről.
 Ezüstfenyő színű szeme fénye,
 pántlikát szőtt beszédes esténkre.

Annyi könyvet hordozol magaddal,
 könyvespolc lesz a konyhai asztal.
 Amint lestem, nem csak költemények,
 vannak köztük köpcös, új regények.
 Azokat még én is elolvasnám
 ha engedne a tavaszi munkám.
 Na majd télen – jó anyáddal ketten,
 elvitatkozunk egy-két regényen.
 Ha kell, versedet is megbírálom,
 tudod fiam – apád igaz ember.

*

Furcsa madár a költő érzése,
 fészket rak az emberek lelkébe.
 A fészekben tollasodó ének
 nótája lesz a dolgozó népnek.

(1954.)

BOLDOGSÁGOD ELÉ

Ne nézz a messzeség ködébe,
százszorta hígyj a boldog
pillanatnak –
s ha feldereng egyszer
húsz évod pillangós emléke
mesélj a tiszta friss szavaknak,
s meglásd nyílik az értelem rózsája
ligetté lombosodik a mező.

Soha se emlékezz a régi szépre
lobogjon előtted a táltos jövő.

A szerelem néha kábít
lelked tengerszeméből gyöngyöket keres.
Hidd el, boldog csak úgy leszel,
ha szíved érzéseiddel
új utakat keres.

Hiába dőlsz fehér vánkosodra,
hogv megbékélj a bánat rőt dalával.

Könnyeid gyémánt remegése
találkozik borús, őszi fákkal.

Élni, remélni, hinni nagy dolog –
s kik ezt vallják csak azok boldogok.

(1954. kb.)

BÚJÓCSKA

A „Bújócská”-ban főszerepet
játszol kedvesem.
Csipetnyi szabadidőnkben
csókolózz velem!
Színész vagyok most ez egyszer
Te a szerelmem.

(1954.)

SZILVESZTERI SZÉL

Cserget a szél. A göröngy taréján
peckesen feszeng az idei fagy.
Véres körmű a szilveszteri szél
s arcomra fest szép piros rózsákat.

Kis szobánkban duruzsol a kályha,
zsémbes hangja, akár a nagyszülők
rászólnak a pajkos unokákra:
hozzatok már be egy kis tüzelőt!

Körülüljük kis feleségemmel:
olyan szeme, mint egyszerű szavak.

Lehet bármily zord a szakállas tél
ha meleg a szív és a gondolat.

(1954. 12.31.)

TISZA-PARTON

Úgy kócolt a szél a habokba
 - suttogva, mint Te a hajamba.
 Nagy ölelés volt a hangulat
 kagylók gyöngyében láttalak.
 Szép, virágillatos ujjadon
 becéző lágyság a tartalom
 Szomorúfűzfa vagyok benned.
 (1954. kb.)

NÉLKÜLED

Hazug minden szavad.
 Magad csalog,
 ha az erdei fák alatt
 szerelmed suttogod.
 (1954. kb.)
 (u.i. Gyáva az, ki önmagától fél
 - Te is az vagy! –
 Mért vagy oly szomorú?
 Szeretlek és mégis félek tőled.)
 (1954. kb.)

HÁZASSÁGI ÉVFORDULÓNKRA

Csordul a fény
 a fák hegyén.
 ... Sűrű a mélye
 most a csendnek,
 zászlóként simul az eget kékje
 s rabja vagyok a végtelennek,
 melynek igéző tavaszában
 felkelő napsugár és áldozó nap
 lelked pásztortűz lobogása,
 s a perceknek órákká kovácsolt varázsa
 Te vagy az Idő mérlegén.
 Veled és Ellened – így születik az érzés
 zengő húrjain a tisztító vallomás.
 Szeretlek s kuszált idegeimmal
 kötözlek magamhoz, hogy ne lássa senki
 más!
 Jajdulj az örömök gyantás tüztől
 és neved, ha bánat bántja lelked!
 Csókvirágot lehelek ajkad horizontjára
 s engedd, hadd legyek rózsálgömböskerted.
 (1954. kb.)

KARÁCSONYI ÜZENET

Csillagszórós szárnya nőtt az éjnek
 megperzselt mondat a decemberi szél,
 fenyőfás köntösbe öltözik az élet,
 ölelésünk fodra remegő levél.

Hajtsd ide kedves omló, lágy hajad
 s hallgasd szívem gyötrő dobbanását.
 Csókjaid tüzeiben szíved reszket
 majd tovább röppensz, vasalod ruhád.
 (1954. kb.)

1955.**NÉVNAPODRA**

Mint óriási piros alma a Hold,
Nesztelen csókolják makrancos fellegek.
Szíved, e gazdag, tarka kicsi bolt
Halkan zörren, akár a levelek.
Hópihék hullanak gyémánt hajadra,
Arcodhoz simulnak, mint e vallomás, -
Emlékeztetsz egy gyermekkori lantra, -
Melynek zendülő húrjain Katicás
Mosolynótákat csipkéz a tiszta mámor.
Szemed mélycsöndű erdő-óriások szellő-ostora
Örökzöld koronája a messzi távol.
S gyöngy-fehér könnyeid
A fénylő csillagok.
Szép vagy. S még szebb leszel,
Ha valakit lelked tengermélyéig szeretsz.

(1955.11.25)

KATONA JÓZSEF SZOBRA ELŐTT

Mint vad ércharang, zúgott a lelked
 S harangkötele – haragos szavad.
 Végigsöpört az őszi kerten
 S én olyan voltam, mint Te magad.
 Szemeid, felparázslott fények,
 S rózséje voltam én.
 Éreztem, hogy szeretsz a gyűlöletben
 És bánatodban én vagyok remény.
 Úgy sírtad a szót, mint öreg Tiborc
 Ki emelt fővel vádolja a sorsot,
 De önmagában már szépül az ország,
 S megkondulnak szabadítón
 A lélekharangok.
 Ajkad kerítésén, a gúnyos rácsok
 mögött
 Mint késő este megtért
 kislányszökevény.
 Az erőltetett gőg, síró bölcsőben
 nyögött,
 S én éreztem, hogy enyém vagy, mégis
 az enyém.

Fák koronáján pelyhedző reménység
 Karok ölelésén dagadó vitorla,
 Sűrű őszi kertnek Te voltál
 Tűnt álmod csókokkal sirató, zokogó lakója.
 A vád, amely szívedről oly halkán csordult,
 Mint anyám messze néző szemén a
 lakodalmas könny,
 Éreztem, tudtam, szívemmel kóstoltam
 Hogy szíved hullámverésén a sántító
 közöny
 Csak asszonyos gőg, s marasztaló harag.
 Elfordultál tőlem, mint a Nap a Földtől,
 Mikor az est szelet kerget a hegyekről,
 S megborzong a nyújtózkodó fergeteg -
 Katona József, az én eszményképem,
 Tiborc és Melinda előtt dalolja vérem,
 Szerettelek, ... s nagyon szeretlek ...

(? 1955. 12.04)

PHILIPPE

Szürke köd hull a Szajna városára
Halványabb már a rikoltó neon,
S az Eiffel-torony rácsos árnyékában
Álmodik egy proletár Anakreon.

Este hallgatta poros rádióján
Messzi országok buja ritmusát,
Két szemét a membránra szegezte
és átdúdolt egy egész éjszakát.
A zene felitta minden bánatát
S érezte, nem fáj úgy élni már
Szebbnek látta a kopott kék eget,
Az utcát s benne őszülő véneket,
A kis Luist, a sápadt bolti lányt,
Jobbnak az ételt, mely nem volt már silány

Mocskos kezében most is ott volt
P. Howard, a híres, „nagy regény”
S ha teli tüdővel fújta
a Föld túlsó oldalán
Százezer pisztonos legény –
Ő lehunyta szemét:

S magát látta a bárpultok között,
Tiszta frakkban, nem foltos cipőben
Oly zokniban, mit nem rágott szét a szenny
Szabadon, úrin, kimosdva, fehérén ...
„Talán ezt egyszer, egyszer még megérem ...”

S ha megmozdult
- a toll kihullt -
A dunna elszakadt
- Egy álom szétszakadt -

(1955.)

1956.

HAJNAL A PUSZTÁN

Mint nagyapám pipás
 Szájában a fogak,
 Merednek ég felé
 A hajdúsági fák,
 S öblös karjukon
 Égre penderülnek
 A vessző csemeték,
 A sok fiatal ág.
 A kéreg, mit mifelénk
 Az aprócska népnek
 Az iskolai szó, csak
 Háncsnak tanít,
 Bepólyázza a fák
 Mozdulatlan testét.
 S szélsodort gallyakon
 Varjú fogyasztja el
 A kukorica szemek
 Lopott forintjait.
 Itt a sorsok végtelenjén
 Töltődött szigetben
 Lelkem őrszemei a
 Viharváró fák
 És megvéd, bóbitáshajú
 Szülőföldem.
 E Bocskai-léptű
 Hősi Hajdúság.
 Két vénember baktat
 A hajnali úton.
 Csontos vállukon
 Szóttas tarisznya lóg,
 S az avas szalonna
 Megsárgult bazaltján
 A csikorgó fagy,
 Szédült táncot kopog.

Bajuszokon deresedik az Idő.
 A határ végtelen
 Hátterébe vésve
 Itt kopott gúnyájú
 Parasztfigurák,
 Otthon, a vén búbos
 Csutkás lángja mellett,
 Mókázó, mesélő
 Nótás nagyapák.

Ébred a szívem, a
 Fehér ölében.
 Végtelen kotta
 E hajdú határ,
 S a vándormadarak
 Szárnya tövében
 A gyors-röptű emlék
 Fészekre vár.

Tavaly, még én is
 Erre bandukoltam,
 S a gémeskút sovány
 Roggyant öle mellett
 Térdepelt a múlt.
 S a birkanyáj ezüst
 Kolompszavában, lelkem
 A mélységbe látni tanult.

Tenyeremben hevert
 A vasmarkú hideg,
 Hajamat tépte
 A bütykös-ujjú szél.
 Fáztam, dideregtem,
 S tán senki nem hiszi,
 De a költő ilyenkor is
 Szépet remél.

(1956. 02. 25.)

VERS FÖLÉ HAJOLTAM

Kis fehér lapon
Égszínkék betűk
Pólyáját csipkézi
Szerelmes szívünk.

Gögcicsélve halkan
Szól a lelkünk vágya,
Örködünk gondosan
Tiszta ritmusára.

Majd ha gyermekünkre
Vigyázol anyásan,
Altatódal leszel
Versem igazában.

Leszünk új ígéret
Fiunk mély szemében,
A mi mosolyunk ég
Ajka szegletében.

Gyermek és vers: egyik.
Lelkünk legszebb ága,
Göndör haja, ríme,
Szívünk koronája.

Piciny, lányos kezéd
Bölcsője a versnek
A születő dallam
Azt súgja: Szeretlek ...

(Kecskemét, 1956. július 14.)

AUGUSZTUSI BESZÉLGETÉS

Úgy simult kezéd kezemre,
Mint az öreg hídpillérre
Büszke sirályok karcsú szárnya,
S úgy kúszott a ceruzás valóság
A sima papíron,
Mint Balatonon
A szerelmesek vitorlása.

A névnapos csendben
Vihar fészkel,
S szívünk, e két
Kelepelő gólya,
Kering a kéklő magasságban,
S nem veszi észre, hogy
Feszített szárnnyal,
Év erektől dagadó útját rója.

Nem mi beszélünk,
A tihanyi hegy suttog
Emberek sorsáról
Orgonás hangon szól,
Ülünk a mólón
S a csend párnáira
Tűzcsóvás lelkünk
Lobogva ráhajol.

Dallamos szárnyakon
Kitárul a lélek
S ecset-finom ajka
Halk mesébe kezd,
Szavunk nem moccan,
Mégis értjük egymást ...
S a hegyről ránk koccint
Egy telt szőlőgerezd.
(Balatonföldvár, 1956. 08.21)

ESTI AJÁNDÉK

Fényben ül,
 És fényben áll,
 Akit szeretek,
 S amikor ránézek,
 Reszketek,
 Mint a harmattal
 Ékszerezett
 Levelek.

Befonom lelkem
 Édenébe
 Ég-sima tekintetét
 Asszonyos anyás
 Zsoltárt
 Keresek benne,
 S két ember
 Születő
 Remekét.

Az erek, gondolatokat
 Sodró csatornáin
 Szilaj göggel
 Kúszik
 Vadóc ifjúságom,
 S boldog vagyok
 Ha előtte
 A szeplőtlen szív
 Jóságát
 Kitárom.
 (Kecskemét, 1956.09.03)

ÍGY MAJD

Így majd együtt ...
 Hosszan, elmerengve
 Nem vesszük észre
 Mikor van nappal
 És mikor lesz este.
 A csillagokat
 Apró só-szemcséknek
 Látjuk,
 S az emberek
 Aggódó tekintetét
 Győztes mosolyunkkal
 Koronázzuk.
 (Kecskemét, 1956. 09.22)

VACSORAFŐZÉS

Íz, zamat,
 S mily lányos mozdulat,
 Benne mégis, mennyi
 Asszonyos ügyesség.

Sistereg a zsír ...
 A szalonnán ráncok sűrűsödnek,
 Mint nagyanyám arcán
 Az emlék, ha sír.

Olyan vagy, mint
 Cikázó gondolatom
 Melyben a fényre-érett szándék
 Anyás szerelmed,
 S te vagy angyalom ...
 (Kecskemét, 1956. 09.24)

BETEGÁGYAD MELLETT

Két szép szemed csókjaimmal zárom
 Lázarcod ujjam szirmával simítom.
 Ajkaid cserepes melegébe
 Vigasztaló szerelmem plántálom.

Fájó tudat marcangolja lelkem,
 Hogy miattam, értem dőltél ágyba,
 S arcod lett a rózsákat termő láz
 Szépséges karcsú Zsolnay-vázája.

Egy nappal ezelőtt, még Te áptál
 engem,
 S ma már én vagyok – gyógyító orvosod.
 Asszonyos, drága gondoskodásodnak
 E csengő sorokból emelek most szobrot.

Gyógyítson meg e szív,
 Melynek ezer ágból fonódott gyökere
 Lesz, eltéphetetlen családi békénk
 Ezüstfonatú horgonyköteléke.

Mily bágyadt most a vér. És a
 Sorsom sejlik két lázas szemedben
 Míg rám szálló, marasztaló mosolyodnak
 Takargató szárnya, a jövőmre lebben.

(Kecskemét, 1956.10.12)

ÍGY NYÚJTSUNK POHARAT

A puttonyok hátán a szőlőszemek
 Mint megannyi édes üveggolyó,
 Kínálják vérbő ízüket,
 S mindegyik fűrt egy kis folyó.

Elgondolom, hogy szerte a világon
 - Spanyolhontól gyümölcsös Grúziáig –
 Most szüretelnek, népek dala röppen
 Testvérszárnyakon, hajnaltól éjszakáig.

Bár szednénk már össze minden
 szőlőszemet
 Tiszta emberséget, szépséget és erőt .
 - A négy világtájat kedvre deríteni -
 S ácsolnánk szívünkkel kenyértermő
 jövőt.

Legyen ez a világ új szüreti korszak!
 Sajtolja ki gyöngyét a közös józanság
 S így nyújtsunk poharat a napfényes
 magasba

Koccintani véled: megtalált igazság!

(Megjelent: Petőfi népe,
 1956. október 21)

A TE KEZEID

E simító kezek,
 e gyöngye gyökerek
 tovasuhanó
 lobbanó erek.
 - Dédelgető dallam –
 levelek hullása
 moccanó avarban.
 Betűket fodrozó
 hömpölygő kis folyó
 suttogó vallomás,
 tűzben izzó
 parázs.
 E simító kezek,
 hófehér gyökerek,
 pattanó kis rügyek.
 Vad tavaszi mámor
 Őszi töppedt csöndben.
 A kékpártájú távol,
 mint hímzett,
 puha szőnyeg,
 takarója lett
 e balladás ősznek.
 Rád hull a falevél
 gitár-szárnyú súlyúak
 S összekötő íve
 felcsillanó szemed,
 simogató kezed
 jövődöt megcélzó
 ezüstholdas útnak.
 Gyöngyök ezek a
 hó-puha kezek,
 s az emlékezet –
 töretlen szoborrá
 mered ...

(Kecskemét, 1956. október 24)

FÉLHOMÁLYBAN

Még három év,
 És harminc éves leszek ...
 Így lesz a hajtásból
 Vastagtörzsű fa.
 Anyám, mint érett
 Férfit emleget,
 dédelget még most is
 Ezüstös szava.

Néhanapján,
 Ha tükörbe nézek
 Nem ismerem meg
 Marcona magam.
 Szívemre csordul
 Egy-egy zsenge ének
 És megfontolt ige lesz
 Minden szavam.

Az ifjúság elszáll,
 Akár a fecske,
 Csak hangjára emlékszik
 Egy-egy villanás.
 Úgy néznek ránk,
 Mint mi az öregekre,
 S alamizsnánk lesz
 A sajnálkozás.

(1956. 11.08)

KETTEN

Az este halkán bekopog
 A sötétszemű ablakon.
 Ujjaid lágy simítása
 Lángokat gyújt az arcomon.
 Kék szerelem a köntösünk,
 párnánk karunk ölelése
 Csókjainknak mély forrása
 Csorog lelkünk tengerébe.

(1956. 11.16)

CYKLAMENEK

Virágnak ujjá
 Hat szíromlevél
 Úgy tartja csendjét
 Mint sodrását
 A vér.
 Koszorús levelét
 Telt szépség fedi be
 Egy évszakot ölel
 Névnapos keze.
 E három kis virág
 - Mennyi változat –
 Gyűjtják színeikben
 A vérbő lángokat.
 Érett asszony mind
 E három telt virág
 S lámpás-könnyeik
 A bimbó-unokák.
 Egy picinyke magból
 Így sarjadnak ezek,
 S tiszta szerelmünkből
 Dobbanó
 csöpp
 szívek.

(Kecskemét, 1956.11.30)

NOVEMBERI ZSOLTÁR

Úgy borultam a válladra
Mint aki szíved titkát akarja
Megtudni
S zsoltáros érzéssel megsejteni
Mi indult el gondolataid
Vonatán
Bányásza vagyok érzéseidnek
S ha kell tíz körömmel
Kiásom
Életed tengerszeméből
Rejtett, de megtalált
Kincsedet.
Karjaid végtelen alagútján
Az erek, ezek az ezerfelé rohanó
Kis sínek
Szétszórják a szív és lélek
Atomját
Melynek nyár-piros rózsáját
Csókjaidból szívom magamba.
S ha ajkaid iskolás igazsága
Jövendőt jóslón ajkamra simul
Rebbenő érzések szakadnak fel
A vágyak narancsligetei alól
Döbbenet-teljes pillanatok
Kötöznek Hozzád
Kedvesem,
S akkor érezném magam igazán
Boldognak
Ha pólyásillatú arcodon
Felragyog a szerelem.

(Kecskemét, 1956. 11. 16.)

1957.

PIHENŐ

A halkan motozó csend
Ódon kanapéján
A meleg borostás állal
Szendereg
S a nap szobán szövődő
Aranyhúrjait
Halkan pengeti
Gesztenye szemed.

Az utcák tenyerén
A fagy morcosan kúszik
S a háztetők gerincén
Végighasal
S göröngyé gömbölyül
A roggyant csizmák
Síkos talpa alatt a hó
Mérges csikorgással

Az ablakon túl tél van
De itt bent, mivelünk

Virágkeltő
Tavaszi virul
Szerelmünknek
És hogy örök legyen
Messze, múlhatatlan
Őrködni rá
A büszke költemények.

Te fonalat morzsolsz
Kezedben, s hallgatod
Radnóti versekből
Olvasásomat.
S ha a fehér lapok
Hasábját forgatom
Parázs tekintetéből
Lopom el türelmes
Vallomásodat.

Néha az ajkunk csendben
Összehajlik
Mint gémeskút vödre
A gyöngyös víztükörrel.
Vágyunk fellobog, és
Halkan tovarezdül
Életmagasztaló
Lágy hullámközökkel.

Mily jó veled lenni
És nem egyedül.
Hisz párja nélkül a madár
is
Kószálva kering,
És szárnycsattogását
Nem várják csevegőn
A kéklő magasból
Pelyhes fiaik.

Hallani, érezni és
Tapintani kell ezt a
Szerelmes rügyfakadást
Melynek gyümölcsét
A hűség fája termi,
S fényre-ért levelét
Zölddel és arannyal
Az öregkor festi.

Ha vállamra hajtod
Kócos kis fejed
Suttogsz mint hajnali
Szél a Tisza-parton,
Úgy érzem, hogy egy világot
Ölelek, és cserebogaras
Pántlikát köt a fény
Hosszú hajadon.

Ilyenkor olyan vagy,
Mint a hegyi kő.
Mely szökkenő kedvvel
A vízesésbe csobban.
Legyek hát én
A frissvizű patak,
S villámló szépségeddel
Mártózz belém.

(1957.01.26.)

HALLGATOK

Hallgatók szobámban mélyen
 Kinyújtózom a pamlagon.
 Mint fény tavaszi vetésen
 s pacsirtám dalát hallgatom.

Éneket sző feleségem
 Fonala örök: szerelem.
 Félhomály van, s hosszan nézem
 ahogy simítja két kezem.

Betakar. S nótás szemében
 Szavak zenéje felkacag
 Eggyé olvadunk egészen
 akár medrével a patak.

Hallgatók szobámban mélyen
 Kinyújtózom a pamlagon.
 Mint fény tavaszi vetésen
 A feleségem altatom.

(1957. január)

MINDHALÁLIG

A pattogó rügyek
 Olyanok a fákon
 Mint szeretgető szemed
 Mélyén beszédes álom
 Virágbontó kedved
 Az ölembe hajlik
 S szerelmes regényt
 Simítnak arcomon
 Keskeny ujjaid.
 Olyan vagy, mint a
 Legszebb vallomás
 Ölemben ölelő
 Élő parázs.
 Drága teher
 Kit mindig hordanék
 És ajkaid számóca ízét
 Csak szemfedőm
 Feledtetheti el.
 Fekete koporsóm
 Mellett te leszel
 A kisírt szemű
 Augusztusi reggel.

(Kecskemét, 1957.03.20.)

AZ IGAZSÁG

Gond nélkül

Nincs ma ember

S lépteid

Kilométereket

Tipró dobbanása

Belémereng a

Nappalokba,

S a kásás-puha

Éjszakákba.

Tört szárnnyal

Kóvályogsz

A fénygyertyás

Város szegletén

S nem veszed észre

Hogy a hajnal

Kékcsendű öléből

Feldereng aranyló

Szárnyán

A remény.

A gond mázsája

Nyomja vállad.

Nem saját sorsod

Érdekel.

Újjászülető nemzeted

Még görbe-hátú

Kérdőjel.

Szívedben hallod

A Holnap szavát

De ajkad

Bátortalan marad

S még nem mered

Elröppenteni

A hitet adó

Szavakat.

Álmaidban

Megformálsz

A boldogság

Érc-kemény

Szobrát,

A lelket cserélő

Szebb világnak

Virágba omló

Suttogását.

Döbbentő mélység

Minden érved

Ne tétlenkedj

Mondd ki zengő szóval

S lobogja szemed

Büszke selyme:

„Az Igazságé lesz az Élet!”

(1957.02.09.)

CSÓK

Két fodros ajak
 Ha összeér
 Úgy fut egymásba
 Mint Tiszába az ér.
 Simuló jóság
 Tiszta akarat
 Elnémítja a
 Kósza szavakat.
 A szívek szavát
 Csak ketten értjük meg
 Olyan a csók
 Mint nyírfa levelek.

EGY PERC

Egy perc
 És mennyi türelem
 A világot dönthetik
 Meg ezek a parányi
 És gyors feledésbe suhanó
 Szavakon.
 Ezért szeretem az órákat és
 napokat, S a hónapok
 Királyait, az esztendőket,
 Mert én az életemet leélni
 Csak véled akarom
 S egy perc ehhez
 Nem elég.

PORTRÉ

Hányszor elzarándokolsz
 Egy ülő alak előtt
 Külsejéről megítéled
 És lelkében nem veszed észre
 A gondolkodó Időt.
 (Kecskemét, 1957.03.20.)

TEARÓZSA

E sárgán virágzó
 Selymes levelek
 Oly bátorítón őszinték
 Nekem
 Mint ujjaid iskolás
 Szerénysége által
 Ajkamra írt vágyból
 Pattant szerelem.

Kalácsszínű szépség
 E bódító illat
 Mely zsenge lány
 Testére hasonlít,
 S oly könnyen elveszti
 Szüzi virulását
 Mint hullámot vert fűben
 Lépteit a gyík.

Csipke-finom levél
 Díszletei között
 Úgy tűnik élém
 E kócos kis virág
 Mint tűzszínű ég
 Alkonyi kárpitján
 A bölcsőjéből ébredt
 Sárga holdvilág.

Szépség gyötörte erőmmel
 Most letépek egy kis ágat
 És arcod merengő
 Selyméhez szorítom
 E szerelmes szirmú
 Tearózsa szálat.

Gyökértelenül
 Nincs öröm e földön
 S én a gyökérből pattant
 Vad valóság
 E délre hajló rózsaaaggal
 Együtt
 Őrizlek, mint májust
 E sárga tearózsák.

(Kecskemét, 1957.05.27.)

LEVELEK

Egy zöldtintás levél is

Lehet történelem

Mert a Te gondolataidat

Őrzi kedvesem.

Béke lombosul az érzések

Mögött

S tisztamedrű mámorában

A Duna hömpölyög.

Négyoldalas levelednek

Nyolcvannyolc sora

Kerítése szerelmemnek

S kedvem friss bora

Ne nézz soha a tükörbe

Úgyis látlak én

Visszaadja arcod selymét

E sok kis levél.

Nyurga betűk táboroznak

A papír haván

S díszszemlét tart gondolatod

Betűd igazán.

Mennyi könny és mennyi emlék

Fut e papíron

Közös szépségük termése

Sok valló kis szírom.

Vall a leány és vall az asszony

Annak, kit szeret

Csendpihés ujjára szállnak

A bársony éjjelek.

Hogyha egy szív érzőn dobban

A társa ráfelel,

Néma ajkuk szózatából

Mosoly röppen fel.

Olyan mosoly, melynek szárnya

Féltő tiszta vágy

S mély tartalmát szerelmednek

Szemeid írják.

Elteszem e leveleket

Hidd el, megőrzöm.

Tanúja lesz gondolatom

Majd ha betűzöm.

S öreg korom regénye lesz

Minden vallomás

Altatóm és bizodalmam

E sok kézvonás. (1957. kb.)

ÁPRILISI HAJNAL

Hiába erőltetem
A szemem álomra
A Holnap aranycsibéi
Csipognak gondolataimban.

Fáradt vagyok
És mégis jól esik
Ez az álmatlan
Szellemi munkálkodás.
Tavaszi szirma vagyok
Én is az életnek
Nyolc millió közül
Őszinte akarat,
S szeretnék
Erejük lenni én is.

A költő
csak akkor igazán
boldog,
ha látja mások arcán
kigyúlni az öröm
csillagait.

*

Tegnap még
lobbanó kedve volt,
s már szoborként
merevedik bele.

*

Emlékszel még?
Mert ha van szíved
És lelked, emlékezned kell.
Erdők sűrűjében kószáltunk,
S az őszi fákön
Bronzos borongással
Csilingeltek a levelek.
Széplelkű óriások voltunk
Mind a ketten
Tekintetünk néma
Tihanyában
Könnyes, titkot törő
Rejtelem volt
A csendbe ágyazott
Visszhang.
A vén tölgyek
Borzas erezetű kérgét
Aranyhúrokkal
Szötte be a Hold
S minden méter után
Megálltunk.

(1957.kb)

NÉVNAPOMON

Ha szíved kemencéje
 Mellett ülök
 Kedvesem
 A világ cikkanó
 Örömét érzem
 Körötted.
 A babusgató csend
 Hajóján úsznak
 A sárga jácintok
 A kékbejátszó
 Kristályvázában
 Úgy hajlanak
 Kedves, anyáskodó
 Arcod elé,
 Mint a négy világtáj,
 Melyben zsörtölődnek
 A gondolatok.
 S a szép estén
 Amikor zene szól
 A rádióban
 Elfelejtjük a
 Hétköznapi gondokat
 S tiszta lesz tekintetünk
 Fénynél fényesebb
 Akárcsak a
 Vasárnapi szürkületben
 Egy valóra nem vált
 Randevú után
 16 éves kislányszemek.

Emberin élni és
 Szeretni
 Nehezebb, mint
 Üres beszéddel
 Elhíttetni, amit
 Csak szeretnék,
 De valóra váltani
 Nem tudom.
 S ahogy most
 Elnézlek
 Én vagyok
 Szerelmed szobrása,
 S érzéseid,
 Ezek a fájdalom
 Nélküli vésők
 Úgy formáznak
 Tiszta-sodró
 Gondolattá,
 Mint a kacérkodó
 Tavaszi szelek
 A bimbókat
 Menyasszonyruhas
 Virággá.

(A NÉVNAPOMON folytatása)

Közelgő lépteidben	És életemben
Egy új világot érzek,	A legszebb zene
S a házunk küszöbét	Az összhang,
Fáradt mosollyal	S az örök szerelem.
Átléped,	Ne kételkedj hát
Kis szobánkban már	A szavak igazában
Jókedved lángol.	Névnapomon
Megtanultál már	Ezt fogadd meg
Velem bánni	Nekem.
Mert kedveskedő	*
Dallamok repülnek	Ha azt mondom,
Fel hattyú-gőgös	Hogy meghalok,
Ajkad mély taváról.	Holnap után
Konok a férfi és	Temess el,
Ritkán vallja be	Mert csak akkor
Hogy mikor fáj	Ember igazán
Morózus vén szíve.	Az ember,
Ne hidd, hogy én	Ha nemcsak
Jól érzem magam	Játszani, de
Nélküled	Halni is tud
S ha van is köztünk	A szívvel.
Néha kis szünet	Nem játékszerem vagy,
Nem én kerestem.	Hanem forrása
A Holnapért teszem,	Életemnek
Mert Te vagy a	Lelkemben nyíló
Holnapban a	Hóvirág
Foszlós kenyérem,	S csak Téged csókolva
A melódiáknak	Vallhatom eszmémnek,
Szép karmestere.	Hogy szeretlek Téged,
	Te óriás-léptű Világ.

(Kecskemét, 1957.03.20.)

NÉVNAPI GONDOLATOK

Csenget a házban
 A vak kis virág
 Harangszó keveri
 Illatos teádat.
 A reggeli fényben
 A Csend is ünnepel
 S a fényesített parkett
 Tiszta szaga árad.

Halványan pillog
 Az apró rőzseláng
 Csendes örömünknek
 Kandalló lakója
 S dajkáló dalokkal
 Teszem az ibolyát
 Fényképed mellé
 A zengő rádióra.

Ma több ujjaimban
 A simító akarat,
 Fényesebb a szívem,
 Több benne a béke.
 Úgy nőnék Hozzád
 Mint az éjszakákhoz
 Sugárszemű hajnal
 Fényre ébredése.

Örök öleléssel
 Várlak estelenként
 Ringató karomban
 Szálljon el a gondod
 Kis otthonunk fészek,
 Megvéd és melenget
 S ha hangod kényes lesz
 Lágý selymét kibontod.

Szívem visszhang, echó
 Kalitka álmaidnak
 Mellyel formálsz
 A jövőnk kenyerét.
 Szeress örökké,
 És én eléd terítem
 Szerelmem hófehér
 Virág szőnyegét.

(1957.03.18.)

ÉJFÉLI ÉNEK

Olyan az ajkad
 Mint a Kiskunságban
 A félhomályos csendben festett
 Szamócás kert,
 Melynek vörösbe csendülő illata
 Harmatos nyugalommal
 Köszönti
 A rigó füttyös reggelt
 Fészek ez a piciny
 Puha piros ablak
 S csókjaim olyanok párkányán
 Mint hajnali kertben
 Ébredő madarak.
 Titkokba burkolt
 Szívednek szóló dalolásom
 S gondolataim
 Lila betűi tollamon
 A vallomásom.

Olyan selymes arcod
 Mint májusi estén
 Bolyhos violák.
 És bársony-barna szemed
 Az én szerelmemmel
 Ölelkező világ.
 Úgy összeforrtunk,
 Mint csillagok az éggel,
 Vagy mint dallamos lelked
 Muzsikája,
 Az öröm pezsgő tüzében
 Edzett szenvedéllyel.
 Távoli hegedűszó a hangod,
 S hallom a húrok
 Szerelmes énekét
 Ahogy nevem kiáltod.

Éjfél van.
 Megállok egy perce
 Zsongó gondjaimban,
 S a tűnő hallgatás
 Liliomkertjében
 Álomba ringatlak
 A csókjaimmal.

(Kecskemét, 1957. kb.)

HA VELED VAGYOK (fantázia)

Ha veled vagyok
a gondolatok
tisztábbak
mint a nappalok.
S ha éj oson
az ablakon
a fényszórós
csillagok
földre hulló
gyöngysorok.

Ha veled vagyok
Még a mély ölü
Csend is beszédes.
Ilyenkor az óra
Ketyegés is kérdez
S a hallgatás
Szépséggel bélelt
Verme
Szerelmünknek.

(1957. kb.)

RÉGI FALIÓRÁM

Üti az időt.
Megpaskolja.
A keret rajta
ósvi szoknya

Egy dermedt nagy családfa
Jó nagyanyámnak hű rabja voltál
Fehér falon templomi magasság
kedvesebb, mint halk zenéjű zsoltár.
A te jelszavad: fő a pontosság.

Te öreg jószág, hű alattvalóm
a mindenségnek vén sas madara
Óh csárdáspércű életkoptatóm
mondd meddig ketyeg éveid szava?
Te ritmust termő házi ereklje,
jó nagyanyámat is kiszolgáló,
mondd meddig ütsz még biztató időt?
Üsd csak az időt, ez is hivatás,
mert ha egyszer a mutatód megáll,
a némaságot kövesse szidás.

(1957. kb.)

VALLOMÁS

A magányos csend
 ölében ülünk
 néma az ajkunk,
 - mozdulatlan.

Tekintetünk
 álom szötteivel
 van leterítve
 szívünkben a dallam.

Szemed igazában
 asszonyos a szépség.
 Ölelő karodban
 élet a szerelem.

Szeretlek kedvesem
 férfi akarással.
 Hadd legyek az ének
 hallgatója lelkedben.

TÉLI DAL

Felhős a délután,
 mint csalódott asszonyok arcán
 a könnyesre sírt mosoly.
 Most bele révedek
 barnán vibráló tekinteted meleg csendjébe
 - csak a szívem zakatol.

Nagy ködpapucsokban
 tipeg a zúzmarás fák fölött a szürke fény
 - tűnő emlék a tél.

A kezed párnáján
 szerető ölelkezés gyűrűje gömbölyül
 - zümmög az öreg szél.
 Szerelmes szavak
 fohászat küldöm Neked forrón valló soraim
 - vágyam esküvésem.

Künn fagyos tél dühöng,
 de téged dobogó szívem sejlő igazában
 Te vagy a mindenségem.

(1957.12.30.)

HANGULATOK

1./

Süvít a hideg

És csípős kötelékké

Sodródnak a szelek

Bensődnek

Toronymagas kupolái

Alatt

Vágyakozó dalát

Dúdolja

Az ideg.

2./

Ma olyan a csillag

Az ég mélyülő keblén

Mint nyakad

Cirógatásra váró völgyében

A legszebb diadém.

A hideg kócos húrjain

Borostás állú szép tipeg

S belehasít lelked

Ezüst-fodrá tavába

A vágyakozó dal

Hömpölygő

Sodrása

S ölelésednek

Minden füzérében

Érzem az embert

Kinek magasröptű

Földi valója

Te vagy. (1957.01.05.)

ESTI HANGULAT

Az ében éj

csillagszórós csendje

szendereg

széplelkű

tekintetén.

Pipacs-könnyű

ujjai között kibontja

pirosodó szárnyát

a kenyér.

(1957..01.07.)

CSEND

Nem jutnak eszembe

hasonlatok,

a költői kép is

messze jár.

Lelkem kertjében

hervadok,

Az illanó csend

ölébe zár.

MÁRCIUS

Tépi a csendet
 Az ibolya
 És lilaselymű
 Mosolya
 Halványan simul
 A pohár falára
 Hajló szépsége
 Épp olyan merengő
 Mint illatokat érlelő
 Szemednek
 Barna ragyogása.
 Tenyeredben tartod
 Gondodat
 Ezt a drágán
 Töprengő fehér arcot
 Melynek becsukott
 Könyve
 Asszonyi erőd.
 S ha kinyitom majd
 E lánghajlású
 Lapokat,
 Csak akkor vallhatom
 Be önmagam előtt
 Ha beleböngészem
 Titkod betűibe,
 Hogy megnyertem
 Véled együtt a
 Harcot.
 Bonyolult vagy, és
 Mégis egyszerű.
 Olyan vagy, mint
 a becsukott regény

SZERELEM

Oly meleg a tekinteted,
 mint alföldi szobák kemencéje,
 Tenyerem fészkébe rejtem kezed
 s kicsordul lelkem hömpölygő beszéde.
 lapjaiban a
 Betű.
 Csak tudni kell
 Veled bánni
 Kedvesem,
 S ha megtanulok
 Kegyetlennek lenni
 Akkor fogsz igazán
 Szeretni – szerelmesen.
 Az Élet nem oly
 Egyszerű
 A szemed fénye
 Száz betű.
 Az Élet titkolt
 Szerelem,
 s én Véled együtt
 Szeretem.
 Mit ér a férfi
 Ha árva
 Gond és bánat
 Csak a társa.
 A hallgatás is
 Vallomás
 S a Csend a
 Legnagyobb áldás.
 Ritkán szólok
 Mert szeretlek.
 Mindig magamba
 Temetlek,
 Sírod ásója
 Én leszek
 És hantodon
 A kereszted.

(1957.01.07.)

A HARANGOZÓ

Nagyra becsült ténsurak.
 Köztetek most ki ugat.
 Októberi lovagok
 Akkor ti hol voltatok
 Egérlyukba bújtatok
 Pók hallgatta hangotok
 És most ki a karmester
 Patkánylyukas hangember.

(1957. január)

ALTATÓ

Álom pislong
 Szemed bölcsőjében
 Szerelmem aj, altat ...
 Legyen ő a dajkád
 Álmodj s légy
 Versemben legszebb
 Refrénem
 S én félálmos
 De tiszta gondolataidban
 Szerelmes imád.

(1957. január)

EMLÉK

Városba tévedt
 a szőlő illata
 napfény legények
 aranycopfos haja.
 Pusmogó balzsam
 a fecskeszárnyú szél,
 nem múló dallam
 ahogy rólad mesél.
 Édes zamatos
 a kavargó emlék
 terített abrosz
 a makói vidék.

(1957.)

SZERETLEK

Töredelmes őszinteséggel
 bevallom:
 szeretlek.
 Ne haragudj a hollószárnyú
 imádságomért:
 szeretlek.
 Lelked értelme
 két szemed
 melynek tengerén
 fehér vitorlás
 csöppnyi szíved.
 s vezérlő jóságodért
 világgá kiáltom:
 szeretlek. (1957.)

SZERELMES KIÁLTÁS

Tedd le a kanalat
 és ülj ide mellém
 kedvesem.
 Zubog és fő már
 magától is az étel
 a parázsló tűz
 gyertyalángos csonkján.
 Nézz a szemembe,
 merengj bele
 álmodozó tekintetembe,
 melynek csókillatú rónáján
 az emberi lélek
 pihekönnyű szele szálldos.
 Ölelj és fonj át karoddal.
 Legyen a világmindenség
 gyűrűje, kábító ölelésed.
 S kezed selyempuha
 simításával
 takard el
 szemem elől
 a gyilkos álmokba pólyált
 harcokat.
 Békét akarok'
 Véled együtt
 családot csókolni
 nyugalmas csendben
 s reménytűzet gyújtani
 a holnapot

ma még tétlenül váró
 emberszívekben.
 Áldom a nádszál egyenes férfikort,
 melynek koszorúja a tűzpiros
 egészség
 s nem engedem el kezét
 barátaimnak,
 akik alkotó tettekkel
 harcolják és oltalmazzák a Békét.
 Vedd fel a kanalat
 s főzd tovább
 az illatos ételt.
 Most majd jobban esik
 minden falat,
 hogy őszintén, megkönnyebbülten
 közös lelkünk és vágyunk
 kőtábláira véstem
 gránátvörös egyszerűséggel:
 Béke, Béke.

(1957. 08.04)

OLYAN VAGY

Olyan vagy, mint
virágvitorlás barack-ág
lágyan selymesedő
tavaszomban,
új világ érlelődik
hamvas tekintetednek
merész álmokat melengető
rónáján.

Olyan vagy, mint
az ezüstös évek bölcsessége
anyám haján.

(Megjelent: Petőfi népe,
1957. augusztus 25)

ŐSZI BESZÉLGETÉS

A nyárból itt maradt,
bozontos verebek
csiripelnek.
Hangjukra fiatal,
surranó cinegék
felelgetnek.

Veréb szól: csip-csirip.
Te balga cinkepár
tollad deres.
Csillog, mint szépasszony,
ha tükrébe tekint
s szerelmes.

Cinke sír: lombverő,
ősz szél a fészken
ne törd agyon.
Nyár piheg liliom
szirmokból felemelt
ravatalon.

(1957.)

1958.

ZONGORA MELLETT

Édesapád billentyűs ujjait
nézed
s szemed fodros, kéklő tavában
zengve zúg az élet.
Arany vagy, mint a pipacsvirágos
kalász.
Melódiák dobolnak a húrok csöndjén
s téged,
alakod nyárillatú hajlását
utánoz az élet.
Két évtized öröme csobban
lelked fehér tavából
s a boldog sóhajok lepkeszárnyú
csendje halkán zakatol
s a tavaszodó fák rügyein
mint húszéves lányok szívében
a szerelem,
úgy motoz a kipattanni készülő
rügyek koronája.
A melódia, a felcsattanó ének
halkán csordul s nem veszed
észre, hogy a settenkedő fények
beszövik a gondolat titkos ösvényét.
Egy pillanat volt az egész
s ebből született a legszebb vetés:
a messzeségbe nyúló emlékezés.

Vártad
a vallomást
s megkaptad,
suhogó hajad
zászlóként lobogott
arcod szerelmes kertjében.
Egy pillanat volt az egész
s a húszéves szív sajogni kezdett
az örömtől.

(Kecskemét, 1958.03.10.)

A FÉRFIKOR EMLÉKE

Kudarcba fulladt
 a tegnapi harag
 és ma már jókedvem
 meggyszínű szárnyain repülök.
 Szerelmes ajkad
 rózsailatú kertjében
 kószolhattam
 a március zöld
 legdrágább rubintját.
 Azt a zászlóként suhogó
 drága gyümölcsöt
 amit úgy nevezett még
 dédapád is és
 édesanyád
 zengő nótákat
 tárogató ajka:
 szerelem.
 Bolondosan bizsergő
 érzés paskolja
 agyam televényét,
 mint az eső
 a fekete barázdás földek
 ezüstösen ragyogó gyöngyét.
 S ha megkérdeznéd most
 a titokba pólyált szavak
 valódi értelmét
 nem tudnám hangos szóval
 ajkad meleg szárnyára
 ültetni másként,
 csak ezzel a tiszta és
 igaz mondással:
 szerelem.

Ha gyermeki arcom belenéz
 a szürke jég tükrebe,
 épp úgy harsogja
 a dicséret hangjegyétől
 örökké élő neved.
 Bölcsőbe pólyált
 férfikor
 gyöngysoros emléke.
 S legyen áldott
 szorgalmas lépteid
 Napóleon aranyos
 pengése.

(Kecskemét, 1958.03.20.)

BÚZATÁBLÁK

Szivárvány-tiszta szemek ragyognak reám
 az aranyló határban, ahol ölelkező
 búzatablák keringőznek a júniusi suttogásban.
 Értelemmel szőtt beszédes szemek
 fénye villantja az ajkakon csendülő
 lélek örömét.

(Kecskemét, 1958. június)

NYUGTATÓ VALLOMÁS

Ne haragudj rám
kedvesem.
Ilyen az élet
én velem.
Gonosz, rút ember
vagyok,
majd megváltozok
ha meghalok.
Csendesebb lesz az
együttlét,
ha két szemed
és halk ígék
nyugtató asszonyi
csókot ad,
s fekete gyűrűző szép hajad
rásimul arcomra, mint a virág
tavaszi kertek
pattogó rügyek csendjébe,
nyugtalan szívvel szeretlek,
mint e szív eggyé dobbanását a béke.
Ne haragudj rám
kedvesem,
lesz még szebb is az élet
én velem.

(1958.05.10.)

VALLOMÁS

A magányos csend
ölében öltünk
néma volt ajkunk
- mozdulatlan.
Tekintetünk
álom szötteivel
volt leterítve
szívünkben a dallam.
Szemed igazában
asszonyos a szépség
ölelő karodban
élet a szerelem.
Szeretlek kedves
férfi akarással
Engedd, hogy legyek ének
templomos lelkedben.

(1958. kb.)

JANUÁRI ÓDA

Fehér jégbe olvadt az este
 könnyebb a pillanat hóvirágos csendje
 ha veled vagyok
 és sólyom madárként röppen
 ajkam boltívéről a csók.
 Állj meg fagyos mozdulattal:
 s engedd letépni napfényes arcodról
 a szirmait bontogató tavaszi ibolyákat.
 Ha nem vagy velem
 a távoli kilométerek visszhangozzák Neved
 kutatlak, dallamaim tengerszemében kereslek
 s látom a szerelem rezdülésében fodrozódni
 tovatűnő alakod márvány mozdulatát.
 Miért? - süvíti a japánakácok lombja
 s kinyílik előttem ifjúságod
 mint a Duna parton a kagylók vízmosta háza.
 Karjaidban a simogató erek
 csellóként zúgó melódiájában keresem
 magam, s verseim értelmének érthető zuhogását.
 Szoríts magadhoz és sohase engedj el,
 soha! mert ében varázsa két szemednek
 Élet nekem
 s nélküle iránytű nélkül bolyongok
 a halandók között.
 (Kecskemét, 1959. január)

1959.

MÚLIK AZ IDŐ ...

Múlik az idő
 ketyegi az ijesztő csend.
 Nézz bele lányságod rózsaszín tükrébe
 és simogasd meg jövőd, az elevent
 s mit látsz szemeid barna tűzében?
 tündérhajú emlékeket, melyeknek
 selyempuha párnáin az évek
 gondokkal paroláznak és harminc évéd
 riadója az asszonykor megálmodott
 szépségét áldja.
 Arcod őszi rózsás mosolyában gyulladjon
 piros lángra vágyaid legtisztább
 bölcsőket ringató áldása:
 a jövő harmatozta gyermeki szó.
 Teljék örömed
 megérdemelt igazadban
 s bennem, ha még van erőm
 feltámadni újra az érc-kemény dalokban
 s feloldódni karjaid ölelésének
 tűzpártájú bölcsőjében.
 Súlyos a lélek, ha önmaga sorsát
 mások bűnében akarja tisztára
 mosni.
 Maradj meg a Magad forradalmában
 s vigyél, sodorj Magaddal
 napfényesebb, forró levegőjű csúcsok felé,
 mert a jövőről
 csak így álmodhatunk mindketten
 nótás kedvű diadalt zengő ajakkal
 - így vallja a szív,
 a gondolkodó elme eszmélő pillanatában.
 (Kecskemét, 1959. 01.12.)

1960.**ÉJFÉLI VALLOMÁS**

Láng- marta tükör vagy,
rozsdába hajló karcsú nyár.
A szépség szelíd tengerén
egekbe szökő gondolat.

Balta vagy, sebző sajdulás,
acélba csiszolt kasza él.
Öllelek részeg józansággal
a szerelem kínzó trónusán.

Fejfám vagy sírom gerincén,
örök virág a gondolatban.
Hiszek Benned, mert Te vagy az élet
széplelkű tekintetén a pirkadat.

(1960.01.07.)

VERA (A moszkvai lány)

Elvegyülünk a moszkvai utcán
- tízmillió ember egy akarat.
Mosoly ragyog Vera meggyász ajkán
lelkében hordja az örök ?

Magyar vagyok – hát mért lepődne meg?
nemzetek nyelvén él itt a világ!
Ezt sugározzák a jácint szemek
s ballagok tovább, mint egyetemi diák.

OLVASÓ MUNKÁSOK

A könyvesboltban üde kép fogad
- merengőn nézem a munkásokat.
Arcukon néma türelem suhan,
szívükhöz közel moszkvai utam.
Némelyik haja dérben úszik már,
elszállt felettük – ötven, hatvan nyár.
Finoman lapoz kék eres kezük
- Ti vagytok elvtárs, az örök betűk!

(Moszkva, 1960. április)

KIJEVI FÉNYEK

Arany csíkká olvadtak a kijevei utcák
s a fények keringőző szitakötői
beléhulltak a puha sötétbe.
Varázsa van a kilométereknek
s a dombok hajlatában nyújtózó házak
kitáruló, szelíd ölelésében
békévé kovácsolódott a vasmarkú Idő,
s felettünk szputnyik kering a világűrben.
(1960. április)

1961.

EMBERI SZAVAK FORRÁSA

Szárnyait leeresztette az éj,
lomha csendbe burkolódzott a város,
kinyúlt a nesz, mint a napozók
a tűző fény sugárkévéi alatt,
... hallgatag, beszédes döbbenet
cikázik a sürgönydrótok fekete kottáin,
Nyugatról vérzivataros táltosok bődülnek
ökölbe szorított kézzel a fejünk feletti
drótpályák karcsú sóhajába.
Keletről a fehérszárnyú Béke
szerelmes szavai úsznak a bölcsőket
ringató anyák vigaszt, megnyugvást repeső
szívébe,
és mindez itt zajlik a város
felett, ahol az ölelkező párok
tavaszi koszorúja bimbózik előttünk
- mindannyiánk sugárzó örömére,
és csókjaik fohászában örök
nyárba fordul a küzdő élet,
... nem engedem el sohase kezed,
ha olykor marcona is vagyok,
a mosolyodban és sebes sodrású
gondolataimban higgadok
eggyé veled.
Nem veszem le szorító két karom
a telefonpóznák felkiáltó jelei alatt
sohasem puha válladról,
ölembe kaplak és úgy rohanok veled
a mi lelkiismeretünk
diadalmas erőt sugárzó kútforrásához
Hozzád, te utcákon és családi otthonok

örömében fogamzó,
 csókjainkat és szerelmünket vigyázó,
 megfeszült izmok és milliók akaratának
 kemény tekintetű óriása:
 Béke.

Róttuk a várost és halk dallamot sírt az ősz,
 cintányérként verődtek össze a hulló levelek,
 talpunk alatt tipródik a nyár,
 a vallomásokat őrző lombokból
 nem maradt más, csak forrón zsibongó emlék,
 az utca túl oldalán két szerelmes lélek
 simul egymáshoz,
 felettük aranyfényű neonok égnek
 és a padok piros köntösén
 könny az üvegszínű harmat.
 szerelmes szavai úsznak a bölcsőket
 ... az éter hullámain zúg a történelem,
 tágul az értelem, eggyé dobban a szív,
 tekintetünket Moszkva felé vetjük
 és a halk suttogású őszi éjjelen
 az emberi szavak meleg forrása csordul
 és dagad tengerekké a világegyetem
 Békét és megnyugvást álmodó szívében.

Az emberiség legszebb álma kél útra
 a kommunizmus sas-röptű szárnyain
 és válik valósággá,
 erővé,
 vörös lobogókká,
 üstökös csillaggá milliárdok boldog örömére.

(Megjelent: Petőfi népe, 1961. 10.22.)

TÉLI ÁLOM

Flitterrel ékes bálterem az ég,
 táncolnak benne rezgő csillagok.
 Hallgatom a fagy csikorgó neszt
 - az utcán a tél lomhán andalog.
 Mint öregember gubbaszt a sötét,
 barna szakállú, hintázó árnyak
 kísérik léptem álmodó ívét
 és rám suttognak a nyurga házak.
 Az égi bálban nagydobos a hold,
 jókedvű öreg, Terád mosolyog,
 míg oda voltam – Neked udvarolt
 hiába csuktad – váró ablakod.
 Az égi szövők arany fonalát
 gombolyította be kis szobádba,
 csillagok varrták új báli ruhád
 - ez volt magányod kislányos álma.

(1961. kb.)

REGGEL

Még gondolat-fehér köd remeg
 a nyújtózkodó város felett
 A nászát ünneplő napsugár
 csak szárnyát rebbentő sas madár.

(1961. kb.)

NE FÉLJ!

Ne félj!
 Mélyebb a szívben a szeretet,
 mint a felhős szemekben megbúvó
 gyűlölet
 vihara,
 mely csak egy mozdulatra vár
 hogy cimborája legyen
 a habzsoló halál.
 Ne félj!
 Mélyebb az emberi szívben a béke,
 melynek lelkeket beszövő
 szövedéke
 nap, mint nap
 egész a velőkig hatol.

(1961. kb.)

VÁZLATOK

A lelkedből lopom most e verset
 Álmodt dajkáló szemeim lesnek.
 Úgy csinállok, mintha nem látnálak
 s magamban titkon ezerszer áldlak.
 ÉJ

Tegnaptól búcsúzik a holnap.

SZÉPSÉG

A szépség hidd el csak külső máz
 Mi lesz belőle? - elhantolt csontváz.

(1961. kb.)

1962.

SZEMEDBEN

A szemed tükrében mennyi mindent látok,
 Egy tarka lepkés sóvárgó világot,
 Az álmaimnak gyolcs-szín mása lebben,
 Álmodozó beszédes szemedben.
 Kicsi Évám, lelkem legszebb titka
 Drága szíved a szívembe írta
 Szerelmeta, igaz vallomással
 Amit én most igaz akarással
 Ellopok a szemed pitvarából
 Örök fényként,
 S mint a nyári zápor
 Drága gyöngyként
 Hulljon rád a harmat
 Szemem – néző igaz harmatából
 Te vagy sorsom beteljesülése
 Szemed egében a lelked remegése
 Tiszta hitű élet-óriásom
 Boldogító örök lobogásom
 Életemet nézem a szemedben
 És megnyugszom ölelő szerelmedben.

(Hajdúszoboszló, 1962. július végén)

SZÁRNYAK

Sohasem vágytam
 szárnyakra annyira, mint most
 amikor még az ég tenyerén
 alszanak a csillag-erek,
 puha, fáradt csend szőtte álmát
 s lábaim alatt poroszkáló messzeség
 sugárzott
 feléd
 hozzád
 utánad és még távolabb:
 a szív rebbentő szépségébe,
 a vadrózsás indulatok kertjébe,
 ahol mámorító csókkal ébred a
 hajnal
 gyermeke
 a szerelem.
 Lásd –
 távoli fények gyűrűje aranylik
 s lelkünk mámorában
 margarétás sóhajok szállnak,
 örök dicsőség felhők kúsznak a lassúság
 tutaján – fehérbe omló, tiszta ragyogással
 és melódiákat sodor a szél.
 Még sohasem vágytam annyira
 szárnyakra, mint most e percben,
 melynek diadala, örök képe
 Te vagy
 tavaszi rügyfakadással,
 dobbanó szívek igazával
 az Élet tündöklő látóhatárán.

(Hajdúszoboszló, 1962. augusztus 3.)

AUGUSZTUSRA VIRRADÓAN

Csöndpárnáiról fölébredt az éj,
 hosszú karokkal nyújtózott
 a hajnal kék-ölű harmatába,
 évek emlékeit sodorta a nyár
 felénk,
 fájó, szépítő emlékek varázsát,
 s künn a szigeten,
 ahol a fák zengő boltíve alatt
 ki nem mondott szavakkal birkózott
 az érzés –
 ketten ültünk az álmodó tó partján
 és sóhajunk legyezője borult
 a halk léptű nyárra, -
 lásd csak, ilyen érzések bomlottak
 bennem,
 képeket, hasonlatokat kerestem,
 a tömör sötét ringásában és
 súlya volt a csöndnek,
 mámorító, andalító súlya,
 mint a versnek, ha lélekkel olvassa az ember.
 Kószáltunk újra – három év után,
 idegen voltam a búcsúzó júliusban,
 és köszönő sorok helyett
 a szívemben éledt a dal
 és szárnyai nőttek – messze repülők,
 Nézd a távoli fények karéját
 és gondolj életedre,

hisz az is oly fényes, mint a kés,
 vagy mint a kéktornyú levegő.
 Bátortalan vagyok
 hangulatomról beszélni -
 félek az őszinteség pallosától,
 mert a hangulat egy zárt világ,
 virágos kertje gondolataimnak,
 s abban élni csak úgy lehet
 és csak akkor szabad, ha
 érzésekkel telítődik a lélek,
 melynek poharából szerelmet inni
 csak akkor lehet,
 ha mer és akar az ember
 s ha zászlóbontó kedve
 önzetlenül párosul
 a megértés himnuszával,
 a szív örömeivel,
 s a hit örökké tartó varázsával.
 Hangulataimnak
 törvényt szabni nem tudok -
 változnak mint a percek,
 vagy a napokban az órák,
 de érzéseim örvénye megállapodott,
 hisz sorsom akarta így,
 s parancs ellen tenni nem lehet.
 Köszönöm ezt az estét,
 melynek öröme Te voltál Kedves.

(Hajdúszoboszló, 1962. augusztus 1. éjfél után)

EGY VILÁG A TENYERED

Egy világ a tenyered
szemed rőt szirmok tavasza
magadhoz
messze szálló sóhaj a neved
s érzésed a sejtelmek szava
álom volt karcsú tested íve
s ujjaid dallamos templomából
felbúgtak a búcsúzó orgonák –
mert tátott szájú messzeség rikolt
az örömök pásztortüzes nászában
s künn az ablakon túl
már sárga ködből dereng
a vágy, mely csalóka, ledér,
mámorító, de lélekből csengő
szavának mégis hiszel, mert
ember vagy boldogságra vágyó,
mint a tavirózsák a vihar
szárnyai alatt ahol tüzek 1
gyúlnak az ég rettentő haragjából
és örömmé válik az elmúlásban.

Hadd daloljanak az áriák,
mások szerelmét szorítsd

és szíveddel óvd, féltsd,
hogyan ezrek csodálják
művészeted
és sohase törődj a harmadikkal,
mert talán ő tiednek vallana
s te szomorú lennél.
Az órák ketyegésében
benne él a holnapok
kudarca,
a tegnapok diadala,
és a szerelem, amely
nyitott ablaknak látszik
és mégis jégcsap a szoba
döbbenetében.
Higgy a tenger mélységében,
de a szerelemmel sohasem
kergetőzz, mert az gyorsléptű
óriás
és mindig talál új utakat,
ahol az őszinteség
ölében megpihen.

(Hajdúszoboszló, 1962. augusztus 4.)

PARÁZS VAGYOK

Parázs vagyok

önmagam parázsa,
s kinek kellem én – a titkok
világának sejtelméből
született kérdőjel.

Ma még az ágak zöldpihés
örömének is dalolok
és holnap letagadom a
tejutat az égről.

Ma szerelmet vallok, és
a lelkem tárom tízkörmű
valósággal értelmű asztalára
és lásd Kedves – nem hiszel
amikor erdősutogás
szívemben minden pillanat
napfény, kiáltás, ölelés,
lángcsóvás csodálat és
izmaim hídján zászló
a duzzadó erő.

Vitorlák fehér vászna
a képzeletem, de benne
útra bocsátó üzenet
a szerelem, amit anyámtól
loptam napfényként, csak
azért, hogy letöröljem véle
a csúcsok, magaslatok
porát
és legyezőként rám boruljon
amikor már halottas ágyamon fekszem
és arcomra fagyva, télbe hull
a tűz.

(Hajdúszoboszló, 1962. augusztus 5.)

SZÉPSÉGÓRÁK

Szépségórák a mi életünk,
belőlük nőnek évekké a vágyak,
lombok, kráteres-tűzű csókok,
örökké égő vad akarások.

Ha nézem rózsaszirmos
arcod fehér márványát
versek fakadnak
lelkem fájáról

és eléd hullnak
puha szőnyegként,
jeruzsálemi pálmaágként,
zendülő igéket énekelve,
mert Te vagy
életem tisztuló horizontján
az első csillag,
a biztató fény.

(Hajdúszoboszló, 1962. augusztus)

MÚZSÁNK A BÉKE

Ölembe hajtottad a fejed
 s tenyeremben éreztem szíved melegét,
 dobbanásának forró varázsát: megtalált életemnek új értelmét
 és arcod fehér kelyhébe loptam
 tűzpiros csókvirágokat.

Élet és Béke
 s e csodálatos harmóniában
 a távoli fények függőnye mögött
 karok milliói törnek magasba
 forradalmas szabadságdalokkal,
 szívüket tartván a fények kévái elé
 és boltíveket megszegyenítő
 erős akarással roppantják
 össze vasmarokkal a zsarnokságot.
 Szabadságdalok mámorában
 izzik a föld,
 szabad nemzetek nászából hangos a
 Világ.

És mi ... így ketten a Béke
 óceánján úszunk szerelmünk vitorlásán,
 a pálmaligetek üde zöld karéja mellett
 a boldogság, a teremőélet
 országa felé,
 és emberek, örömök, tiszta vágyai
 leszünk a lélek álmának,
 a beteljesülésnek,
 a dagadó erű munkások
 hitvallásának,

Neked,
 Te forró ajkú Béke,
 ki szerelmet, csókot,
 simító ujjak melegét,
 a tenyerek becéző meséjét,
 a szemek álmát,
 a táltos jövőndőt,
 az asszonyok és lányok
 tavaszba forduló örök szerelmét
 hinted áprilisi fénnel
 a szívünkbe
 mert mi a Te gyermekeid
 Vagyunk
 s úgy nézünk fel Rád,
 mint a világ új megváltójára.
 Békés öleken pihennek
 a kedvesek álmai,
 kiapadhatatlan forrás
 lelkesítő erő,
 mert Te vagy a szerelmek és szabadságdalok
 mûzsája – érczengésű BÉKE.

(Hajdúszoboszló, 1962. augusztus)

UTAZÁS KÖZBEN

A napraforgók mosolyában látlak,
 miközben tágnak a kilométerek,
 örökös fény ostromozza a fákat,
 magammal cipellek, hordozlak Téged,
 csókjaim lázas himnuszában
 Te vagy a távol tiszta csendje,
 vágyó sóhajom vagy a szobában,
 gondos életem büszke rendje –
 ... Ketyeg az óra halk dalolással,
 zörren az ősz muskotályos álma
 és lásd: künn az udvarok békéjében
 a nyár dalol még forró suhanással,
 kásásodik a görögdinnye,
 de ízében ott dobog július
 bőkezű aranya
 fiatalos érlelő sugaraival ...
 és Te itt mellettem
 életem nyaraként szóród
 lelked virágait, a betűkből
 vallomássá szépült,
 beteljesült szerelmes ígéreteket:
 a jövőnk boldogságát –
 fényeket is vakító önmagad,
 természetes egyszerűséged
 s néz csak,
 ott fenn a kékhidas levegőben,
 hiába ömlik boglyákban a fény,

az órák illanása sem takarja
 el gondolataink elől
 a csillagok hadának harci tombolását
 a napok múlásával ők is
 sokasodnak,
 fényesednek,
 mint a Te szemed egén
 az öröktűzű csillagok,
 s most is hallom
 a sóhajodból
 a percek lopta pillanatok
 esküjét:
 szereted az ölelő karok
 vaspántjait, melynek gyűrűjében
 Te vagy
 megnyugtató diadalom,
 forró, nyugtalanító,
 tettekre serkentő
 lázadásom,
 életem értelmének új fejezete,
 be nem fejezett
 verseimnek gondolata,
 önmagam
 vagy,
 mert Benned bízhatok
 kitartó szerelemmel.

(Hajdúszoboszló, 1962. augusztus)

ÉVÁVAL AZ ERDŐBEN

Elnyúlt sóhaj most a csönd
és fönt kék ragyogással tündököl a nyár,
az ősz még nem kopogtatott az erdők smaragd kapuján
sétánk közben zöld-tincsű gallyak hulltak ránk.
A fű zöldje még üdén nevetett,
harkály kottázta énekét a törzsbe,
iramló vad döbbenet meredt elénk,
a nap aranyfátylát vállunkra szőtte,
az alkonyat még ott ült a látóhatáron
tízkörmű sas volt tekintete,
s a homokban a mélyre vásott lábnyom
csillogott akár az ácsszekerce.
Szívünk harangja néha kondul lágyan,
titkokat őrző igaz dalokat.
Lelked mámoros imáját érzem a számban
és lépteimmel mérem az akkordokat.
Szép kedvesem
reményem boldog jövődjé,
arcom kárpitján legszebb mosoly –
mit bánom én, ha hajad barna-e vagy szőke,
csak Éva legyél,
felnőtt koromban gyermeki szó,
vigasztalás,
a nyár örök suhintása
s örökké úgy lássalak mint most,
legyezőként terül el a szoknyád
és szemed barna titkát borítsd rám
szivárványszínű mosolyoddal.

Az erdő részén, tőlünk nem is messze,
tenyérenyi napfény cintányérját látjuk
s ott is csend van, madárfüttyös béke.
Sokan ringatták ott is már az álmod,
vers helyett ám csókos büszkeséggel
fiatal pár vallott egymásnak életet.
Szobor-erős, hajthatatlan hévvel
és szívünkben rőzselángként égtek az énekek.
Emlékszel?
Több mint három éve annak,
az erdő karéján álltunk,
hallgattunk.
Pedig ömlött akkor is kóbor, kusza vágyunk,
mint ezüst sodrású kis patak.
Szürke kabátod nyugalmat takart benned,
nem ezt éreztem, de így mutatta külsőd
ne hidd. hogy a zárt ajkak barikádján
el lehet altatni a mindent-sejtő költőt.
Dagadt az érzés,
hegygé nőtt az álom,
csatákat vívtunk, nem is egyszerűt
és ott az erdők karéján tett néma fogadásunk
íratja papírra veled a betűt.
Imádlak, szeretlek,
drága mindenségem.
Az évek erős fonala összekötözött,
senki sem szakíthat el téged tőlem
mert a mi szerelmünk Tiszta és Örök.

(Debrecen, Nagyerdő, 1962. szeptember 1.)

SZEPTEMBERI VALLOMÁS

Legszebb mosoly az erdő közepén	Szép kedvesem,
a párnás csendben	életem drága mindensége,
hol harmat reggel – rezdül	kicsi virágom,
a levelek apró sinein,	hószín Évikém
s napfényes tükrében	tartalma vagy a gondolataimnak,
végtelen mosoly a kedvesem arca	az erdőzúgásos alkony peremén
amit csak én látok álmodó szememmel.	még csak egy lépés, s az éjszakába lépünk.
Óh mily friss erővel repdes	Kezed a kezemben,
képzeletemnek világot ostromló szárnya,	s így megyünk tovább.
betakarja a szerelmem	Margarétás útszegélyen járunk
és óvja, félti szépen	és számolgatjuk a csillagok hadát.
vihar születéstől,	Az az enyém
a fájdalmas sikoly neszétől,	az meg a tied.
s mindentől ami rossz és keserűség.	Egymásra nézünk,
Ez évezredes földi pályán	hej de messze van
magasra, föl,	és csak a szívünkkel tudtuk, éreztük,
úszni, repülni,	hogy egymásnak csillagai mi vagyunk.
az évszázadokkal megismerni	A földi jóban
a csillagok győztes hadát,	Te vagy az egyedüli jóság
tíz-körömmel kaparni az égnek	megszépítő mindenségem.
egy marékba való azúrkék darabját	Kedvesem
és mosolygó magassággá varázsolni a világot	karjaimba Te adsz erőt ahhoz,
ahol még vérzivataros éjszakákba roskad	hogy rólad írjam szerelmes verset.
az ölelni vágyó akarat.	

(Debrecen, Nagyerdő, 1962. szeptember 15.)

ÉVA A KONYHÁBAN

Kék ruhája legyezőként lebben,	akinek homlokára írom
mosolyával suhan a mozdulat,	életem értelmét,
s e szeptemberi, döbbenetes csendben,	a várva várt örök boldogságot,
szemében lobbannak öröm-sugarak.	Téged,
Mennyi asszonyos imádat, varázslatos nézés	Te
árad szemének hajnali napfelkeltjéből,	Megtalált,
tekintetében virágzik az érzés	eleinte halk-szavú,
és hasít szívembe akár a tör.	napjainkban már
Ujjai finom húrjain megtörik a fény,	világot túlharsogó
szerelmem e mámorító csendben	szerelem.
a lélek	Ott kezdődött benned az asszony
a kitárulkozás karmestere	a konyha félhomályos döbbenetében
és messze visszhangzó muzsika	a szívemmé nyílt est
a jóság,	kitárt bársonyában,
a lányos mozdulat,	míg az asztalon várta fogad kacagását
mely ölelkezik a jövőendő	a piros mosolyú görögdinnye.
asszonyával	
az én kedvesemmel,	(Hajdúszoboszló, 1962. szeptember 18.)

NÉZEM AZ ARCOD

Nézem az arcod,	ég hátán,
melynek búzatábláin	s énekük arany húrként
ezüst nyár ragyog,	zizzent a földtől
vállad daliás magasságában	a felhők sóhajkönnyű fodráig.
napfényként ragyogok,	Kis szobád
szemed kacagása	éneklő csendjébe
visszaveri a képzeletem	is belopta magát a dallam
s künn az őszi lombhullásban	s ajkodon úgy rezdült a mosoly,
ölelkezik még a nyár az ősszel,	mint barackfákon
tegnap még fecskéket	a legszebb tavaszi ígéret:
láttam feszülni a kékfényű	a rügyfakadás.

(Hajdúszoboszló, 1962. szeptember 18.)

TÜKÖR ELŐTT

Ünnepe vagy az életemnek,
 örvénylő ezüstje életem sodrának,
 a Te atomjaid hajszoznak, adnak szárnyat,
 hogy tettekkel ostromoljam a holnapot,
 az őszben is a nyarat keressem
 és a cseresznye-virágban is a béke
 hóhullását lássam.
 Zárt világomnak egyetlen ismerője,
 csókos sejtelve verseimnek,
 Te vagy bennem a költő
 s én csak érzéseidnek író-deákja.
 - Szép Évám,
 most a tükör előtt áll
 és puha ujjai között
 énekel bomló haja
 s fürtjei lugasként
 hajlanak a csöndbe -
 olyan a kedves most
 mint merengő tűnődés
 emlékalbumba.

Örök tükör vagy nekem
 Kedvesem,
 mert magamat látom
 örömöd zengésében,
 kacajod nyári zivatarában,
 csókjaid zsongító
 szeptemberében,
 amikor a határban már
 piros szépségük
 kínálják az almafák
 s fogunk fehér porcelánja
 ízt sajtol a húsuk
 harmatos hamvából.

 Ezt láttam lobbanni tekinteteden
 a tükör visszaverő
 fénylő hasábján.

(Hajdúszoboszló, 1962. szeptember)

PILLANAT

A hangod becéző alagútján
 száguldott a gőzvasút velem,
 fehér fodrú füstje felhő volt
 a homályban
 és szárnya volt az
 utazó szerelem.

TISZTA TENGERSZEM

Mint hegyek smaragd
 ölelésében
 a mélyvizű, tiszta tengerszem,
 - olyan a tekinteted
 szerelmes csendje
 hajad
 boltíves lugasában.

(Hajdúszoboszló, 1962. szeptember)

ÖSSZETARTOZUNK

A félhomályban hosszú csók
 a csönd
 s ha kitekintesz e zárt világból,
 ott fönt,
 ahol nyáron még pacsirták énekeltek,
 s hangversenyükkel beszótták a levegő aranyát,
 a földek barázdás messzeségeit,
 a szívek értelmet sóvárgó
 érzelem világát,
 most dermedtebb fényű csillagokat
 ostromol gondolatunk gyors szárnyú
 szerelme,
 egy villanásnyi új mindig van a
 szemedben,
 akár a természet színpompás
 kilométereiben,

amelyeket már szövegként ismer
 a lélek vágyó akarata,
 csókjaid, ezek a drága
 szebb boldogabb világba
 örvénylő, friss csobogású kutak,
 s szívem tengerébe ontják
 dallamos muzsikával
 kettőnk összetartozásának
 legbensőbb titkait,
 az örömök és rajongások
 virágait,
 a mindig újra találkozások
 tűzcsóvás óráit,
 az emberi szerelem földöntúli
 örökkévalóságát.

Az éj halkcsengésű sarkantyúja
 a hajnalba peng
 és távol ránk nevet egy ébredő
 emeletes ház.

(Hajdúszoboszló, 1962. szeptember)

SZERELEM

Mosolyod
 szárnya az ajkad,
 dallamos kiskapu
 a szád,
 csókjaid álmaim ébredése,
 ölelésed
 a zengő világ,
 nevetésed
 a gyermekét váró
 élet,
 tíz ujjában
 a becéző jóság,
 meleg kenyér
 a melled
 drága karéja,
 s legyek én
 majd kutjának
 napsugara,
 de értelme
 és tipegő csillaga:
 Fiad!

(Hajdúszoboszló, 1962. szeptember)

MEGTALÁLTATTÁL

Rózsaszínű csend csüngött a fákon,
 csalogató szépség volt a nesz,
 az őszibarack tenyered melegében
 érlelődött ízzé,
 kedves falattá,
 s a hegyoldalról a völgybe néztem,
 ahol okker tűzben égett
 termeted karcsú lombja,
 lépteid csöndpihész muzsikája,
 vállad szerelmet tartó drága oszlopa,
 ajkad partjainak csókba ölelkezése,
 ujjaid figyelmeztető bársonya
 és hangod,
 ez az örökké dalfakasztó
 csodás májusi eső,
 s én utánad ballagtam
 a fák sugaras ligetében,
 és koronát fontam
 hajadba
 az aranyfényű délutánból.
 Ez az őszibarackos
 nyárvégi vallomásos táj
 hozott vissza hozzám
 és rejtett ölembe kedvesem
 szerelmem tavaszaként.

(Hajdúszoboszló, 1962. szeptember)

VALLOMÁS A KEDVESNEK

Mint az újhold
 olyan a jobb karod párnája
 fejemnek
 és lélegzeted suttogó
 esőjében
 fürdik naponta a lelkem
 és mártózik
 szívem szerelmes gondolatokba,
 mert,
 az érző szív gondolkozik
 ha mosolyod lugasán
 ott ragyog
 tekinteted
 felém villanó rebbenése,
 szemed játékában
 éveim igéje él.
 Egy korszakot zártál
 le bennem,
 melynek végső
 akkordja
 új életem legigazibb
 nyitányába torkoll
 és karmestere
 a bízó évek
 szerelmes dalolása.

(Hajdúszoboszló, 1962. október)

HAJNALI ÉBREDÉS

Elalvás előtt
 álmodztunk a kedvessel
 csókká csillagosodik
 velünk a nappal és az éj,
 hajnalt kiált
 a kék ölü harmat
 és vándor bölcsőjében
 ébred piros kenyérként
 a nap,
 egymáshoz láncoló
 örök simulás a
 mi álmunk
 és mindent sejtő fohász
 az álmodozásunk.

(Hajdúszoboszló, 1962. október 17.)

TISZTA BOLDOGSÁG

Homlokod ez a nyármosolyú rét
 kéklő égboltként nevet rám
 napjaim viharos pergőtüzében
 s miközben csókolom ajkad meggyszín ívét,
 nevetésed csendül hópehely könnyedséggel.
 Homlokodra
 rászáll az örök
 nyár
 mandula virágzás
 ezerszínű öröme
 és ujjaim hegyéből
 buggyan a betű
 és lelkemből csurran
 a gondolat
 s szívemből ömlik
 a vágy-lobbantó perc
 életet fakasztó
 bizodalma,

mert szeretlek
 és verseim kacagása
 tart a zengő magasba,
 hogy örök pozsgást
 csókoljon homlokod
 kötetére
 a szél,
 a tiszta boldogságot
 lebbentő
 ezüst pikkelyes nyár
 az aranykörték illata
 és a mezők
 tarka virágos békéje.

 Lásd -
 én minden nap észre veszek
 Benned valamit a holnapból,
 amit a tegnap eltakart
 előlem.

(Hajdúszoboszló, 1962. október)

KÉK ARANY SZERENÁD

Fönn a magasban
 még ragyog a nyár,
 vitorlás szelek hasítnak
 az ég óceánján.
 A völgykondérban
 fő már az aranymosolyú hajnal,
 s körötte tejszínű álmunk fut
 végső diadallal.
 Zeng, zsong, részegít
 az ősz ölelkező nagy háborúja.
 A csúcsok mögött már villantja
 fehér fogát a tél.
 Az évszakok szerelme
 rozsdába hajlón váltja egymást,
 s mint távolról éneklő gitár
 nótázik a szél.
 Lila virágok karcsú bóbitáján
 gyöngyösödő harmat-tó ha rezdül,
 rubint fodrának tükrében
 látom kedvesem arcát
 amint a friss valóságban
 nekem szépül.
 Sárga és bronz,
 fehér és okker,
 csupa tűz ami itt ragyog.
 A karcsú fák magas
 lombot sóvárgó tornyán
 búcsú csokrokat kötnek az illatok.
 Pirosulnak a hegyek,
 mint kemencék aranybányáiban,
 a tepsiben sült foszlós kalács.
 Erős az élet,
 tartós a kékbe omló nyár
 és oszlopai a dalfakasztó fák.
 S lent a meredély smaragd lépcsőin
 tömeggé feszül
 a karcsú csókú fenyves,
 karjukat a magasba lendítve
 szerelmes sóhajokkal borulnak elének.

S a kövek,
 e szürkén barázdált
 lomha óriások,
 századok örömét
 hirdetik a parton.
 Házak, családi életek pillangói
 röpdösnek a frissen meszelt szobák
 sziklás melegében.
 Évám kiles az üvegek
 szivárványszínű résein
 és szemében ott villan
 versemnek egy-egy megtalált
 drága töredéke.
 Egészet írni csak úgy lehet,
 ha igaz az érzés,
 mely szívemből pattan,
 vért kavar,
 rózsát terem
 fehér arcának
 álmodó kertjében.
 Nem tudja senki,
 nem érzi senki,
 ha látná kedvesem
 igéző tekintetét
 melynek arany csarnokaira
 zongora húrként hull
 hajának kócos lombja.
 Magasba tartom őt,
 gondolataimmal emelem magasba,
 ahol szerelmünk találkozik
 a szelek hús forradalmával
 és csillagok hullnak az éjszaka
 gyémánt sűrűjében,
 s ahol örök kórusként zeng
 a földi madárdal.

(Galyatető, 1962. október 7.)

SZERELMES ŐSZINTESÉGGEL

Őled, e barna-fodrá rét,
 akár a legyező szivárványa
 terül el előttem
 a hajnali órák
 sátoros melegében,
 Őled, e drága tested illatából
 fogant asztal
 verseimnek
 puha virágos ágya
 Őled,
 a megbékélés nárcisos völgye,
 margarétás csókokat köt
 csokorba
 és szirmának csendjével
 belengi életem.
 Őled,
 ölelő ölelésében
 születik, nő, válik
 és sejlik az ígéret
 szerelmetes fiammá.
 Őled,
 e drága, csábítón csillogó
 tengeri kagyló
 messze óceánok aranyszínű
 ködéből sző álmokat szívembe.
 Őled,
 a kitárulkozás áldott forrása
 csendesen izzó idegszálak
 alagútján pihen meg
 óráink csókos igazában

S öled
 kékdalolású tengerszemében
 mártózik naponta
 lelkem boldogsága.

(Hajdúszoboszló, 1962. október)

KÓCOS

Rózsák illatában hozott
 nekem a nyár
 tavaszi sejlésnek,
 virágba omló ígéretnek,
 zöld dalolású lombosodásnak,
 meggypiros kacagású
 örökkévalóságnak,
 érett gyümölcsök
 hamva a mosolyod,
 fecske-szárnyak surranása
 ölelő karod íve
 és kócos kis fejed
 gondolataim puha fészke,
 friss hajtású fák zsenge
 ujja a hajad,
 amelynek barna karikásai
 tűzként lobognak
 arcomon
 és csüngő ágaiba
 kapaszkodik
 az első lépést megtevő öröm:
 kettőnk megtalált élete.

(Hajdúszoboszló, 1962. október)

OKTÓBERI KÖNNYEK

<p>Arcod lugasában nekem mosolyog a lelked, gondolatokat szántasz szívembe, ha örökös kedvességgel súgod: szeretlek. Összeborulunk mint az éj a serkenő hajnal-hasadással</p>	<p>és szerelmes vallomásunkat betakarja könnyed gördülő ragyogással. Szerelmünk szőlőszemei a könnyek, levelei a rebbenő szempillák, szerelmünk esői e rubintok szemünkre rajzolják boldog lelkünk titkát.</p> <p style="text-align: right;">(Hajdúszoboszló, 1962. október 18.)</p>
--	---

HALÁSZ-KUNYHÓBAN

<p>Sír az októberi eső, sűrű gyöngye mártózik a tóba, a halász-bárkák láncra verve, csendesek, mint a lejárt óra a nád kamaszos kedvvel hajlong a szél puha fodrában ezüst villanás a víz sárgul az október büszke-bátran.</p>	<p>A vízben ezüst pikkelyével henceg a hal s rakétaként eltűnik a csobogó habok felvert sziklái között ...</p> <p>... és október csendjében szerelemről álmodik a szív ...</p>
---	---

<p>Halász-kunyhóba vert az eső s a kedvessel csókba nyújtózva hallgatjuk a víz andalító csobogását és szívünk szerelme belengi e táj karikás-ostoros, tenyérré simult, bíboran zengő néma forradalmát. Évám a lelkét csókolta szememre és azért szép előttem minden, amit eltakar előlünk a távol a fürtös ujjú csend kékbe hajló látóhatára.</p>	<p>(Hortobágy, Halastó, 1962. október)</p>
---	--

OKTÓBERI SÉTA A KEDVESSEL

Bontja ezüst haját
 az őszi füst
 és mint testben az ér
 fut a csillagmosolyú magasba,
 s mi ketten a kedvessel
 mérjük a méterek csendjét
 az utca
 búcsúzó nyugalmaiban,
 a Kösely felől
 már nem hallatszik
 a békák
 szerelmi násza,
 a rigó is más éghajlatra
 költözött,
 csak énekének koncertjét
 eleveníti őszbe rogyanó
 térddel
 a télbe úszó októberi köd,
 Évám,
 surranó léptei alatt mosolyog
 a föld,
 könnyű kacaj ragyog
 a naplement húsvéti kosarában
 s amerre nézünk és járunk,
 még a kerítések lécein is át
 vers tántorog részeg józansággal
 a paraszti házak fehér melegébe,
 a szél harmattól szikkadt simogatásában is
 a kedves becéző vallomását érzem,

mert életem eddig száraz partjain
 a szerelem csak fájó emlékfelhő volt
 és sohasem érző,
 beteljesült igaz ...

(Hajdúszoboszló, 1962. október)

ŐSZI SÉTA

Puhán hull a lomb
 s holnap már avar lesz belőle,
 kísér minket a lelkesítő gond
 a boldogabb időkbe
 fiatalos daccal
 járjuk tejszínű ködben a tájat
 és szerelmes levélként csodáljuk
 az emléket idéző fákat,
 mesél az utca ártézi vizes csöndje,
 a gyermekkor ásít október nyoszolyáján
 s a kedvessel csókba futó ajakkal
 vallunk szerelmet naponta
 e fényekért küzdő földi pályán.

Ma még ránk nevet október
 tört aranya,
 de holnap már a fenyők csúcsán
 álomként szendereg a hó ...

(Hajdúszoboszló, 1962. október 18.)

AGGÓDÓ SZERELEMMEL

Aggódó szerelemmel
 szeretlek kedvesem
 s ha most föltekintek
 az októberi ég báltermére,
 ahol a csillagok
 a szerelmesek aranyló könnyei,
 a vallomások kék vászonra
 feszített üzenetei,
 az örömök
 és egymásra találások
 szegfű formájú szikrái
 a költészet
 évezredes ihletői,
 a szerelem pillantásai
 most az éj báli ruháján
 flitterként ragyognak
 és rezdülő aranyukat
 nem takarják vad
 bombák üvöltő rianásai.
 Bomlik a szőlőszem,
 mosolyog a jonatán a
 gallyak illatos sűrűjében
 és piros tavasz csendül
 a sárguló ősz búcsúzó melegében,
 Évám mellettem álomra csukja
 nekem beszélő, aggódó szemét
 és karjaink fonott kalácsában
 az asszonyok szerelme ébred:
 féltő rebbenés moccan a
 tekintetében
 és a békében élők örök szerelméről
 álmodik.

Gyilkolni vágyó bombák
 most nem takarják el
 előlünk
 az ég csillagos nevetését
 és bízva
 erőnkben
 az anyák és asszonyok
 lombfakasztó szerelmében,
 a férfiak
 távolságokat
 és bosszús gondolatokat
 békítő
 tavaszában
 - örök Béke
 lengi be a föld
 trónusát,
 melynek királya
 a teremő élet örök muzsikája.

(Hajdúszoboszló, 1962. október)

RÁM NÉZETT

Visszafordult
 az ajtóból
 és beszédes szemével
 rám lesett,
 nyár volt
 röpke mosolygása
 és a fények szemében
 hangjegyek.

(Hajdúszoboszló, 1962. október)

A MEGNYUGVÁS ÓRÁI

A kedvessel élem
 a megnyugvás óráit,
 az élet
 ezerölelésű szárnyas
 robogását,
 amely csendítő
 és zsongító
 ódákba csap
 köröttem,
 ha szeme mosolyába
 réved
 őt csodáló tekintetem,
 suhogó párna
 pihentető szeme
 tavaszi zöldje
 s benne pattan
 a vallomás tiszta öröme
 a harmatkönnyű
 könny
 lassúd keringője ...
 mert csak akkor tud
 szívből sírni
 az ember,
 ha lelke megtelítődik
 szerelemmel
 és hite kicsordul
 a hangok
 poharából

és betűkké, gondolatokká
 szépülnek
 az éjszakák
 vallomásában ...

(Hajdúszoboszló, 1962. október)

VASÁRNAP DÉLELŐTT

Szemünkből
 a korai ébredést
 aranyesővel
 verte ki a nap,
 egymásra néztünk
 s künn a szőlőlugas
 nyáridéző zöldjén
 még táncoltak
 a sugarak ...
 Karom örvényében
 csókoltam kedvesem
 kipirult arcát
 és könnyeim
 csillagként
 hulltak
 homloka derült egére,
 örök simulás
 és lázas megnyugvás
 óráim gyors tovatűnése
 és Éva
 a percek halk ketyegésében
 a lendítő Idő.

(Hajdúszoboszló, 1962. október)

SZERELEM AZ ŐSZBEN

Hangok ...
 zörrenő levél-csókok,
 kiáltó nesz a bokrok alján,
 avarba bújt nyári mesék,
 csillagos éjek örömei,
 lendülő nád késői imája,
 Évám,
 szerelmes életem
 lelkének
 tiszta sodrású patakja
 csilingelő habként
 állt a tó partján
 s úgy suttogott szívemnek
 mint barackvirágzaskor
 a mézbe mártózott szél ...
 Emlékeimben
 hajnal hasadás a Neved
 és mosolyod
 zengő egén
 bíbor ölelésű a nap
 és sugarai
 tüzes nyílként fúródnak
 szívembe
 lángra gyújtva érzésem máglyáit.
 És most – az elégett
 nyár után
 az ősz verandáján állva
 télbe tartott arccal
 élem
 a kedvessel –
 a szerelem örök tavaszát.

(Hajdúszoboszló, 1962. október 26.)

EMLÉK

Mezők
 ezervirágú szőnyege
 a lépted,
 idéző
 emlékek
 hajad rebbenő
 fürtjei
 és karod
 nyári tárolása
 az erdőkben
 szépült élet,
 homokba,
 sziklába,
 álomból riadt
 hegyi-patak ajkába
 csókolt
 táncos-kedvű léptek,
 dallamok,
 kottázatlan
 kacagása
 emléked
 szívembe zárt
 serkentő
 ifjúsága.

(Hajdúszoboszló, 1962. október)

SZERELMES VAGYOK A NEVEDBE

Könnyeimig suttog szerelmes lelked
 és benned közös álmainkat szeretem,
 az est legyezője leszállt a városra
 és arcán csillagok gyúltak rezgő arannyal,
 egyszerűen akarok rólad írni verset,
 egyszerűen, mint a vágyból pattant
 örök imádatú sóhaj
 és mindig jobban,
 döbbenetesebben,
 míg örökre Rád találok
 a felhőket nyaláboló
 surranó magasság omló fátyolában,
 ahol arcod drága zokogása
 szépsége, szépítő esők zuhatagában fürdik,
 szerelmes vagyok a nevedbe,
 hangod tengerszemének kéklő mélységébe,
 ujjaid világosságot gyújtó
 rügyfakadásába,
 hitvesi ölelésed örvénylő folyamába,
 amely belesodorja életem
 Életedbe,
 vérkeringésed atomjába,
 és partra szálllok
 szíved szigetén, ahol a fények
 és biztató remények sodró mámorában
 megtisztulok és lánglelkű dalosoddá válok,
 a szerelem ezüst hintájú tengerén
 imádva zengve szerelmes Neved:
 Évikém!

(Hajdúszoboszló, 1962. november)

TÚZRAKÁS

A kedves ujja közt lángol a láng
tűzre serkenti az alvó gyufát,
a tegnapi szénből már hamu lett
alatta iznak csöpp parázsszemek
a szunnyadó „vére” árbocot rak
s a vörösbe-hajló kis parazsak
beszövik életünk drága nesztét,
mint gyermek lelkét a táltos mesék.
(Hajdúszoboszló, 1962. november)

HAJLADOZÓ VIRÁG

A kis szobában mindjárt rend ragyog,
mint az ég szegfűi: a csillagok,
hajladozó virág a kedvesem,
keze nyomában csókos rend terem,
vállamra simul arca hóvirága
kinyíló könnye öröm harmatába
csókolom lelkem megszépítő vágygal
száz tavaszt váró élni akarással.
(Hajdúszoboszló, 1962. november)

BENNEM ÉLŐ VALÓSÁG

Ringó gondolataim óceánján
úszik egy fehér-pártás hajó,
a kékvizű távolság aranyörvénye
körül gyűrűzi hangját
és füttye messzi partoknak
dalol a várva várt érkezésről ...
Örömet hozó kacagású hajó
e bennem élő hozsannás
álomból nőtt valóság,
akinek nevét csak én tudom
egyedül,
mert gondolataim óceánján
magasba tartott
napfényes nevetéssel
zengi az ég pillája,
a fodros felhők kórusa,
együtt velem a neved:
Éva!
(Hajdúszoboszló, 1962. október 22.)

A NAPLEMENT ARANYÁBAN

Szemedben fürdik az ég
 a fodros szájú felhőkkel
 s benne mintázza örök aranyát a nap
 a leáldozás boldog órájában,
 a falu csöndje ölel körül minket,
 távolról kolompolás zenéje csendül
 s a gyapjas kórus karmestere, a pásztor
 vezényli a puszták énekét,
 cserget a karikás és fekete szíja
 kilométeres köröket ír az elnyúló nesz
 örök életet ígérő végrendeletébe,
 Beléd, Te ránk zuhogó
 fényes ragyogása az őszi délutánok
 szerelmet idéző meleg faluvégének,
 s a hulló est koromja selyemként simul
 a táj fölé, ahol Évám-mal érezzük
 a gyógyító csönd suttogó vallomását,
 az örök idők drága történelmét,
 a lélek szerelmének pattanását
 a Béke ránk mosolygó, biztató neszét
 a boldogság összeláncoló tisztulását:
 szerelmes életünket.

(Hajdúszoboszló, 1962. november)

A LELKEM SZÓL HOZZÁD

Karjaim tízágú ölelésében
 Te vagy az élet,
 karjaim vágyakozó csöndjében
 Te vagy az ének
 mosolygó üzenete
 a versek
 teremő egyszerűsége
 a szerelem csillogó magassága
 boldog óráim
 parázsló igazának
 örökké égő megnyugvása.
 A lelkem szól Hozzád kedves
 olvasd sorait az üzenet daloknak
 szememben égnek
 a szívemből pattant tüzek
 és melódiájuk Te vagy
 az éltető remények
 végtelen kottáján.

(Hajdúszoboszló, 1962. november)

ESŐBEN

Könnyeket sír november s a fellegek
 lomha tutajain úszott az esőtenger
 s a cseppek hideg csókjai hulltak ránk
 s mi róttuk a kedvessel a csendes erdő
 halk sóhajtású útját és hajunkban
 ott csillogott drága gyöngye a magasságnak
 a fellegekből pityeredett eső.

Kezünk egymásba fűzve, mint a könyv lapjai
 kulcsolta életünket a sűrű hallgatás templomában
 és köröttünk a fák, mint karcsú tornyok
 kongatták a rezdülő levelek harangjait,
 és szívünkben fellángoltak a szerelem
 pásztortüzei a siettető hűvös ölében
 és hazatérve Évám szemének szempilláján
 ott rezdült egy táncos-kedvű esőcsepp.

(Hajdúszoboszló, 1962. november 16).

A MI DALUNK

Ránk omlott fehér lelkével a tél
 szelek kelyhében nyílt a levegő,
 mint friss tavaszban a csendes ibolyák
 és a menyasszonyos pihenés akár a legyező
 terült el a táj nyújtózkodó álmában
 örök nyugalmat, tiszta örömet zengvén
 a szíveknek, mindig békítő éneket
 a szerelmeseknek, kiknek életükben a csók csak refrén.

(Hajdúszoboszló, 1962. november 28.)

MINDIG JOBBAN SZERETLEK

Mily jól esik a kedves vállára
 hajtani a fejem
 és pihentetni napi gondjaimat a szívén
 megbékélek a lélegzetében
 és megtisztulok csókjai cirógató zuhanyában
 hangjának bársonyos hajlatában
 megpihen örökké őt imádó sorsom
 s ha elsimítom szemére hulló hajának
 kislányos tincseit, felzeng bennem a bölcs férfikor
 és kiforrott férfi szerelmem muzsikája
 szövi be lelkét halk hangú vallomással
 s szeme kettőnk életének nyitott kötete
 és örömkönnyei benne a legszebb költemények
 ha belerévedek életemet visszaverő
 szemének igazgyöngy tükrebe
 gondolataim táltosként sokasodnak verssé
 és az áldott öregkor cserépkályhás melegében
 az ezüstös évtizedek szerelmével övezlek körül
 és mindig jobban szeretlek a tegnapioknál.

(Hajdúszoboszló, 1962. november)

ÖRÖK SZERELEM

Ha útjainkon születnek villámos hajnalok,
 szívünk mindig a fény felé fordulva dobog.
 Ha fény és árnyék jönne is felénk
 megáldana százszorosán minket az ég,
 nehéz a pálya, gyötrő, kegyetlen jó barát
 a sorok öröme csendből szüli igaz forradalmát,
 sorsom drága álma kicsi feleségem,
 lelke harmatából ébred költeményem.

(Hajdúszoboszló, 1962. december 12.)

PIHENÉS KÖZBEN

Arcod, mint a pipacsok könnyű selyme
 oly piros,
 beszélő szemed jóságában a szerelem esője
 záporoz,
 karjaid- öled óceánja s benne én vagyok
 a hajó
 s bele úszok szíved narancsligetes örök nyarába
 s villanó
 fény a lelked, életem tengerének áldott fohásza
 békéje
 kebled zsoltárán fogamzik dallammá a vers
 igéje
 s hull ránk
 fehér álmaival
 december első
 hópihéje.

(Hajdúszoboszló, 1962. november 30.)

ÚJ ÉLETET KEZDÜNK

A kedves ölébe hajtottam fejem
 és kinyílt előtte eddigi életem titka
 senkinek nem beszéltem róluk sohasem
 és most a szerelem mint tiszta lapu irka
 vallatott
 és megkönnyebbült a lelkem.
 Eddig csak a vers, a bor, az éjek,
 a részegítő hazug szenvedélyek,
 a lelketlen vágyó nők rabolták
 életem boldogtalan álmát
 és menekültem hozzájuk óh, de mégis hányszor
 a vágyamat vittem s a részegítő mámor
 tivornyái után gyűlölve kezem és a lelkem
 szerelmet hazudtam, óh nem!
 szerelemre vágytam minden versben.
 Enyém volt a vers
 a szerelem a másé
 a hajnalokba nyúló hazug búcsúzása.
 És most a vers csak boldogságom tükre,
 megtisztult szerelmem hite drága Évám,
 Mindenek fölött ő az első nékem,
 csak azután jön minden költeményem.
 Életem medrében más vizek úsznak
 megtisztult fényű, nyugodt hullámúak
 vágyaimban nemcsak a nőt látom
 hanem új életem, úgy várt boldogságom.
 Most érzem, amit csak sejtettem
 nem a borban dől el a szerelem,
 hanem a karok örök várásában
 az egymásért tudó igaz lemondásban.

(Hajdúszoboszló, 1962. november 18.)

A CSÚCSON ÁLLOK

Nem is oly virágoskert a szerelem,
van benn sok temetői szépség,
nemcsak tűnődni kell a verseken,
érteni kell annak is a lelkét,
igen érteni kell annak is a lelkét,
nemcsak rügyeket fakaszt az élet,
van benne sok-sok barackvirágos
újrakezdés,
a csúcson állok, megérte hogy élek
Te vagy már verseimben az örök
befejezés.

(Hajdúszoboszló, 1962. december 5.)

CSENDÉLET

Mennyi minden összetört már
bennem,
darabokból áll a szívem s lelkem,
s mióta napjaimnak sorsa lettél,
minden órám száz szerelmes levél,
élő üzenet elsősorban Neked,
akit az életemnél is jobban szeretlek,
változásban élek, mint a fények
s boldog órák örömében kérek
teremtő ajkad fájáról virágot,
fehér csókot, s benne a világot
érezem omolni vállamra
nem nehéz már, közös vágyunk álma
lombosodik örömünkben halkan,
mint lelkedben a szírmot hajtó
dallam,
ránk simul a csönd csillagos kontya
és verset írok Esthajnal csillagodra.

(Hajdúszoboszló, 1962. december 6.)

HAJNALI ÁLMODOZÁS

A hajnal piros csókjával ébred a kedves,
arca fehér rózsza,
szeme zöldtavú csendjében szerelem repdes:
szívem riadója,
kint fagydidergős hideg tombol, csikordul a tél,
méteres jégcsapok reccsenő dárdája villan, a szív
dalra kél
akár a holnapok,
mert a mi szerelmünkben nincsenek évszakok,
ez örök és igaz,
szép örömei egyölelésű távlatok
s ez nyugtató vigasz.

(Hajdúszoboszló, 1962. december)

ÚJ TAVASZ

Búcsúzom tőled óév mosolyú nyár,
szerelmet csókoló őszi délutánok
aranybóbitás csendje
havas utak hidegbe süppedt
láthatatlan lábnyomok riadt keserve.
Búcsúzom tőled, te vasmarkú esztendő
áldó dicséretem kíséri júliusi szíved
énekét, amikor az első találkozásunk
hódító karod melegében ébredt álmából
és néma fájdalom mardosta torkom
a csillagok hulló könnyei alatt.
És lásd te nyár, ősz és tél
iramlik veletek az élet,
versekké szépültök a lélekben
s én most régi életem temetem
s búcsú versemet írom, verejtékezve a
boldogságtól
s hozzád torkolló szerelmem
tavasza pattan a hitvesi álom
szeme tükrén ...

Hajdúszoboszló, 1962. december 11.)

NEKED SZÓL VALLOMÁSOM

Meleg tavaszom, kicsi feleségem
 vállamra hajtotta a fejét,
 lobbant a tettem, harsant kedélyem
 és versbe csókolom szerelmét,
 csöpp gyűrűs ujjá arany karóján
 villódnak boldog, örök évek,
 könny-lugas csendült drága szemhéján
 arcomhoz simultak, mint a fények,
 megszépítő jóság mosolygása,
 ígéretes csókja altató dajkám,
 hangja büszke jövőmnek harsonája
 gondjai pihennek lélekforró vállán,
 így lett a sorsom sorsa vallomása,
 életem álma verseim zenéje,
 hitem tavaszváró rügyfakadásába
 így köszöntött be a családi béke,
 mennyit álmodoztam a nagy szerelemről,
 és harminchárom év után a lelkembe hullt,
 a boldog órák csöndje a szívünkre dől
 és életünk atomja a csillagokba fut.

(Hajdúszoboszló, 1962. december 15.)

ÚTKÖZBEN RÁD GONDOLTAM

Falvak, tájak fehér csöndjéből kifutva
 Neveddel szépül köröttem a világ,
 gondolataim első betűivel írom az útra
 Rólad álmodó szerelmem himnuszát,
 a távoli dombok hajlatában
 a hajnallal szépülsz kedvesem,
 ezerszer imádlak imámban,
 mert Te vagy a legszebb örök versem.

(Hajdúszoboszló, 1962. december)

HAJNALI KÖSZÖNTŐ

Névnepod drága álmom volt nekem,
 hogy nekem adja a sors neved igéjét,
 Veled tölteni szerelmes életem
 órákba nyúló minden boldog percét,
 Hozzád bújni esdekelve kérőn,
 legyek tanúja, hite örömödnek,
 hogy szeretni tudjalak egyszer visszatérőn,
 mint most a beteljesülésnek
 e hóhullásos igaz karácsonyán,
 amikor Névnepod könnye szívembe hull,
 a lélek dalának bízó ritmusán
 s távolban felsír egy hegedűhúr
 Neved lopja e puha éjbe
 csillagok szikrázzák a világba
 szerelmem hitét az örök fénybe
 s így lesz élő karácsony éjszakája.

(Hajdúszoboszló, 1962. december 24.)

EXTÁZIS

Tűz, láng, forró epekedés
 örökké mozgó, gyilkoló cselekvés,
 sóhaj nélküli vad lélegzet,
 felszakadt régi kételyek,
 atomjaira hullt eltemetett vágyak,
 marokba srófolt leláncolt káprázat,
 maró csók az ajak vérző szikláján,
 bevéssett verssorok ceruzám gránitján,
 kutak, torkok mélyéből özönlő ordítások
 szikrázó vérű, patkoló kovácsok –
 női testet formáló, széttépni vágyó tett
 Te duhaj, káromló, háborús érzés szeretlek!
 Hitvesem véréből inni áldomást
 jajongó, kínozó, karmoló hitű áldást,
 cibálni arca felszántott harmatáról
 mint történelmi névjegyet a győztes csatákból
 ölni, ölni, ölni bíztat szépen,
 legyen parázból épült nő minden költeményem,
 csonkított kéz sámsoni ereje a dal,
 szívbe mártott, kacér diadal,
 legyen a minden, e százbicskájú óra
 és újra feltámadva
 vérző virágként várjon mindig
 hitvesem drága csókja.

(Hajdúszoboszló, 1962. december)

ÖRÖK TÚZBEN ÉGVE KÍVÁNLAK

Hajad lugasából kibontom sejlő arcod
 és mosolyod gyilkos örömében mártózzon csókom
 a nyálam ajkadra hulló kéj tapassza,
 engedd, vagy bánom is én, ha véresre maró vággyal
 fojtogatom torkodból a leheletemmé csókolt leheleted
 vágy fusson végig a gerincemen
 tested gyermeket váró árama
 és melleden pihentető számmal hadd kiszívnom
 drága emlőd csarnokából a tej sárga rózsáját
 s ölelő, sajgó harapással imádjам gyomrod
 párnás melegét s a pillanat futó tüzében
 már combjaid rejtek mámorába hajtsam fejem
 és csókjaim önfeledt szerelemmel
 gyermekünk születésének könnyes kapuját,
 majd karjaid drága kapuján át
 jutva szád üregébe és nyelvünk
 kígyófullánkját lihegésünk élvezetében
 érezve örüléssel, combjaid csábító
 lugasában csókolom szeméremtested
 májusi esőben ázott barázdáját
 leplezetlen vággyal imádlak
 kíváncsú tested, szőrzeted halk muzsikáját
 az igaz szerelemből pattant nőt, Téged
 szerelmetes Évám.

(Hajdúszoboszló, 1962. december)

DÉLUTÁNI CSÖND

Mosolyod altat, becéz is hogyha kell,
 rám simul égn nyugalmú szép szerelmével
 merengő, tiszta áhítat surranása
 csönd fátyolként omlik lelkem falára
 szívemnek varázsa mosolyod drága éke,
 tőle zendül gondolatom szövedéke
 és versbe hajlik minden villanása
 s rám terül a csönd nyugvó éjszakája.

(Hajdúszoboszló, 1962. december 25.)

VÁRLAK

Hangja magasba tör
 s a tél tavaszra fordul,
 a kínzó vágy úgy gyötör,
 míg az ajtó nem csikordul,
 az áriák szerelmében
 a versem belekondul,
 együtt ívelnek az égbe
 boldogan, halhatatlanul,
 a konyha hangversenytermében
 a szív szerelmes imája
 gyúlt rózsává fehérén
 a csillagok karjára.

(Hajdúszoboszló, 1962. december)

BOLDOGSÁG

Mily mély a csönd, akár a tengerek
 vagy mint szívemben e szó: szeretlek!
 közelséged is távol van hozzám,
 a szerelemben Te vagy a hazám,
 életemben a tiszta akarat
 csókjaid íve akár a madarak
 új magasba tör s felettem kering
 meggyasztó vággyal újra és megint
 aranypatakok zenéje a szád
 jövőmbe véstem szemed sugarát
 és napjaimban Te vagy az örök
 felszálló fodorú táncoló ködök
 és szoknyád kékjén átnyílal a fény,
 mint álmunkban a holnapi remény
 friss harmat szikkad amerre csak jársz
 szálló hatalmad varázslatos tánc
 a hajnaloknak álma lett Neved
 Veled alszom el, Veled ébredek
 az évek fecskék, elcikáznak ám
 és barna hajunk ezüst fonálán
 csöpp gyermek-ujjak melege suhan
 az életünkben utolsó roham,
 hogy ráncainkat a kis unokák
 csókkal oszlassák – ez a Boldogság.

(Hajdúszoboszló, 1962. december)

CSÓK

A csönd szerelmes suttogása a lelked,
 s ha magamhoz ölellek, mint az ég a földet
 csillagokat látok szikrázni szemedben
 és szerelmem lobbantja virágba a földet,
 tavasz ébred a hó-dunnák fehérje alól
 ha ajkad taván utazom friss jövőmet,
 a szíved álmaim drága öröme
 és Neveddel dicsérem a szülőfölded.

(Hajdúszoboszló, 1962. december)

ALVÁS ELŐTT

Oly jó, hogy gondoskodhatom Rólad –
 hajtotta fejét vállamra kis feleségem,
 teának főzném az összes folyókat,
 hogy oltsam a szomjad minden verses éjen,
 szeretnék lenni álmaid pillangója
 és szárnyas örömként röpdösni benned,
 gondolataidban fehér tavi rózsa
 és teremni lelkedben örök szerelmet.

(Hajdúszoboszló, 1962. december)

1963.

MINDIG SZERETŐ ÓRÁK

Napfénye vagy a gondolataimnak
 lelkemnek válasza nyugtató szavad
 tested melege friss tavaszi illat
 szemedbe csókolok zengő álmokat,
 fáradt voltam, s lásd friss erőre keltem
 szárnyalok veled, benned csengő dallal,
 karodat tartó ámuló szerelmem
 szemedbe vésem tiszta diadallal
 olyan vagy kedves, mint a napfelkelte
 szerelmem egén nyíló örök béke
 hangod kelyhében forr a versem lelke
 és belecsendül a szívem verése.

(Hajdúszoboszló, 1963. január 2.)

ÉLETÜNK KERINGÓJE

Télben nyíló tavasz vagy kedvesem,
 szívem kertjében első hóvirág
 szemed redőjén túl harmóniák
 virradata lobban sejtelmesen,
 forog velünk a zengő bálterem
 körülöttünk bámuló csönd mereng
 és mámorunkban hajnal csengő cseng
 s keringőnk lett az örök szerelem.

(Hajdúszoboszló, 1963. január)

TÉLBEN IS TAVASZT LÁTOK

Zuhog a januári eső, ezüst kígyó a víz, az ereszek
 emeletéről földre zuhan a hó
 sima fodrú lepedők a tócsák
 s teknőjük ölében szél lebbent csipkéket,
 sejtelmes hideg ujjú szél
 borzolja alkonyatkor a fagy haját
 és páncéllá zsugorítja
 a kocsonyás víz délelőtti rezgő táncát
 az eső balladás nyugalma
 didergős szépséggé mered
 és végtelen tábláin elterülve lapul a fény,
 a hósapkás földek fátyla elkopik
 és kivillan feglő ruhája alól
 a kenyértermő barázdák lehelete
 az őszi vetés zöldje fázós sarjadással
 és a búzavetés smaragd dárdáinak milliói
 már a tavasz szerelmét csókolják bele
 a fagy-kemény rögök ráncaiba
 és kisimul a humusz redője,
 mint békítő mosolygás után a kedves arca.

(Hajdúszoboszló, 1963. január 4.)

ÍGY LÁTTAM A KEDVEST

Pillantása szárnya
 röpítette álmát
 a csönd asztalára
 támasztotta karját
 suhogó vad szelek
 tobzódtak az utcán
 messze-néző percek
 puha hóhullásán
 gondolata vágya
 a sas-szürke reggel
 bele zeng a tájba
 rám várt szerelemmel
 akármerre járok
 a szívemben érzem
 tavaszi virágok
 dala feleségem.

(Hajdúszoboszló, 1963. január 11.)

A SZÍVEM SZÓL HOZZÁD

A pillantásod néma üzenet,
 halk lombú szépség tekinteted vásznán,
 rezgő gyönyörűség minden rebbenése,
 tengerszem a mélye – onnan jössz el hozzám,
 szemedre hullt szemhéjad függőnye,
 tapsolt a közönség – Veled örültem,
 ezt olvastam ki szenderegésedből,
 a szívem is így látta – egész elbűvölten.

(Hajdúszoboszló, 1963. január)

HANGULATVILÁGÍTÁS

A szobában hárman vagyunk:

Éva, én s a csönd,

az asztalon Schubert lelke könyvbe öntve

- kis feleségem szíve olvassa s fönt

a szoba mennyezetén játékos árnyékába

is beleszerettem,

ujjai finom selyme lapozza

a muzsikus kottába vésett életét –

és gondolatunk találkozik:

én verset írok

s látom a szeméből nyílt világból –

érdekli őt a betűk rügyfakadása

s az érzés tartalommal szépült

virágba-borulás.

Éva lelkében is muzsika zendül –

Schubert már halott, de szíve vezényel

én pedig verset írok

és a csöndben is hallom a Béke

csillagokban zengő kórusát.

(Hajdúszoboszló, 1963. január 12.)

DÉLUTÁN

A kék tengerű ég fénylő délutánján

a fehéren hömpölygő felhőhabokat néztük

virágokká nyíltak képzeletünk szárnyán

és lelkünkkel némán jövőnket idéztük

emlékszel? fönn a kék-vásznú magasban

szívünk dobogott s a földön lelkünk összeért

mint ajkakon a csókok patakja lassan

az idő sodorta életünk szerelmét.

(Hajdúszoboszló, 1963. február)

VASÁRNAPI PIHENÉS

Elnyúlt a csönd
 s karjaim örömében tartom a kedvest
 a tél zimankójában verssorok gyúlnak szemében
 s én pillogó csodálatukból lopom a szépet
 a lélek szökőkútjából pillangózó ígéretes tavaszt
 versbe torkolló gondolataimat
 moccan a csönd
 s a hópihék puha omlásához hasonló a hangja
 dédelget, öltöztet, nyugtat akár a szerelem
 hiszen a karjaim kráterében álmodó asszony
 nem más, mint álmodó életem zengő napfelkelte
 a hajnali füvek bíborban száradó harmata
 verseim csöndje, tartalmuk biztató harsonája
 a megpihenés gondos takarója
 lobogó élete szívemnek – feleségem.

(Hajdúszoboszló, 1963. január)

HÓPIHÉK HULLÁSA KÖZBEN

A fehér sóhajú erdőben kerestem a mosolyod
 és a hangod szerelmét fonta körém a gúti szél
 a hópihék pillangós kedvének halk örömében
 a fenyők karcsú tornyaiban kapaszkodott a tél
 a nevedet véstem a tükör-sima hó csöndjébe
 meglélkeltem a hideg takaró csillogó neszt
 és nem moccanó tengerük alatt sarjadt a tavasz
 zöld csókja a fű, s a hóvirág kidugta kis fejét.

(Hajdúszoboszló, 1963. február)

ÉJ

Belénk karolt a csönd s az éj sompolygott
 halk nesze zizzent a szilvafáknak
 a pajták hús fehérje ránc mosolygott
 röppent a perc, mint bennünk a vágyak
 és kettőnk között a végtelen pályán
 a pernyés éjben szívünk lángra gyúlt
 és vágyból pattant ajkad szép tornácán
 csózkod virága rózsává pirult.

(Hajdúszoboszló, 1963. február)

OLVASOTT A KEDVES

Benyitottam az ajtón s a szoba aranyában
 fehéren suhogó párnáján pihent a kedves
 olyan volt, mint a téli hajnalok lázadása
 bíborban zengő, nappalok csókjába szerelmes
 ujjai üde lugasában könyv nyílt szelíden
 és lelkével olvasta a betűk sűrű csöndjét
 szerelmes némán néztem hajnali ígéretem
 és versbe küldtem el Hozzá a szívem verését.

(Hajdúszoboszló, 1963. február)

CSÖND

Vall a szív,
 a szem a lélek csöndje
 míg tartalak a sorsommal átölelve
 mert Benned élek, mint tavasz a nyárban
 a nem látott magasság csöpp jegenyefában
 csókjaidtól lopok minden szépet
 verseimhez örök dalként Téged.

(Hajdúszoboszló, 1963. február)

ESZMÉNK DALLAMA

Gondjaimmal együtt vagyok boldog,
 jövőnk látképe gondjainkból feslik
 elveinktől munkánk tüze lobog
 és örömünket tetteink idézik,
 jobb kezemben tartom ceruzámat
 a balban pedig szívem tiszta lángját
 boldog gondom lett e hősi század
 és verseimben élem népem álmát
 bennem lüktet jövőnk minden gondja
 most cselekedni, tenni kell a jobbért
 zengő hittel élni a magasba
 hogy eszménk dallama teremjen babért,
 a mi álmunk éneke a szépnek
 hangjára gyűlnek a lelkes milliók
 megtört szeme csillog a négernek
 és földhöz vágja a kókuszdiót.
 (Hajdúszoboszló, 1963. február)

TAVASZ ELŐTT

Vallatom a suttogó estét,
 hogy meséljen Rólad kedvesem,
 edzik csöpp szárnyukat a fecskék
 röpködni vágnak szerelmesen,
 még egy hónap és tavasz serked
 a tájak ébredő hajnalán
 a feleségem kitekintget
 és köszönti Őt egy fecskepár.

(Hajdúszoboszló, 1963. február)

GYERMEKVÁRÁS

Halk sebtű anyád szíve verése
 hangja szerelme már Te vagy Fiam
 lelke csendjében nyílik a Béke
 és csókja hajóján dallam suhan
 átölel, biztat, gyere várunk már
 Rólad álmodnak a boldog esték
 jó anyád és én mint a napsugár
 hintjük eléd szeretetünk fényét.

(Hajdúszoboszló, 1963. február)

PESTI ÓRÁK

A híd zúzmarás ölelése
 beleolvadt a neonfény sárga aranyába
 és a fagy apró és öles szilánkjai
 orgonasípként meredt az estébe ...
 A parton, a Duna álmainál
 egy szerelmes pár állt szótlánul
 s leheletük mint az ezüst színű azúr
 beszédes betűkként motoszkált
 a csöndbe tévedt téli estén
 kezüket keresték a csillagok.
 Magamra gondoltam, csak emlék vagyok
 és fátyolként hull rám a remény ...
 (Budapest, 1963. február 28.)

MÁRCIUSI SÉTA

Feslik a táj, bontja zöld fodrát a tavasz
 az utcák friss táncában nyílik a reggel
 keringőző örömök forrása fakad
 az ajkak csókos taván új szerelemmel.
 A város reménye és holnapi gondja
 találkozik az utcák forgatagában
 nagy, közös jövőnk kacag a szemekben
 és hitként izzik a tenni-akarásban.

(Debrecen, 1963. március 6.)

TAVASZI ÁRADÁS

Magamhoz ölelem a kedvest
 és úgy nézzük a tavasz áradását
 a város bérházainak ablak-csokraiban
 szerelmek hajolnak össze mint az ibolyák
 kék, zöld, sárga ruhás nők kedve lobban
 a sétányok örökké derengő boldog hajnalában
 és hű kísérőjük a barna mosolyú férfi
 szerelmes tavaszt hord lelkének dallamában
 ... magamhoz ölelem a kedvest,
 az asszonyt, kicsi feleségem
 és kettőnk szerelmében szeretem a világot,
 az embert, az igazat, tetteink dalát:
 biztató reményem.

(Debrecen, 1963. március 10.)

MÁRCIUSI VALLOMÁSOM

Márciusi vallomásom
küldöm a kedvesnek
halk imádattal
és kezem ezer gyökerével
láncolom ölem kikötőjébe
s hallgatom beszédes szemének
csodálkozó üzenetét,
amely a szívemig ér
új tavaszt ígérő dalolással
összesimulunk a percek
boldog mámorában
és szerelmünkben szépül
jövendőnk lombja: a család,
lent a város békés zajában
ezrek kacaja harsan a szívünkben
és milliók öröme a mi élni akarásunk
Éva
a pillangóként röpdöső nyarak igézete
kislányos nevetéssel szorítja vállam
és ajkáról csókokat lopok,
s ő osztogatja, akár az ég aranytüze
húrként rezdülő sugarait,
márciusi vallomásom
küldöm a kedvesnek
lelkem kötetébe írt
szerelmes betűkkel.

(Debrecen, 1963. március 11.)

HÉTKÖZNAPOK ÖRÖMEI

Künn rezdülő virágként hull az eső,
 fényes szegfűi kinyíltak a párkányokon
 és bent a szoba esti csendjében
 terveiről mesélt kicsi feleségem
 – a kisszobába tesszük a gyermekágyat,
 középre pedig a járókát –
 és hangja vágyakozó volt mint az anyáké
 s álmodó öröm lengte be tavasz tekintetét,
 járt-kelt, magyarázott otthonunk melegében
 - örökké viruló virága már az életemnek,
 ujjai árnyéka félholdat rajzolt a falra
 és szívében dalra gyúlt a jövő,
 gyermekeinket festette szerelmes szavak ecsetjével
 és hangja altatódalként omlott szívemre.
 Hétköznapijaim öröme a kedves,
 mosolya csillagként beragyogja a lelke
 és mint a folyók partjaihoz simuló habok
 öleljük egymást a holnapokba úszva.

(Debrecen, 1963. március)

ESTI BESZÉLGETÉS

Ránk hull a nyugalmas
szelíd arcú béke,
ölelő életünk
estbe nyúló fénye
kitárjuk ablakunk
s kihajlunk a csöndbe
rügybontó tavaszdal
szór az éj a földre,
alattunk az utca
felettünk az égbolt
közöttünk a távol
nem is olyan rég volt,
együtt nő mivelünk
győzelmeink lombja
rövidül a messze
évszázados gondja,
feleségem halkan
karjaimba réved
beszédünk nyitánya
Te vagy boldog élet.

(Debrecen, 1963. március)

ÉLETÜNK BÉKÉJE

Március van és márciusban
nyílnak a lila-mosolyú ibolyák
járjuk az erdőt, hajlunk a szélben
akár a citraháti nád
szedjük a virágot illatos csokorba
egy szál lila illat – megannyi lelkes csók
friss zöldbe ágyazta bölcsőjét a nyár
s életünk békéjét fütyülik a rigók.

(Debrecen, 1963. március)

TAVASZI ESENGÉS

Sóvárogja a szív
 és vágyón lobban a szó az ajkak szárnyán
 zöldbe bomlásodért tavaszunk
 még nem mosolyog a nap a felhőhabos ég
 mozdulatlan nagy lepedőjén
 szelíd fagy villantja márciusi körmét
 és kamaszos hévvel táncolnak
 a hópihék az utcák szabad örömében
 és újra menyasszonnyá csendesül a határ
 a röpködő hó-pillangóktól
 érkezésedet várja a gép ünneplősen
 s várja az eke mély csókját a fekete húsú föld
 sisteregnek a munka pásztortüzei
 a feszülő tett kitörni vágy az izmok erdejéből
 alkotni, teremteni akar a kéz
 a dermesztő tétlenség után
 munkára született az ember
 s nem kényszer-pihenőre ...
 tavasz törj ki harsogó énekeddel
 a balladás tél bénító alázatából
 és kacagj új rügyeket a gallyakra
 remény színű leveleket a fákra
 hadd illatozzék a kék ibolya
 az erdők és kertek ölében
 segítsd a búzát erős szárba szökni,
 hogy arany mosolya kenyérré dagadjon az asztalokon
 és népem lelkéből a megelégedés himnusza
 szője be a földek barázdáit.
 (Debrecen, 1963. március 15.)

ÁPRILISI VALLOMÁS

Háborgó tankok ágyúinak tátott szája
 pihen emlékeimben ma is didergőn,
 gyermek-fejjel álltam a város
 megnyugvó félelmében – várva a sors kitavaszodását
 és a meleg lélek biztató vallomását sóvárogtam
 a kacsintó szemek buzdító jeladásaiból,
 himnuszos zászlók selymén lobogott a szél
 és a munkások tekintetén József Attilás volt a mosoly ...

*

Eszmélő napok virradatában hallottam e szót: párt
 és tétova kíváncsisággal lestem azoknak útját
 akik a boldogabb napok pergő óráiban
 gonddal és felelősséggel nyitottak kaput
 a szívekben dübörgő jövőnek,
 beszédük egyszerű volt és tiszta,
 mint a lelkiismeret
 és tegnap még sápadt arcuk egy évtizedet szépült,
 nem értettem a politikához, de tetteik láttán szerettem volna hozzájuk nőni, mint az ég
 kottájához a csillagok
 és követni fáradhatatlan lépteik nyomát akár
 a márciust az áprilisi rügyek megújuló nesze ...

*

Tizennyolc éve már, megkezdett munkájuk folytatója lettem,
 hajuk színében talán természetes az ezüst
 és álmaikban belengi őket a Béke,
 örök forrásai az életemnek,
 a petróleum-lámpás viskók helyett, a napfényes családi otthonok
 folyosóin döng munkába siető léptük,
 este az iskolapadok csöndjében tanulnak
 és másnap holnaputáni tervvel lépnek be a gyárkapun.

*

Az idővel és a szívükkel nőttem ...
 bizalmuk, hitük fonala erősíti napjaimnak
 távoli évekbe torkoló bizodalját,
 ők tanítottak meg hinni tetteink jövőjében:
 a mi eszménk világigazság lesz.

(Debrecen, 1963. március 28.)

ÁPRILISI TÚNÓDÉS

Az emelet alatt kúszik a villamos,
 mint a higanyszál
 sárga nyugalmaiban régi barátok
 és új szerelmesek találkoznak
 a tavaszi vasárnap lüktetésében
 ... áprilissá szépült az ember
 és a város,
 kacagásuk lombja közt feslik az idő
 és nyarakká érlelődik a küzdelem
 a zengő lelkek millióiban
 ... bízó, tetterős akarat közössége
 kart karba fűzve lépdel
 a virágba-boruló boldogság
 utcáin
 hódolva előtted jövődönk

... anyák és apák gyermeküket
 sétáltatják
 tizennyolc éves örök tavaszunkban
 és szívünk szerelme belekondul
 a nagymamák visszaváró kórusába
 ... lázad, forrong a lelkiismeretem
 mit tettem eddig,
 hogy minden napjainkban
 sokasodjék az emberben a gond
 a még szebb holnap-utánért?
 ... az emelet alatt oson április,
 fény és öröm
 fakad léptei nyomában
 serkentő üzenet seregszemléje
 és kitárul egy ablak átellenben.

(Debrecen, 1963. április 7.)

ORGONAVIRÁGZÁS

Vállamra hajlott az orgona ág,
 mint a kedves egy hosszú út után,
 szétszórta halkán meleg illatát,
 s friss csönd rezzent az udvar hajlatán,
 fiatal legények táltos rendje
 lopakodott a kerítés mögött,
 magasba nyúló karuk szerelme
 volt ifjúságom, szép emlékködök.

(Debrecen, 1963. május 1.)

A SZÍV MÁJUSA

Gurul a fény a levél smaragdján,
 kék keszkenő a felhőhabos ég,
 ülök a kedvessel a verandán
 és nézzük a május virág szemét
 tavasz pompája lelkünk nyugalma
 milliók öröme a mi hitünk,
 tarka üveggolyó most az utca
 és békénk kezünkben a fegyverünk.

(Debrecen, 1963. május)

ÉVSZÁZADOK ÖRÖK DALAI

Gyűlölöm a vért,
 az ujjak finom szirma
 az ölelésre teremtdőtt,
 és nem a háborúk fegyvereinek
 ezreket pusztító
 a szerelmes férfi keze
 nem feledheti a békés napok
 ujjongó üzenetét,
 a magasztos várakozások
 májusba szépülő randevúit,
 az élet és jószág
 folytonos újrateemtése

az ujjak és kezek
 napfényes törvénye
 s hogy a mi munkánkat
 évszázadok örök dalai hirdessék,
 szívünk és lelkünk melegével
 dédelgessük milliók kezét,
 és szellemük tornyára tűzzük ki
 a mi lobogónkat,
 tetteink értelmét
 a karokat egybefűző Békét.

(Debrecen, 1963. május 12.)

A PERC ZENÉJE

Különös muzsikája van a csendnek
 egymásba ölelkeznek a percek,
 mint a sétáló szerelmesek ujjai
 az erdei ösvények fénykupolái alatt
 szárnya nő köröttünk a csendnek
 és csapkod az örömünk,
 mint a nyárba hulló estéken
 a házfalaknak csapódó denevérek.
 Valami moccan a lelkem mélyén,
 zsongító nesz,
 kiáltani vágyó akarat
 és mégis, halk léptekkel gördülnek számra
 a vallomások, szelíd,
 de forró gondolatai
 hullámszó, fodrozódó, morajló
 ölelés a lelkem tengere
 és habjai kócos tükrén
 ezüst szárnyú sirály a szerelem.
 Surran a perc
 évekbe torkollik az idő,
 kezed májusi lombja
 arcomra hull örök virágként.
 Szívem dobbanása
 szerelemmé szépül szemedben
 és túl az emeletek világán
 feslik az ég csillagos ruhája
 s a pihenők szemét lezárja
 a holnapi dalok varázslója,
 az álom. (Debrecen, 1963. május 20.)

HANGOD

Minden nap beleúszol a lelkembe
 szerelmeddel, vitorlád kedves hangod
 és úgy nézek fel rád, mint az egekre
 a messze titkokat fejtő tudósok,
 kiterítjük szerelmünk szép köntösét
 és eltakarjuk napi gondjainkat,
 a percek mámora ránk szórja fényét
 és hull ránk a nyárszínű virágillat.

(Debrecen, 1963. június)

TÁNC

A mozdulatok örök törvénye
 feszül, hajlik karjaimban
 és lelkünk csillaga
 a szemünkben találkozik,
 szívünk belső muzsikája kényszerít,
 hogy táncra perdüljünk
 s az emlékek öröme röpköd
 lehunyt szemem végtelen kaszálóján.
 ... egy kislány jön felém
 s kezében piros pipacsok
 lobbannak lángokká,
 arca fehérebb az első meglepődésnél
 és csodálkozása ígéretesebb a csóknál ...
 egy tánccá, egy életet betöltő keringővé
 ölelkeztem a hitvesemmel
 és táncolunk az est
 májusi esőcseppjei alatt
 s az emlékem kerítésén túl
 nekem adta szívével együtt a pipacsot,
 a sorsomat szépítő kisleány.

(Debrecen, 1963. május 27.)

KETTEN

A májusi ég
 kék messze szemét
 ránk nyitja
 míg mi ketten
 összefonódva,
 akár a világ
 a levegővel
 táncolunk
 a magunk örömére,
 nem lát minket
 még a fagy sem,
 ritmusunk nem hallja
 a nesz
 és mi mégis keringünk,
 mint szélben
 egy elkopott fehér koperta,
 melyben a levél
 betűi ezt kacagják:
 szeretlek,
 a májusi ég
 kék messze szemét
 ránk nyitja
 s mi ketten
 összefonódva
 boldogságot szakítunk
 csókjainkból.

(Debrecen, 1963. május)

VASÁRNAP DÉLELŐTT

Borzolja hajunk a szél
 s a tó vizén millió hullám serked,
 ránk simul az olajfa ága
 - távol egy kakukk énekelget
 aranyba mártott délelőttbe hajlunk
 pihentető emlékeinkkel együtt,
 fölöttünk fecskék hasítanak a kékbe
 hangjeggyé lombosodik zengő rendjük
 a vadgalamb is elküldi dalát,
 a szellő tengerén remeg éneke,
 válaszol a szívünk a friss csókú nyárnak
 és ránk nevet a nap aranyszeme.

(Hajdúszoboszló, 1963. június 2.)

EMLÉK

Csukott könyv az erdő, szellő ha lapozza
 a levelek hűsét halkan andalogva
 a sűrű titkában hitvesemmel járok
 szívünkben hordozunk mindig egy új álmot,
 margaréta hajlong táncra kéri párját
 hajnali hangverseny ébreszti a Mátrát.

(Debrecen, 1963. június)

HEGYOLDALON

Tenyerem fészkében tartom a barackot,
 Neked rejtegetem, várom visszatérted,
 halkan riadnak a távoli harangok,
 mély basszusuk selymén csönddé nőtt az élet,
 az őszi barackok mosolyában látlak,
 egy ölelésre vagy most már tőlem kedves,
 a levelek lombja zöldkontyú alázat
 fogom bízó kezed, - csillagom úgy reszketsz.

(Debrecen, 1963. július 7.)

SZÖKŐKÚT ÉJJEL

Akár a fűzfa ága
 hajlik a szökőkút sugára
 ezüst felhő a lombja
 s ránevet a csillagokra
 sárga, vörös, kék színben játszik
 sűrű gyöngye szerte virágzik
 halk suhanással hull elébed
 eső szőnyeggel áldja lépted
 szép nyaram szökőkútja lángol
 hulló pompája ezüst sátor
 egy-egy cseppje arcomra röppen
 hűvösebb sokkal, mint a könnyem.

(Debrecen, 1963. június 18.)

NYÁR

Rekkenő hőség feszül köröttem
 - sárga tűz a nap csábos mosolya,
 kél a hajnal táncoló ködökben
 zengő fényt szítál a homlokodra

és lent a dombok szőke ölében
 szél pihen a csönd nagy nyoszolyáján
 fölöttünk meggy percen – színe vérem
 s felhő habzik az ég óceánján

illat ébred, keringve messze száll
 csokrát szórja a nyár tengerébe,
 hulló nesze láthatatlan villám
 s álomba ringat szívünk zenéje.

(Debrecen, 1963. június 30.)

NYÁR A HEGYOLDALON

Szőke nyár lobog köröttünk
 lombok vállán kéklík az ég,
 végignyúlunk a fű hűsén
 altató csönd a hegyvidék

olyan itt a barack bőre,
 mint a lányarc ha elpirul
 hamva bolyhán harmat reszket
 s egy érett szem ölünkbe hull.

(Debrecen, 1963. július 14.)

ÉLETEMMÉ NÖTTÉL

Kúszik a nyár felettünk ...
 gyümölcserlelő szél suhan arcunkra
 és bőrod selymén a szeplők vadvirágai nőnek
 Te vagy a legkülönb
 és legfeledhetetlenebb
 örök öröme életemnek
 hová-tartozásomnak
 mérföldköve.
 Hitvesem,
 asszonyom
 családi boldogságomnak
 legérzékenyebb ezer dalolású húrja.
 Tartalak mindig sóvárgó
 karjaimban és repesve várom
 a tekinteteden bujkáló mosolyt,
 az engem váró percek csókba forrt csöndjét,
 az álmaim megvalósulását
 sóvárgó kutató szép beteljesülését.
 Négy mondatba zártam, miért nőttél az életemmé
 és lelkem ujjongásának,
 szavaim forrásának
 így lettél
 korszakot és friss éveket
 sejdítő
 szerelmes holnapot villantó égi fénye.

(Debrecen, 1963. július 12.)

FÉLHOMÁLYBAN

Hosszú nagy álom lett a sorsom,
 mert van most már beteljesülésem
 életemet a szívemben hordom,
 az új nyarakat szerelmünkkel mérem,
 nem ismerek gyarló önmagamra
 a töppedt sötétet is fénynek látom
 vihar utáni szivárvány arcod hamva
 vékony mosoly gyúl rajta: örök látóhatárom.

(Debrecen, 1963. július 19.)

FALUSI ALKONYAT

Mint a pók ereszkedik az alkony
 kötele az ezer színű fény
 és szétterített csillagos csöndjén
 szikrázik a nyár a lombokon

Kőházak rendje piroslik élém
 magasba nyitja szemét a nép
 s halk szavú tettei üzenetét
 lebbenti dallá a bízó remény.

(Bükkszentkereszt, 1963. július 21.)

ASSZONY A VÖLGYBEN

Mély arany a völgy
 és szikrázó, forró aranyában
 fürdik egy asszony,
 testét friss virágillatok csókolják,
 mint egy fehér álom
 úgy hajlik vállára
 a fák hús árnyéka
 s ő liliom ujjaival
 izzó vadvirágokat tép
 a déli verőfény
 sistergő poklából,
 a völgyből
 a szerelmesek nyoszolyájáról,
 a lassan hervadó ragyogás
 tűzszőnyegéről,
 és lendíti karját magasba,
 ahol a levelek apró tánca
 egymást ölelve a kéikkel
 nagy kalapként terülnek a völgyre
 és az asszony lelkével énekel,
 sárkányként cibálja hangja
 a tétlen csönd sziklákhöz ragadt béklyóit,
 kékbe nyúló visszhangként
 a csönd aranyából hangzott
 a feltépett dal ...
 Asszony a völgyben
 tűzpiros virágot szakít,
 hajnalok szerelmét

és tekintetén
 távoli öröme zendül,
 ha hallom énekét
 s ha látom
 hogy kezében
 nyílnak a virágok.

(Bükkszentkereszt, 1963. július 23.)

FÉNY A VÁROS FÖLÖTT

Pasztell színű fény az ég
 nyári pillangóként száll a bérházak
 ágaskodó falára
 és kiterített nagy szárnya
 belelibben az alkony derűs jókedvébe
 ráfonja színeinek korbácsát
 a televízió antennák
 magasba lendült karjára
 és két emeletes ház tetői fölött
 barna füst kúszik a bíbor és okker
 estbe készülő ölébe ...
 Férfiak és nők
 hullámozó sétahajóira hull
 a szikrázó naplement mosolya
 és életük már oly emberien tiszta,
 akár a földünkkel ölelkező fény ...
 (Debrecen, 1963. augusztus 13.)

NAPFÉNYES HEGYOLDALON

Hinti a nap puha aranyát
 és virágok tűzében fürdik a kedves
 gyermekeim örömét látom harsogó kedvében
 és csókjait küldi vadrózsák illatával
 szomjamat szíve szerelmével oltja
 és az augusztusi ég kék mezejéről
 hinti ránk forró aranyát
 a pirosító szélben a nap.

(Bükkszentkereszt, 1963. augusztus 1.)

ASSZONYOK

Az asszonyok legyenek fiatalok	vagy tarlók szelétől pirosult reggelek
vagy őszbe szépült öregek	szerelmükben mindig eggyek,
Békére születtek	gyermekük hangja harangként kondul bennük
mosolyukban szelídül a holnap	és éber, vigyázó álom testükben
és karjuk ölelő lugasában	a mindenre rezzenő idegszál
növekszik tettekké a gyermek	az asszonyok legyenek fiatalok
az asszonyok legyenek városiak	vagy Jókait olvasó nagymamák
vagy hajnalai falvainknak	közös gond nyitja szívük ablakát
milliós seregük sohasem tikkad	a csend a közelgő Béke csendje
ha szívüknek csendjét	és a robbanni vágyó atomokat
és lelküknek szárnyaló kincsét	halkan sepri
gomolygó viharfelhő riasztja.	a fény útjából
Az asszonyok legyenek álmodozó szépek	az emberi érzés tiszta győzedelme.

(Bükkszentkereszt, 1963. augusztus 3.)

SZERELMES ÜZENET

Gondolataim elültek,
mint a falusi udvarok szilva-kékjében a csibék
és most a szívemet vallatom,
hangja feltör a mélyből
reszketőn, pirulva félőn, akár a kisgyerek,
ha bevallja bűnét édesanyjának
ilyen most az én szívem hangja is
bocsánatos bűnét – szerelmét sírja
verssé, a hitvesi évek csillagos estéinek
dallamává
s a kehellyé szépült kéz
rám derengő simításában érzem
a feleségem féltő rezzenését
és tekintetéből olvasom
lelkének sorsomra hajló melegét
és ezzel a tiszta, sólyom-röptű
tűzzel nem élhet vissza
a lelkiismeret ...
őszinte aggodalmából és tetteinek
lobogó sóvárgásából
csendül életembe
a biztató erő,
a vers, a régi kislányos mosoly
és az asszonnyá nyíló test
gyermek-édes illata ...
estbe bújik a város
és bérházak villanyfényes kertjében
szerelmet zengőn várja álmát
a szív.

(Debrecen, 1963. augusztus 6.)

SÉTA A BÉKE ÚTJÁN

A nyár még piros mosolyú a gyümölcsösökben
 a nap aranytüze barnítja a karok erdejét
 és a pacsirta-dalos határban
 boldogabban kondul a szív harangja.
 A nyár még piros mosolyú a gyümölcsösökben
 és a Béke útján sétálva a kedvessel
 arcunkra hűvösen tapad a közelgő őszt
 idéző szél
 a hegyek szelíd lejtőin
 kínálja érett fürtjét a szőlő
 és a levelek zöldje alatt
 pörsen a bőre a mézédessé gyöngyöknek
 s köztük rideg józanság az otelló.

Tenyerem fészkében kismadár a kezéd
 féltve őrzöm vágyó repülését
 cikázz a gondolataimmal
 de légy mindig visszatérő hozzám
 mint én a piros-mosolyú nyarak
 emberéhez
 Hozzád
 akiket veled együtt szeretek
 mert nyugodtnak látszó napjaikban
 a holnapnak vallják munkájuk szerelmét
 látod így nyílik az idő a szívekben
 és érik tettekké
 amíg mi sétálunk
 és fölöttünk az őszt küszöbe felé
 hömpölyög a nyár.

(Debrecen, 1963. augusztus 23.)

BARANGOLÁS A KEDVESSEL

A fenyők fekete sűrűjében
 csak néhol lobogott gyertyaként a nap
 félelmetes nagy zsoltár volt az erdő
 lapoztunk benne és visszhangzó szavak
 kiáltották neved nekem zengőn
 és hullt ránk a csönd illatokkal telten
 kis madár gyakorolt távolabb egy dalt
 neked énekelt, egyetlen szerelmem.

(Debrecen, 1963. szeptember 24.)

MENTŐAUTÓ AZ ÉJSZAKÁBAN

Vijjogott a mentőautó	mindenütt megelőzte száguldását
s hangjának riadt sárkánya	gyorsabb volt a rakétáknál
betört a nyitott ablakon át	mert a sziréna sürgető sikolyában
csapkodott, neki ütődött a falaknak	egy emberi szív életet igenlő dala
bele akart tépni álmaimba	vívta csatáját
félelmetes fogait csikorgatta	és a szobánkba röppent vijjogás
s a bénult éjszakai nyugalom	elcsitult, csak emléke maradt
csöndjének burkát feltörte	s a mentőautó utasa
rikoltozása ...	holnap után nekünk énekel
robogott a mentőautó	a szerelemről ...
és félelmetes hangja	

(Debrecen, 1963. október 20.)

CSILLAGOS ÉG ALATT

A traktor aranyszeme
 sárga liliomként leng az éji mezőkön
 a gép „nyergében” ülő ember a kötelesség újszülötte:
 a lelkiismeret
 arcán a kinyíló föld finom porfelhőjével
 hasítja a barázdák kilométereit
 és dicséri munkáját az őszi árpa hullámszó zöld öröme
 ismeri a pergő búzaszemek énekét
 s előre figyelő tekintetével belekúszik
 a csillag-pöttyös hajnalok zengésébe.

(Debrecen, 1963. szeptember 29.)

ŐSZI VIRÁGOK

Otthonunkban mindig Te vagy a tavasz
 és kacagásodtól nyílnak az őszi virágok
 csöndbe dermedt pillangói a szépnek
 illatot bontó lenyűgöző varázs
 végig merengnek a színek harsogásán
 és gondolatban beutazom a világot
 s a néger rabszolga lányok ablakain
 bedobok egy-egy csokrot – lobbanjon lángra sivár parazsa.

(Debrecen, 1963. október 14.)

ABLAK ELŐTT

A szemed ereszből hulló könnyek,
fényesebbek a csillagos éj pengéjénél
és tükrében szépül a boldogság,
mint az ablaküvegen át szívünkhöz szorított
járókelők tavaszi arca
kihúzza magát október búcsúzkodó csöndjében
a sárga arcú levél
és zizeg hajlongó táncokat
a surranó hideg báltermében,
az éjszakákból pattanó hajnalok
tűzpiros mosolyában
s hullnak vállamra könnyeid,
forróbbak a lángok énekénél
s rám-derengő szemed bölcsőjében
minden csillogó harmat dallama életemnek,
már benne nyújtózunk az ős csípős örömében
a nyári kék rideg acéllá feszült fölöttünk
szelek villáma hasít köröttünk
s én tartom vállam hídján
rám-boruló szép huszonhat éved.

(Debrecen, 1963. október 6.)

ZÚGNAK AZ ILLATOK

Zúgnak az illatok s a megsárgult erdő
 rozsdás rácsain harmattól szépül a rigó
 s a gallyak tornácán kering a köd tompa ezüstje,
 fönn a csúcsok gerincén a felkelő nap
 tüze égeti a reggeli örömök páráját
 és szétfutó sugarainak gyökere
 szárítja a virágokon csillanó éj könnyeit,
 a kedvessel a friss szelek harsogásába mártózva
 barangolunk az ismeretlen erdők sűrű félelmében
 és hangunk nyomában lerázzák szirmukról
 a harmatot a táncra születő virágok
 fenyők komor ezüstje hajlong a hajnal
 serkenő üzenetében
 s megnyugvó öreg éveim deres öröme
 zendül a szépségtől feszült táj harmóniájában,
 zúgnak az illatok
 s a hitvesem szerelmes hangja
 eltakarja előlem a sárga levelek kígyózó röptét
 és pendül a hegyek búcsúzó sóhajában
 az örök tavasz fénylő sarkantyúja.

(Debrecen, 1963. október 15.)

CÉLJA VAN ÉLETEMNEK

Szállnak felettem az évek ...
 együtt öregszem az idővel
 hajamban itt-ott már csillan az ősz szál
 birkózik bennem a tűnő ifjúság
 a férfi lelkiismeretes józanságával
 már nem az emlékeztető örömeknek élek
 a szilaj ölelésű hajnaloknak
 a női szemek csábító varázsának
 az ígéretes csókos éjszakáknak ...
 nem elkoptatott, de új életet, friss erőt
 serkentő célja van életemnek
 mert álmaim még nem teljesedtek be
 s csak akkor válnak boldogító valóvá
 ha megküzdök értük
 (Debrecen, 1963. október 30.)

ISMERETLEN VENDÉG

Havas utak, fehér-ezüst takarta házak
 szorgos hétköznapijaitokban friss alázat –
 ha ismeretlen vendég érkezik hozzátok,
 úgy nyíltok kucsmás parasztok, mint a virágok
 lassú pirulással új leveleket hajtva,
 karotok villája a hajnalokat tartja
 csak a beszéd esője ered tétovázva.

(Debrecen, 1963. november 2.)

ELJEGYZÉS

Puhán hull a hó ...
 két ember – egy lány és egy fiú egymásba karolva
 átölelve válluk hídját
 ropogó
 fagyban, didergő ezüstben
 vallanak a szerelemről
 fiatalok még
 arcuk selymén piroslik a hideg
 álmuk hajnalán bontja szárnyát a jövő
 mérnökei lesznek a pergő búzaszemeknek
 és találkozású holnapoknak jegyzik el magukat
 s ujjukkal a hó nyitott könyvébe
 karcolják egymás nevét ...

(Debrecen, 1963. december 29.)

HAJNALI FÉNYEK

Alszik a családom ...	dereng a fény pirosa
a feleségem arcán ébred a hajnal	és karjának félholdja
és tekintetével keresi rácsodálkozó	öleli hitvesem álmában ...
szemem fényét	
s palástként terült lelkére	Anyám félénken rezdül
imádó figyelmem ...	a fészülködő hajnalban
a hajnali fénynél szebb a	és lelkével vigyázza
kedvesem arca	szendergésünk
és hangja a távoli csillagokba	Három asszony álmodik
írta fel nevét a magasság	a mi álmainkról és
óceánjára.	lelkükkel már a kétezredik évet
Az anyósom ezüstös fején	álmodják nekünk.

(Debrecen, 1963. november 8.)

HAJNAL A TENGERPARTON

Dalol a tenger,
 a Fekete tenger fölött a hajnal
 és a sirályok karcsú villáma
 belehullt a víz
 a hömpölygő erő
 a színek seregével pásztázott
 tenger félelmetes szépségébe
 apró szigetek voltak a sziklák
 repülőterek, ahonnan magasba
 szálltak énekelni
 dallamokkal teleszórni
 az ébredő Neszebárt,
 házai lakóinak rózsá- és
 szőlőlugasos ablakait,
 amelyeken át a szívbe zuhan
 a sirályok vallomása
 az új reggelek örömről.
 Ülök a parton,
 csillan a simogató habok hulláma,
 és köröttem óriás csigáz a medúzák,
 barátaim is kijönnek
 és a hajnali part remegő
 szépségű cirógató hűvösében
 szívünk együtt dobban a vággyal
 hitvesünk arca bomlik elénk
 a tenger mélykék nyugalmából
 és várjuk az otthoni csókot,
 megpillantani a szemek beszédes örömét
 belemártani a kedvest a
 tenger habjaiba
 hogy szépüljenek nekünk örökké.

(Neszebár, 1963. november 15.)

1964.**MEGÉRKEZÉS**

Ketyeg az óra
lent az utcán indulásra készen az autóbusz
perel a tétlenséggel a motor
zakatolása felkúszik az emeletekre
egy csöngetés ...
és a havat maga alatt tiporva
röpíti utasait a kanyargós úton
a szelíd mosolyú otthonok békéjébe
a gyermek lombbá nyílvá öleli anyját
és száján édesebb a szó a szerelmi vallomásnál
a várakozásból így lesz beteljesülés
öröm, boldog viszontlátás, a lelkek tiszta randevúja
robog tovább az autóbusz
nyeli a mínusz tíz fokos kilométereket
utasai a munkából hazatérők
esztergályosok, mérnökök,
gépkocsivezetők, postások,
akik mind-mind befordulnak a kiskapun
és érkezésük pillanatában
már röpdös is arcukon a hitvesi csók
tavaszi pillangója ...
s a motorzajt
elnyeli az egymásba-feledkezés örvénye ...

(Debrecen, 1964. január)

SZERELEM

Rohanok Hozzád
tudom, hogy vár a szíved forradalma
tűnődsz merre visznek a lábaim
és hol kötök ki mindennapjaimban ...
hallgatod lépteim döngő zaját,
hogy mikor visszhangzik a folyosón
hiszen az esti visszatérés karjaidba
olyan nekem, mint a télnek
a tavasz nyitánya a hóvirág.

Újjászületek öled óceánjában
és mosolyod napfénye lobbantja vágyam
s úszom a boldog merengés tengerén
miközben a neonfényes utcán
rám köszönnek a barátaim
és a hópihék pillangói hűvös csöndként
hullnak a vállamra megpihenve ...

(Debrecen, 1964. január 18.)

TÉGED KERESLEK

Téged kereslek mindenkinben
és Te benned keresek mindenkit:
a szem vallomásában
a rohanó város utcáin

a villamos utasaiban
a tárulkozó és nyíló közösségek
szerető asszonyaiban
az anyák félelmetes seregében
akiknek tekintetén szelíd mosoly a jóság.

(Debrecen, 1964. január)

JÓ VELED

De jó Veled
élni az életet
társam és barátom
testvérem és az álmom
anyám és menyasszonyom
szeretőm és örök dallamom
vagy ...
ne is haragudj érte
vagy, leszel és maradsz
az életem mindennapi kelléke
sürgönydrótja vagy szívemnek
a lelkem csak Neked üzenhet
lobbanó tiszta szerelmet,
mert csak Téged szeretlek
és ezért vallom súgva Néked:
nélküled sivár, kopár az élet.

(Debrecen, 1964. január 25.)

EGY ÖLELÉS

Éveinkkel öregszik boldogságunk
 - ver halvány ezüstöt hajunk lombjába az idő
 így suttogja estéink szerelmében a szív
 és ketten egy öleléssé hajlunk a csöndben
 s szemünk beszédes örömében
 virágként nyílik ifjúságunk emléke
 a lépteinket követő idő:
 a nyári esték forró táncaival
 a csónakázó tó nádbóbitás zizegésével
 a csókos séták kilométereivel
 a tél legszebb vallomásával lelkünkben
 életünk törvényével – szerelmünkkel
 mily jó emlékezni a szépre
 és álmodni az eljövendő holnapokról,
 még akkor is ha arcunkon vastagszik a ránc kötele
 és hajunkban több az ezüst, mint a gesztenye-barna.
 (Debrecen, 1964. január)

MÁRCIUSI CAPRICCIO

Te vagy eltört mosolyomnak teljes fénye,	ezredéveket úszó nagy folyó
az egek kék örömében	virágos kertje vagy ölelésem
a felhőtlen béke	reszkető nagy árnyékának
te vagy összhangja kedvem	ha neved ismétlem a számon
reményének	dübörgő piros örömeivel e század
verseim dallamában	szeretem a szemedben születő
a mélyből szépült élet,	egyszerűséget
ceruzám hegyén te vagy a szép, a jó,	lelked nekem írt betűiért
a tajtékos hullámokban szépült	nem tudlak feledni soha téged

(Debrecen, 1964. március 20.)

SÉTA A TAVASZI ESŐBEN ...

Különös dallama van az esőnek
 hűvös, csillogó, sűrű dallam,
 nyitott tekintettel sétálunk a kedvessel
 a neon-fényes forgatagban
 barna hajára gyöngyként hull az eső
 szikrázva gördül rajta
 a tócsák tükrében villan a fény
 oly gyors mint a gyíkok lába
 szalad az atomok milliós óceánján
 kék, sárga és okker a ruhája
 a kirakatok ránk nevetnek
 nagy üvegszemük a színek mosolya
 nézem a hitvesem szerelmesen
 és kezében nyílik egy csokor ibolya
 rásírja éltető könnyeit az eső
 tavasz van, különös dallamú ígélet
 belekarolunk egymásba és rohanunk
 az eső zuhanyában, elébed Élet.

(Debrecen, 1964. március 23.)

ROHANÁS A TAVASZBA

Rohanás a tavaszba ...
 napfényes cipőkben, kócos hajjal
 ingünk nyakát kigombolta a május
 és arcunk pirosából lopnak színt
 a virágok lengő szirmai
 éles a levegő, akár a kard pengéje
 és tiszta,
 mint az első csók a lányok remegő ajkán

tovább, tovább
 ne álljunk meg a rohanásban
 a kanyarokban és megállóknál
 fújjuk ki magunkat
 és értelmünkkel ostromoljuk az eget
 fektessük két-vállra az elérhetetlent
 s a távolságot szelídítsük
 ismerősünkké
 hozzuk le a nyári égről
 a csillagokat
 és szerelmünkkel féltsük és védjük
 az égi testek ránk hulló fényét
 és ne törjük meg a tavak tükrét
 hadd kacérkodjanak benne
 a csillagok, a hold, a neonok
 városi dalai
 harsogjon a nádasok karmester-pálcái
 között a békák kórusa
 és boruljanak a Béke szelében
 egymás nyakába a szerelmesek.

Megállunk a nagy rohanásban
 emlékünktől a megtett utak szépségére áhít
 körül cirógatja az elröppenő évtizedeket
 és visszavágyunk megpihenni a rohanó
 ifjúságba
 belecsodálkozunk a tükörbe
 és halkán becsukódik a nyár ajtaja ...

(Debrecen, 1964. március 24.)

SZERELMES VERS

Nyílik a tavasz,
 mint szemedben a nappalok öröme
 gyere, rohanj hozzám
 hadd öleljelek magamhoz vágyón
 mint a szőke partok a nagy folyókat
 köss ki életem szigetén
 és pihenj meg bennem álmodozva
 csönddel, muzsikával takargatlak
 verseket szavalok Neked a pálmafák alatt
 és napfényből fonok koszorút hajadba
 s harmattal oltom szomjadat
 és ha megengeded
 elkísérlek a fény forrásához: az örök szerelemhez.

(Debrecen, 1964. március 7.)

ZENE

A villamos csilingelése,
 a vonat éjszakai füttye
 a gólya féllábú éneke a parton
 az akác harangozó fürtje
 a kövek barnuló kopogása
 a zene
 Az Ember alkotni vágyó
 öröme,
 a beteljesülés
 a percek serkentő forradalma
 a soha meg nem nyugvás
 az álmok tettekké szépülése
 robogó századunk
 dübörgő lépte az űr pályája felé
 az igazi zene.

(Debrecen, 1964. április 17.)

VASÁRNAP REGGEL

Tarka-színű vággyal sokasodnak az emberek
 az utcán
 tavasz leng mosolyuk lobogóján
 békében született reggelek friss levegője
 feshíti tüdejüket
 kezükben újságokat, folyóiratokat és képeslapokat
 szorongatnak
 életük lámpása lett a betűk igaza
 sorsközösséget vállaltak már ők
 a nagy álmok beteljesüléséért
 hiszen az újságot olvasó ember
 a mindennapok hőse
 a boldogabb idők álmainak hordozója
 és megvalósítója
 figyelmét a betűkbe karcolja
 s naponta szépülnek, tisztulnak gondolatai
 gyermekkocsik hóvirág-színnel futnak
 a napfény arany sínein
 és a szülők egymásra néző szemében
 clikkan az öröm
 a gyermekek síró éneke
 ráhajlik a szívekre
 és vigasztaló csók csöndesíti álmra őket
 s míg tekintetemmél átölelem az utcát
 Homokkert egyik szőke kertjében
 kifeshlik halkán a barackvirág ...

(Debrecen, 1964. április 5.)

A JÖVŐ ÚTJAIN

Jó napot, üdvözlöm, jó egészséget
 köszöntjük barátainkat, elvtársainkat az utcán
 miközben forog velünk és körülöttünk a város
 mindig ünneplősen sietős népe
 levetette már foltozott ruháját a munkás
 és szaggatott gúnyáját a tegnap szögére akasztotta a paraszt
 új gondokkal járnak az emberek
 a hajnalba szépült jövő útjain
 a tekintetük taván rezdül a szeretet
 a mások boldogságtól nyíló mosolyáért
 az ismeretlenek sem idegenek egymással
 lélek-közelbe sodorja őket a testvéri tettek dala
 a szövetkezeti paraszt új bútort vásárol magának
 kinyújtózik évtizedeivel a rugók puha ölén
 a munkája teremtetten jó mód még szokatlan neki
 emlékei a dikók panaszához fűzik
 nehezen felejtí nyomora keservét
 s mielőtt álomba szenderülne
 nem felejtí ízét az avas szalonnának
 hajdani álma már jövője lett a harmadosok
 pacsirtákat daloltató seregének
 s a kapák és gyeplő-szarak mellől
 gépek dübörgő kórusának karmestereivé nőttek
 nádfedeles házuk tetejét lesöpörte a munka forradalma
 s a piros cserepes otthonok havas gerincén
 a televízió-antennák hólepte karjai nyújtóznak
 éneket, verset, zenét, kultúrát röpítve
 az új falu új emberének ...
 nem görnyed az asszony a teknő fölé hajolva
 nem izzad bele a ruhák facsarásába
 gép dagasztja a huzatok fehér nevetését
 ő pedig ereje lombjával öleli családját.
 Életem küzdelmes gondjaikkal szépül
 naponta találkozom örömmel és terveikkel
 és szívem gyermekét a betűk szerelmét
 küldöm ajándékba a karácsonyi fenyők
 csillagszórós ezüstje alá.
 (Debrecen, 1964. április 10.)

TAVASZ VAN

Harsog a tavasz
vad kacagása áthat
a barázdák fölött
belekondul az erdők mosolyába
és fénnel átölelt örömétől
dalként születnek a hús lombok
sűrűjében
a rétek szelíd rónáján
a táncoló virágok.
Testvérekké szépülnek a parasztok egymással
a dombok szőke hajlatában,
a futóhomok aranyában,
a hegyek lejtőin és zúgó erdő-rengetegében
a folyók és csatornák zengő partjain
és nemsokára már mindenütt
ahol még két évtizeddel ezelőtt
csak álom volt talán
a ma beteljesülése.
Tavasza van
és a naplement vörösében
a kerékpárok hosszú sora gördül
a dűlőutak falvakba torkolló sínein.

(Debrecen, 1964. április 20.)

ÉJBŐL NYÍLIK A HAJNAL

Este az emeletes házak
 aranyszemei
 az égből nőnek ki
 és a szobákban összeölelkeznek
 a szerelmes párok
 fiatalok és messze-nézők
 boldogságuk mások örömétől
 zendül
 és karjuk kígyóként szorítja
 egymást
 és ilyenkor tekintetük fényesebb
 a legcsillogóbb pengéknél
 és szívják egymás remegő leheletét,
 akár a szikkadt föld az eső gyöngyeit
 vagy a korai harmat hűvös verejtékét ...

este az emeletes házakban
 is lehunyja okker szemét a fény
 és tavaszi ágként nyílik a kar
 a kedvesért, a gyermek megbékélt mosolyáért
 s az est csillagszárnyú pillangói alatt
 békés szerelemmé ötvöződik a család

este a falusi házakban
 is elcsendesül a szó
 és a lélek tornyából
 már látja a hajnalokból kiragyogó
 új utak boldogságot villantó
 ezüstjét

az Ember.

(Debrecen, 1964. május 11.)

ÉGBOLTKÉNT SZÉLESEDŐ KÖZÖSSÉG

Lelkemmél mérem az embert
 a napsugár ömlő dallamában
 tetteiért becsülöm és társamként szeretem
 ha nem is tudom végtelen hadseregének
 vezetéke vagy keresztnevét sem,
 de a búza sűrű kórusának halk éneke
 a szórófejek ezüst sugara
 a mosolygó uborkák, paradicsomok
 friss kacagású tonnái a földeken
 ismertté tette nevüket előttem
 s talán másként nem is fogalmazhatnék:
 égboltként szélesedő közösség,
 kétkedő és bizakodó
 gondjait magában hordozó és feltáró
 évődő és megbékélő
 haragvó és megbocsátó
 aggódó, jövőjét féltő
 bonyolult, de könnyen érthető
 az emberibb szavak hallatára
 csodákra képes
 sokat vajúdott
 amíg az egyedül járható
 útra lépett

szokatlan és idegen volt neki
 a régi televényen új barázdát szántani
 s mindezt már feledteti vele
 a sorsában bekövetkezett jó
 az életét belengő még jobb
 a körvonalak mellett már
 látja az egész nagyobbik felét
 s a ráncok napbarnított árkaiban
 nyílik a megküzdött évek mosolya ...

(Debrecen, 1964. május)

ÉLETÜNK

Kell ennél szebb és boldogabb Béke,
 amikor vasárnap délelőtt az erdő
 báltermében válladon pihentetem
 fejem és
 gondolkodom Rólad
 hogyan tehetlek minden nap boldogabbá,
 hogy soha ne váljék monoton egyhangúsággá
 az öröm, a csöndes áhítat megszokott keretté,
 zárt sablonná
 szeretlek és a lelkemmel akarlak
 mindig a közelemben érezni,
 tudni álmaim csillagának
 és hinni, bízni megértő és nem lázadó
 sorsod évtizedeiben ...
 Válladon pihentetem fejem
 úszom a gondolatok hajóján
 és beleömlök a szívedbe
 s hallom a hangját: szeretlek
 és megcsókolsz ...
 Ennyi az egész és minden óra
 ünnep Veled
 most az embert szereted bennem
 és nem a céltalan, elérhetetlen
 ábrándokat
 amelyek idegenek tőlünk
 az egyszerűség a mi életünk
 és nem a törtetés, a fennhéjázás
 mert mi sohasem feledjük
 a megtett út buktatóit
 anyánk legföltettebb örömét a bölcsődalt
 s tudjuk a kötelességünket.
 Kell ennél szebb és boldogabb Béke
 mint napfényben fürdő életünk törvénye:
 a szerelem és szeretet összefonódó
 lombosodása

magunk alkotta ígéretes jövőnk? ... (Debrecen, 1964. május 24.)

FELELŐSSÉG

Gyűlölöm a közönyt
és bűnnek tartom a felelőtleniséget
gyávaságnak tudom a tehetetlenséget
megvetem és semmibe veszem
a milliók vagyonát herdálókat
utálom a munkások és parasztok
örömét keserítőket.
(Debrecen, 1964. május) (befejezetlen)

HÚSZ ÉVE

Harmincon túl az ember gyakran
emlékezik ...
állok az erkélyen és nézem az estet
hallgatom a neonfényes csönd neszt
emlékeim kőszáli sasként keringnek
nem felejt a szívem egy modern zenét
bombázó ezredek villogtak az égen
nagybögő húrjaként muzsikáltak
friss vérre áhító szájuk szögletében
görcsösen tartották a táltos bombákat
majd hulltak a tonnák és dőltek a házak.
(Debrecen, 1964. május) (befejezetlen)

AKIT SZERET AZ EMBER

Akit szeret az ember
mindig várja
gyakran nyílik az ablakok
szárnya
és szívével az utca sarokra kitekint
boldog, nagy család sétál az estben

villamos húz el az emeletek alatt
az ébredő csillagok mosolyából
ránk hull az éj nyugalma
és várjuk a kedvest munkából hazatérve
friss vacsorával és az ajtóban
csókos köszöntéssel
mert nélküle csöndes az otthon
üresen a percek és az órák
hiányzik hangjának
becéző melege
és rendteremtő karjának ölelése
érthető mindez,
ha valakit szeret az ember
mert éltünkhez hozzá nőtt az asszony
és lelkéből fogant szerelme
a család
belederengett a sorsunkba
kitörölhetetlenül és mindig folytatódva,
hitvessé szépült a lány
és a változást éveinkkel mérjük
gondoskodik rólunk szerelmével
s még álmaiban is betakargat ...
anyává boldogul az asszony
sorsában ez a legszebb öröm,
és a hitves neve ezután már:
Élet.

(Debrecen, 1964. június)

BÍZHATSZ ...

Gyere és hajtsd fejed a vállamra
simulj hozzám eltéphetetlen láncként
kulcsold össze az ujjaidat a derekamon
és álmodozz bele a szemembe
szempillád se rezdüljön
ha ajkadra csókolom lelkem vallomását

Az őszi barackfák gallyai között
nyújtsd felém érett gyümölcsöt tartó kezéd
és mosolyogj a levelek résein át
a szívembe, ne vess harsogó kedvvel
hadd visszhangozza kacagásod a hegy
szeretem hallani hangod távoli visszaverődését

Vess fénylő hullámokat az életemben
és szórd jóságod sugarát mindig, mint a nap
nem élek vissza soha önzetlen szerelmeddel
nem, ne félj, bízzál szavaim igazában
és Érted cselekvő tetteim hűségében
bízhatsz, mert Te vagy a beteljesülésem ...

(Debrecen, 1964. június)

SZÍVÜK ÖSSZEÉR

Kerüli a szemem az álom,
 halk az éj mint tengernek mélye
 a nyitott erkélyajtón át suhan a hűvös
 belebotlik az aszparágusz levelébe
 és táncba rezdül a virág
 Keleten már nyílik rózsája a napnak
 és nyújtja álmából harmatos kezét a hajnal
 mozdul a falusi közösségek erős forradalma
 kitárulnak a kiskapuk s fejükön szalmakalappal
 indulnak munkába és szívük a dülőkben összeér.

(Debrecen, 1964. június 19.)

NYÁRI ÉJ

A szőlőlugas bordáin
 már érnek a fürtök gyöngyei
 paskolja őket a napfényes meleg
 és az éjszakát fejükre húzzák kalapként
 tömör sötét a nappalok zöldje
 a levelek legyezőjében moccan
 a szentjánosbogár és a lugas boltíve alatt
 az éj reszketeg ölében ajkunk összeér.

(Hajdúszoboszló, 1964. július 25.)

KÉSŐI BESZÉLGETÉS

A hajnal szeme a nap
 e kisírt szemű jókedvű óriás
 szórja vörös szempilláit a földre
 becsukódnak az utcai kiskapuk
 a barna izmú parasztok mögött
 mélyet szívnak a mezők illatából
 kapájuk belehasít a földbe
 s mi még ébren vagyunk a kedvessel ...

(Hajdúszoboszló, 1964. július 25.)

NYÁR LESZ MINDIG

Szikrázó ütőere a hegynek
az ezüst dalú hegyi-patak
koszorújában táncol a meleg
és hajnalban hátán
már hűvösödik a szeptember
és csak reggelig tart
az őszi hangulat
délelőtt láng-melegből
szövi hálóját a nap
és csordul a verejték homlokunkról
az erdő mély sóhajú csöndjében
még nyári frissességgel bújja énekét
a gerle
a kis padok hajóján
a csók zenéjében részegül a szerelem.
A levelek zöldjét még csak itt ott villantja sárgán
a színek karmestere: az ősz.
Amíg dalol, visszhangzik az erdő
és nem peregnek a levelek – nyár van
s nyár lesz a szívben mindig
ha szeretjük egymást
szépre és jóra született embertársaim.

(Tapolca, 1964. augusztus 27.)

TÁNC

Brummog a bőgő
 harsányan nevet a szaxofon
 tarka mosoly és pompázó fény
 a szabadtéri bálterem.
 Csillogó bor, habzó pezsgő
 feszül a poharakban
 konyak, sör
 s különböző likőrök mámore
 vibrál a szemekben ...

Összeérnek, egymásba simulnak
 a szerelmesek
 akár a hajnal a reggelekbe.
 Fodrozódik, szárnyal
 a tánc
 úsznak a ritmus és a vágy hevében
 a suhogó selymű szoknyák,
 a dallamok visszaverődnek
 a hegyek boltozatáról.

Jókedvű, békében szépült emberek
 szórakoznak, cseng a borral telt
 pohár a kezükbe,.
 évi szabadságukat töltik tánccal
 dallal, muzsikával
 szerelmes vallomással
 a hegyoldal kacagó aranyában.

Csinos öltözetű asszonyok,
 lányok
 és férfiak mélyen zengő kórusa
 a táncolók,
 akik ha kell
 holnap már vállukon a munka
 gondjával
 szelídítik a gépeket
 vetik gondosan a földbe
 a búzát
 terveznek hidat
 bérházakat
 életet mentenek a műtőasztalon.
 Az ezer hangú sokaság
 barátom, ismerősöm
 és szeretnék testvérük lenni
 én is.

Kezdődik újra a tánc
 a teraszon átölelem a kedvest
 moccan a diófa nyugalmas lombja
 és ezen az estén
 áldom a férfikor bölcsességét,
 mely elvezetett
 a csillagokig érő boldogsághoz.

(Tapolca, 1964. augusztus 29.)

A FÖLDSZINTTŐL AZ EMELETIG

Már
 vár
 a kedves ...
 pedig csak egy perce, hogy lementem
 miért? lehalkítani a rádiót
 s amíg a csigalépcsőn az emeletre
 értem
 abba a kis szobába, amelyben
 csókjaival az ajkán
 s karjában vágyó remegéssel
 vetette ágyam a hitvesem ...
 húsz lépcsőfok
 mindössze a távolság
 megmászni e csúcsot semmiség
 időben:
 két verssornak szép elszavalása
 és mégis, amíg kapaszkodtam
 a falépcsők billentyűin a magasba
 Hozzá
 hallottam váró hangjának pengését
 éreztem lelkének szorítását
 láttam vállára hajló hajának fürtjeit
 szívtam magamba testének illatát
 és a gémeskutaknál
 mélyebb sóhaj lendített tovább
 feljebb, gyorsabban, teljes lendülettel
 a pályán
 a karjai közé
 hogy halljam becéző szerelmét
 simogató jóságát
 és mindent megbocsátó türelmét

kettőnk szerelmes boldogságát
 cipeltem a lépcsőn
 drága teher volt
 elválaszthatatlan sorsunk
 fényes kötele.

(Tapolca, 1964. augusztus 31.)

VÁZLAT AZ ALKONYATRÓL

Habzó szájú
 piros paripáján megérkezett az alkony
 s a nap bíbor köpenyét szétterítette
 lelépett a látóhatár lépcsőjén
 keverednek a színek
 a fák kontyába belefésül a szél
 az ég feltűzi mentéjére
 az érdemjeleket
 a csillagokat
 a hold kóbor lovagként
 sétál az ékszerekkel ékített
 égi mezőkön
 vacsora illat vonul át felettünk
 a sétányon kócos hajú lány
 bolyong céltalanul
 s a tó gyémánt fényű csöndjében
 kinyíltak a tavirózsák.

(Tapolca, 1964. szeptember 1.)

FÜZFA ALATT ...

Zöld örömeiben hull ránk
 a fűzfa magányos sátra
 vastag törzsében évszázadok kérgesednek
 a nyárral lombosodik szomorú álma
 ülök a kedvessel hosszú ujjai alatt
 különös gyökerek a fűzfa ágak,
 pompázó virágok harsognak nevetőn
 a fenyők csöndjében táltos szél támad.

(Tapolca, 1964. augusztus 28.)

SZERETEM A MUNKÁST ...

Szeretem a munkást
 mert én is egy cseppje
 vagyok öt világrészt átfogó seregének
 bizalmából, megbecsüléséből
 forgatok tollat, ceruzát
 karcolom gondolataimat papírra
 és semmitől sem félek
 mert mindenütt magam mellett érzem
 erejét és jóságát
 szenvedélyességét és alkotó forradalmát
 közvetlen egyszerűségét
 és tettének egeket súroló magasságát.

(Tapolca, 1964. augusztus 31.)

ÖLEMBEN ...

Úgy hajlasz az ölembe kedvesem
 mint a tavak fényébe a fűzfák
 szelíden
 a mély titkát keresőn
 hallgatag csókkal az ajkad szögletén
 lombként borul a karomra hajad
 s hallgatom
 lehunyt szemű álmaid
 cikázó ébrenlétét
 mártózz belém
 ne féltsd a koronád
 ölem örvényébe nem fullad bele
 kontyod tornya
 vigyázok asszonyos szépségére.

Gyermekkoromban fűzfagallyakból
 faragtam sípot
 és velük a nyarat végig daloltam
 énekükre a rigó válaszolt
 majd a vörösbegy
 és végig nyúltam a tóparton
 csüngő ujjai alatt ...

(Debrecen, 1964. szeptember 7.)

BEETHOVEN HALLGATÁSA KÖZBEN

Hallgasd csak a zenét ...

most ne figyelj rám,

szebb a szavaknál és a gondolatoknál is

a hegedűk, zongorák és kürtök álma

összeölelkeznek és halk suhanással

belerohannak szerelmünk forradalmába

sír, kacag, erőlködik, elcsitul a dallam,

tengerek hulláma, örvény, zajló jégtáblák

dőlő fák robaja, nyíló virágok ébredése

háborúk tépett szárnya, megbánó mosoly

késérő pillantása, öröm, az ember lelke a Béke,

mindez tömör összességében a zene

elmúlt és új idők szerelme,

hallgasd csak a zenét ...

vitórlás úszik a Balatonon

éjszaka van, az Esthajnal csillag

mossa a tóban fénylő arannyá hunyorgó szemét ...

gondolsz-e rám, fogod-e kezem gondolatban -

miközben a Sors szimfóniájának beethoveni világűrében

érezni és ébren álmodod azt amit szeretnél

vagy bánkódsz a lehetetlen miatt?

Megnyugvás és lázadás az akkordok nevetése

irgalom a dallamok viharos sírása

irgalom annak, aki fél a sejtelmes széptől,

amelyből az ember kovácsol szelíd jövőndöt

buzdítás a hangszerek mámorító zápora.

Gyere kedvesem, hajtsd fejed a mellemre

és hallgasd szívem ritmusát,

érez-e zenét görcsös dobogásában?

fojtogató szépet lelkem hullámverésében?

valami különöset, ami nem tegnapi

és már a XXI. századról énekel? (Debrecen, 1964. október 10.)

TŰNŐDÉS

Ernyedt szárnyú madár
 a gondolatom
 görcsösen fáj minden perc
 és minden óra
 véres ujjaival belém markolt
 a keserűség
 didergek, vacogok az emlékek
 mosolyát látva
 rám hajlik könnyű súlyával
 kedves ifjúságom
 suttog, szívembe sajdul az esti séták
 gesztenyefás zenéje
 amikor még erő és bízó újrakezdés
 lobogott bennem
 sohasem fáradtam, terveztem a jót, a szépet
 a szerelemben
 a kemény és halk muzsikájú szavak
 hű igazában
 akkor még álmodoztam mert hittem magamban
 ifjúságomban
 erőt, szerető erőt éreztem karjaim
 nyíló tüzében.

(Debrecen, 1964. október 15. kb.)

IRÉNKÉNEK ...

Hull a hó, nagy fehér álom a táj,
 fény vakítja az ablakok szemét,
 álmodó Béke a téli falu
 vigyázza álmod egy nagy közösség
 és ezt érezni, tudni jó dolog,
 kapás kezekből sarjad a jövőd -
 különös dallam szövi be lelked,
 ha munkáddal gyorsítod az Időt.

(Debrecen, 1964. december 29.)

A TŰNŐ IDŐ

Ne hidd, hogy nem
 sejtem, mi él Benned
 s mi bántja lelked
 vélt örömét.
 A lemondás rólam
 soha ne legyen nehéz
 mert az életben az győz,
 aki bátor és merész,
 álmaid ne dobd el,
 fejleszd céloddá
 s ebből születik
 zengő valóságod.
 Tégy úgy, mint én ...
 nekem is volt álmom,
 s most csak valóm van,
 az ébredés elrabolta álmom.
 Soha ne veszítsd el magadban
 az egyént
 s engem feledj el,
 ne zárj még emlékeidbe se,
 hadd fusson velem
 a tűnő idő.

(Debrecen, 1964. október kb.)

CSENDES VALLOMÁSSAL

Csendes vallomással
 tartozom Neked
 gyere simult hozzám
 érezzelek mindig a közelemben
 fond karjaid a nyakam köré
 - és hallgasd szavaim vízesését
 szoríts jobban, forróbban
 lüktetőbben a sebek lázánál
 perzselőbben
 a júliusi napfény villámainál
 és ne szólj egy szót sem
 maradj a halk szavú csönd
 néma dermedtsége
 de csak egy percig
 amíg lelkem örömevel
 megfestelek az álmaimmá
 és kulcsold ujjaid gyökerét
 kezem indáira
 és hallgasd nyitott szemekkel
 s gondolj első találkozásunkra
 rezdületlen szempillákkal.

Szeretlek -

ezt akartam Neked
 elmondani csendes vallomással
 de segít a vers
 betűk, szavak, mondatok
 gondolatok karcolódnak a papíron
 - életem csillaghullásai ...

(Debrecen, 1964. november)

1965.**NAPFÉNY-SZONÁTA**

Csikordul a tél, fénylik a fagy tükre
 csikordul a talpak alatt a sörényes hó
 s bent a meleg szobában
 egymáshoz simulva merengünk
 s gondolatban belekapaszkodunk
 a napfény vakító arany kötelébe ...
 Álmodó életünk a tavaszt idézi
 miközben kint az utcán,
 az erdők táltos szépségében
 tombol a fogvacogtató hideg
 erdei szánok cipelik a ledöntött fákat
 sír, visít a fűrészgép
 az erdei munkások arcán piros fagy dereng
 az özek térdig süppednek a hó
 csillogó habjába
 nekifeszülnek a küzdelemhez
 iramló ösztön minden rezdülésük
 menekülni akarnak a hó kegyetlen tengeréből
 a tisztások szabad csöndjébe,
 oda ahol testük kecses ívét
 nem törli meg a szabadulni
 akarás roham
 s ahol gondtalanul és boldogan
 belenyújtózhatnak a napfény
 szikrázó forrásába ...
 Fényre vágynak az élők
 magasabbra a tegnapoknál
 új és friss dalok születnek a szívben
 és az serkenti, biztatja az Embert
 a sorsot szépítő célok elérésére

mindig magasabbra jutni a jobbért
 közös akarattal, hősi munkával
 és nyíló mosollyal a tekintetünkön
 közelebb hozni értelmünkhöz és lelkünkhöz
 az álmok beteljesülését
 a világot égboltként körülölelő
 Békét
 a proletárok és muzsikok
 messze néző szeméből
 és ajkuk viharából pattant fényt
 az égi testeket és nekünk szelídítő
 XXI. századot.

(Debrecen, 1965. január)

NYOLC SOR A BÉKÉRŐL ...

Mi ketten alkotunk egy családot
 s rajtunk kívül még milliók
 tartoznak hozzánk s a nagyvilágot
 körülölelik, mint fény a folyót.
 Idegenek vagyunk, más más nemzet
 mi fehérek, Európa vére
 ők feketék, rabok, de emberek
 és Békét lángol a szemük fénye.

(Debrecen, 1965. január 30.)

NEM SZÚNÓ SZERELEMMEL

Váramozó vággyal várlak,
 neszez köröttem minden,
 tavasz csókolja pirostra a fákat
 és rügyek táncát csalja a fény
 fehércepkés ruhákba a gallyak
 karcsú ujjaira.

Váramozó csöndben
 különös muzsikát játszik a lelkem
 hömpölygő, tiszta csengésű dallamok
 futnak, rohannak bennem
 sodorja őket a véráram
 torkomat szorító forradalma.

Váramozó sóvárgással várlak
 az esték kék hintájában
 utazom hozzád a gondolat úrhajóján
 és magamhoz rántalak száguldó
 keringésében s fényre tartva az arcod
 repülök veled a boldogság kozmoszában
 ahol a földi ember álma
 összeköti az öt világrészt
 a hunyorgó csillagokkal.

Álmodozva várom hazatérte
 gondok szépítő tüzében élek
 fáradt vagy, látom az arcod
 ülj le és pihenj a villamoson
 s amikor karom vánkására hajtod a fejed
 nyílj ki, mint az erdők legyezős csöndjében
 az ibolyák ...

(Debrecen, 1965. március 21.)

SZÓ

Élet a szó, ha van tartalma
 a lélek hangja forradalma
 eszménk, álmunk kavarg benne
 egy kis kéz simul a kezemre
 nagy pihés éj hull a szememre.

(Debrecen, 1965. január 30.)

MÁRCIUSI HAJNAL

Fehérek, némák a háztetők
 hó-lepke szunnyad a gerincen
 az antennák nagy szitakötők
 fölöttük most még csillag sincsen
 csak a mi utcánk neonfénye
 pásztázik fel az emeletre
 hasad az égbolt hűvös kékje
 s nyílik a reggel arany-szeme.

(Debrecen, 1965. március)

REGGELEK MOSOLYA ...

Nyílik a reggel mosolya
 kék hegyekként úszik a hajnal
 a távoli dombok sövényén
 végig csókolja az almafákat,
 a frissen metszett málnatöveket
 a szőlők permetleves csöndjét
 a korán ébredők
 a földművelők
 barázdákba írják szerelmüket
 a búzát
 és talpuk alatt harsan a fű
 a dűlőutakon
 és ezüst mosolyú harmat
 bimbózik csizmájukon
 zöld öröm a határ
 beszövi aranyhálójával a falusi
 közösségek ölelkező seregét
 a nyíló reggelek mosolya,
 melynek napfénye
 az ember.

(Debrecen, 1965. május 2.)

LASSAN HERVADOK

Álmaimban is
 már csak emlék az ifjúság
 fiatal évtizedei elszálltak
 és lassan hervadok, mint a virág.

(Debrecen, 1965. július 4.)

NYÁRI DAL

Pipacsok égő lángjában
 fürdik tekinteted
 zöld ölelésű búzában
 dalba zengő szelek
 fény ölében érik a nyár
 kék és lila álom
 a virágok rendje, nézz rám
 a lelkem ajánlom ...

(Debrecen, 1965. július)

NYÁRI HAJNAL ...

Fehér csöndben pihennek még a bárkák
 nyílik a hajnali égen a nap karéja
 rigók dalában fürödnek a színek
 zöld-kontyú nyár a susogó parti nád
 a szőlőskertekben telt húsú körték érnek
 bőrünkön még lángol a napfelkelte
 izzó parazsát visszaveri a harmat tükre
 nagy ébredő dal köröttünk az élet.

(Hajdúszoboszló, 1965. július 6.)

NÉZEM AZ EGET

Nézem az eget
 a kék tornyú levegőt
 melynek félelmetes csöndje mögött
 már úrhajók törtek utat
 a XX. századnak
 álmodozva merengek az égre
 a felhőszakállas magasba
 ahol éjjelente csillagok gyúlnak
 és lilium-sárgán leng a hold
 ostromlott, különös titka korunknak
 s lehet, hogy kétezerben már
 az égi csillagrendszerek lakóinak is
 szabadságot
 visz a Föld forradalma
 a győztes Béke követeként.

(Hajdúszoboszló, 1965. július 7.)

HÚVÖSVÖLGYI NYÁR ...

Nagy arany mosoly a táj
 a tölgyek cakkos levelei
 mint a legyezők
 hajladoznak smaragd nyugalommal
 a hegyoldalakon
 a háztetők
 piros gerince
 visszaveri a nap arany ostorait
 rezgő fényfelhő hálók
 szövik be a harsogó tájat
 mint a zongorát
 a zengő húrok ...

(Budapest, 1965. július 9.)

HA HÓ!

Vágja körmét,
 vágja,
 hegytetőn a
 lányka,
 friss aranyhab
 vállán,
 puha csönd a
 száján.

(Budapest, 1965. július 9.)

SZILISZTRAI REGGEL

Nagy vörös szemét
 kinyitja az ég
 friss harmat rezzen
 a leveleken
 ébred a hajnal
 száz fényű hajjal
 nyújtózik a csend
 és a végtelent
 nagy szeretettel
 kelti az Ember.

(Szilisztra, 1965. augusztus 12.)

ÉJSZAKA A TENGERPARTON

Sárga liliomként nyílnak a fények
 s a háborgó habok parti zajában
 beleénekel egy török leányka
 nem ismertem őt csak tüzét szemének
 mert éjfelete víz s est-barna lányok
 hullámszél a balcsiki partokon
 puhán omló haj kígyózik vállukon
 félő mosolyú sziklai virágok.
 (Bulgária, Balcsik, 1965. augusztus 13.)

ESŐ ...

Néhány vakmerő mártózik csak a vízbe,
 félelmetes hideg józanság a tenger
 tegnap még mosolygott, akár az ifjúság
 most meg zord, haragos, mint egy
 öregember.

(Balcsik, 1965. augusztus 15.)

ŐSZI ÉJ

Álmosan nyújtózik a vonat fűtty
 az éjben,
 mély tárogatóhoz hasonló
 a hangja
 erőt gyűjt az éjszakai rohamra
 a Diesel
 vérszínű levelek zizzennek
 a fákról
 s csillagos hideg tenyerébe szorít
 az ősz.

(Debrecen, 1965. október 29.)

JAJSZÓ VIETNÁMÉRT

Ami a nagybetűs címek mögött van
 azt is olvassa, elmélyedve érzi a kedves,
 siratja, fájlalja ... lélekből
 szakadó sóhajjal suttogja
 békés lázadását a szenvedőkért
 akik naponta halnak meg
 a bombák suhanva zuhanó
 tonnái alatt
 testüket cafatokká szaggatja, cibálja
 szabdalja az ég széles mosolya alól
 süvítő, a földi békét
 vérrel festő
 bombák ezrei, amelyeknek repeszei
 felhasítják a húst,
 megálljt, végzetes megálljt parancsolnak
 a szívnek,
 az ember piros arcáról
 ellopják a rózsákat,
 kivájják a szemek kacagásától
 a látást
 és fehér botot, halk koppanású
 fehér botot nyomnak a rokkantak,
 világtalanok kezébe
 a gyermekek és szerelmesek
 ajkáról ellopják, véres vággyal
 ellopják a csókokat
 a szájak szögletére ráfagyasztják
 a szavakat
 a lélekből pattanó örömet,
 gyilkos hóhérok a bombák,
 élő sorsok földi krematóriumai.

Sebeket és gyűlöletet
 könnyeket és elszántabb harcos erőt,
 összeszorított ajkakat, fénylő öklöket
 virágoznak a zuhanó bombák
 a halált hozó bombák.
 Utánuk vérbefojtott csend bontja hatalmát,
 a szívekben különös tartalmú dal feszeng,
 nincs idő a kedvesek siratására
 mert újabb és mindig frissebb csatákra
 szólít az elesettek és meghaltak iránti
 forradalmi testvéri szeretet,
 a bánat és fájdalmas szomorúság
 a könny nélküli sírás,
 amikor csak a lélek sír,
 de a szemek szárazak,
 mint a sivatag és forrók is
 mint a tikkasztó sivatag

 most nincs idő a sírásra Vietnámban.

(Debrecen, 1965. november 17.)

1966.

JAJSZÓ A VIETNÁMI KISFIÚKÉRT

Csöpp ujjának melege
még érződik a papíron
egész tenyerével mutatja a képeket
az újságban
egy tizenhat hónapos kisfiú tenyere
nem nagyobb a nagy tarka lepkék
szárnyánál
egy tavaszi csokor ibolyánál
egy félbe vágott narancsnál.

Hozzákezdtem a versíráshoz
de Sankó harsogó nevetéssel csapott rám
ne, ne hanyagoljam el
rejtsem markomba tenyerét
és menjünk sétálni
a hó hullásban
hagyjam a betűket estére, vagy
a fagy élet köszörülő éjszakának
most induljunk kucsmában
kiscsizmában a szabad levegő
frissítő örömébe,
a gyermek-szánkók fehér mosolyába
a béke és boldogság himnuszát
kacagó utcák vasárnapi csöndjébe,
ahol nyílik a családok mosolya

és repülni vágyik a gyermek
még akkor is ha lépteiben
nagyobb az ösztön az erőnél
és karjaiban még hívogatás
az ölelés.

Vietnámi kisfiúkat örökített
meg a fotóriporter, amint a
bombatámadás után kisírt szemmel
álltak egy romba dőlt utca szegélyén
tekintetükben végtelen szomorúság
sorsukat minden nap veszélyezteti a halál.

(Debrecen, 1966. február)

HAJNALI FOHÁSZ

Messze kerüli a szemem az álom,
 különös muzsika, sírni készülő dal
 feszeng a lelkeemben,
 fáj keserű mosollyal a tegnap,
 de minden holnapot ketyegő percben
 a bízni tanító jövőt hozsannázom,
 a közérthető sem oly egyszerű,
 ha szívünkkel nem érezzük
 a magasröptű ész tiszta igazát,
 jó szándékát a szerető emberi gondolatnak,
 mert a jót, a maradandót nem elég csak
 szónokolni,
 hanem hinni és mindig újra hinni kell
 abban, amiről beszélünk
 s álmainkból ne sajnáljuk a legszebbet
 adni a munkások
 és parasztok boldogabb mosolyáért,
 az egyszerű sokszor bonyolultabb,
 mint a közérthető, ha nincs mögötte
 meggyőződés, tudás, tiszta emberség,
 a gondolat úrhajó, amely csillagokra tör
 és szabadságot visz az égitestekre.

(Debrecen, 1966. április kb.)

PIHENÉS

De jó most elnyújtózni a réten
 és nyitott szemmel álmodozni Rólad
 nagy habzó felhők úsznak fehéren
 csodálom őket, mint a nagy folyókat ...

(Parádfürdő, 1966. június 14.)

NÁSZUTASOK

A férfi nézi a nő szemét
a teste napfény-lángban ég
az asszony merengőn rámered
kendőnek látja az eget.

(Parádfürdő, 1966. június 15.)

ÖREGEK

Egymásba karolva korán reggel
indulnak sétálni szerelemmel
lelkükben éppen úgy mint régen
a hegyi úton, buja ösvényen
meg-megállnak – a szív jobban fárad
kíséri őket egy fél évszázad.

(Parádfürdő, 1966. június 16.)

PIHENŐ

Nyílik a lombjuk, szél citerázik,
pengő kacagás a levél zaja
verődő hullámok hátán játszik
a jegenyék hús zizegő haja
századok álmát sodorja halkan
a friss habú folyó, e szőke lány,
napba mártott szépség, fénylő dallam,
moccan a komp az alkony hajlatán.

(Tiszacsege, 1966. augusztus 29.)

TÖLGY ALATT

A vastagtörzsű tölgy alatt
a karjaimban tartalak
a nyár békéje száll le ránk
napfényből szövöi mámorát.

(Parádfürdő, 1966. június 15.)

VÖLGYBEN

Belemarkol a fény a lombba
sokszínű csönd száll nyugalomba
alkonyodik, réveteg sziklák
falába dőfte a nap nyilát
gyors sötét hull az esti neszbe
egy repülőgép
ezüsthidat húz az egekre.

(Felsőtárkány, 1966. augusztus 29.)

ÉBREDÉS

Duruzsol a hegyi-patak,
habzó gyöngyök táncot ropnak,
keringőznek a víz tükrén,
ritkán a szél kamasz-fürgén
rákoccan a levelekre
hajnal hangú rőt hegyekre
fénybe öltözik az illat
minden habgyöngy tavi-csillag.

(Felsőtárkány, 1966. augusztus 30.)

KETTEN

Zöldlombú béke ölel át minket
 a sétányokon ifjak és öregek öröme zendül
 ebben a szelíd nyugalomban
 összeérnek a szívek, a munka küldötteinek
 pihenve is küzdő szívei
 „József Attila a munkásság nagy álmodója”
 - hallom a hangját egy fiatal embernek
 a bokrok vonulatán túl –
 s mellette ötven év körüli munkás ballag
 belemerengve a szavak, a versidézetek varázsába
 csendes menet a kettőjük sétája
 csendes, de új magaslatokat hódító.

A fiú szaval a tölgyek alatt
 hallom a hangját az útkanyaron túl is
 a csend kifeszíti mellét s rajta pattannak a sorok,
 ércként zeng a költő himnusza
 ballagnak ketten, szívükben milliók erejével ...

(Parádfürdő, 1966. június 17.)

ÉG MÁR A REGGEL

Ég már a reggel, árnya nőtt a fáknak,
 lány ül a padon, csendes, szép alázat
 lehunyja nagy szemét, szívével hallgat
 vékony ujjával halk szeplőt takargat
 rezzen mellette a zöldtüzű bokor
 a reggel lángjában egy rigó dalol.

(Felsőtárkány, 1966. augusztus 30.)

MERENGÉS

Három évével áll a parton
 hátratett kézzel, dalos csendben
 mereng, nem hallja hívó hangom,
 kinyújtom érte barna kezem
 rám pillant huncut mosolyával
 megzavartam ábrándos percét
 keresi hol szól a madárdal
 nem zavarja a repülőgép.
 (Felsőtárkány, 1966. augusztus 30.)

HEGYTETŐN

Felhőtlen az ég
 mint tekinteted,
 fölöttünk a kék
 végtelen sziget
 tőkék lugasán
 érnek a borok
 bőrünknek hamván
 az ősz somolyog.
 (Felsőtárkány, 1966. augusztus 30.)

SZÜRKE VIHAR

Mint vak szemét a hályog
 úgy borítja a felleg
 a friss esőtől ázott
 szegett karéjú hegyet
 a hajladozó lombok
 csergető karikások,
 fölöttük égi tornyok
 zuhanó villámlások.
 (Mátraháza, 1966. augusztus 31.)

ÉTTEREMBEN

Sas-karmú szépség lila lakkal
 hosszabb a körme, mint az ujja
 centis rúzs ajkán s döllyfös daccal
 fintorog, turkál s nylon blúza
 alól kivillan körte melle
 int a pincérnek, újra rendel
 de csak töményt – attól lesz kedve –
 meg ... azt iszik az úriember
 így tanulta a klassz fiúktól
 sötét kocsmákban, házi bulin
 hol a kiút, amikor táncol
 egy tízesért hajnalig pucin?
 A falujából Pestre szökött
 szégyellte a paraszti munkát
 a téeszben – öregek között
 nem vehet fel egy modern ruhát,
 no meg az erkölcs, jaj de ósdi
 kibírhatatlan szigorúság
 a kertkapuban csókolózni
 a rokonok azért megszólják.

(Mátraháza, 1966. augusztus 31.)

SZERETEM ...

Szeretem az éjszakában szépülő várost
 csöndes fényei fölött az ég nagy lombjával
 szeretem az emeletek hűs magaslatát
 az erkélyeken kikönyöklő emberekkel
 a villamosok éjfélig tartó énekét
 a július kedvű nyárutói október
 fáinak hulló, hajnalba mártott rőt haját
 a holdvilágos sétányok szelíd bokrait
 rajtuk a megpihent szelek nyújtózkodását
 és titeket szívekkel megsebzett kispadok
 a könnyű és nehéz szerelmek őrző titkát.

(Debrecen, 1966. október 17.)

VÁRAKOZÁS

Féltő és várakozó szívvel
 nyitottad előttem az ajtót
 szemedben könny-rügyek csüngtek
 és asszonyos aggodalommal az arcodon
 lányos szerelemmel kérdezted
 nyugtalan vallomással, merre jártam,
 hol késtem, miért nem vártalak
 a fekete sóhajú est
 sárga nevetésű villamos-megállójánál.

(Debrecen, 1966. október 31.)

1967.

ÉJ VAN

Chopin zenéjét hallgatom,
keletre tárva ablakom
éj van, menyasszony-fehér csönd,
alszik a hitves s odafönt
a tenger-sötét égbolton
egy földre-szálló csillagon
megfejtett titkot lengenek,
ő volt a vég, most a kezdet,
így változunk, mért tagadjuk?
Már nem rejtély az alagút,
csákány-marta szelíd szépség,
hallgatom Chopin zenéjét ...
fölköttek a fény, pásztáz a hó
csipkéje hűs, nagy takaró.

(Debrecen, 1967. január 6.)

TÉLI HAJNAL

Rám nyitja kék szemét a csend
hajnallal múltó csillaga,
a villamos álmosan cseng –
fénylő zúzmara a haja.

Munkás-férfiak s asszonyok
hajnali karát hallgatom,
kitárok minden ablakot –
friss lendületük a dalom.

(Debrecen, 1967. február 20.)

FEBRUÁRI RAPSZÓDIA

Az ablakon át tombol a tavasz fénye,
 zúzmarák kontyától terhesek a gallyak
 s valahol a tavaszt remegő erdők csöndjében
 nyitja fehér kelyhét a szelíd hóvirág
 meleg szobánkban álmodozva pihenünk
 és a tegnapi fáradtság új lendületre serkent,
 holnapi tettek dobogtatják szívünket,
 s miközben rámerengünk a mennyezetet súroló
 pálmák és filodendronok zöld sóhajú szépségére
 összevillan szerelmes tekintetünk.

*

A gyermek ölünkbe lobban, játékra biztat
 tenyeremben elvész csöpp keze virága,
 mint gólyafészekben a repülésre születő fiókák
 és játszunk önfeledten, harsány nevetéssel ajkunkon
 megtörjük a vasárnap délelőtti áhítatát
 útjára indítjuk a villanyvasutat,
 a teherautók eleven, berregő seregét,
 türelemmel és szeretettel építjük az erős várat
 és tarka színű kockákból az emeleteket.
 Megcsúszik a szőnyeg a gyermek lába alatt,
 és rendre dől a délelőtti kacagó erőfeszítése
 csatatérre, romokká szomorodtak az épületek,
 oldalra dőlve sír a villanymozdony,
 útját megszakítva, gerincére zuhanva
 berreg a teherautó és a fényes-szemű traktor.
 Halk dalú könny a gyermek szemén
 és fúrge újjakkal megkezdjük az újjáépítést.

*

Vietnam jajdúlt szívembe, ahol a zuhanó bombáknak
 a játszadozó gyermek csak véres játék
 mázsás romok alól felsír a halál éneke
 egy utolsó jaj az életért s anyák keblükhöz szorítva
 gyermekük kihűlt testét rohannak a félelmetes tűzű dzsungelekbe,
 hol karjukon kisdedükkel, jobb kezükben táltos fegyverrel
 harcolnak, golyóktól sebzetten küzdenek 40 fokos lázban
 érted örök élet, világra nyíló, lobogó szellemű szabadság.

*

Felépültek az emeletek, a vasút
 is beleszédülhet a körözésbe
 a teherautó és a traktor is talpon áll
 az új menetre,
 a kisfiú a nyakamba kapaszkodva
 alszik,
 feje a vállamra hajlik,
 miközben Vietnamban bombák zuhannak
 a szerelmek békéjébe.

(Debrecen, 1967. február 12.)

RÉSZEG

Fájdalmas nagy teher a feje
 álmosan bámul semmit látva
 mámor-fátyolos riadt szeme
 hernyóként tapad a pohárra
 belebömböl hús magányába
 verejték lobban homlokára
 teste feszül, nem bírja lába
 lőtt szárnyként zuhan a karjára.

(Debrecen, 1967. február 19.)

NYÍRÁBRÁNYI EMLÉK

Már megírtam őt egy riportban,
először láttam, most is érzem
féltő szívének szeretetét
ölelésként a közösségen.

Rójjá az utcát, messze-réved
nyüvi a telet, tavaszt formál
mások szívében, így örül ő,
megállítják a fordulónál.

Az ember álma hull szívébe
gyökeret ereszt, hitté sarjad
erős hídja a közéletnek
a bizalom s a gondolatnak,

amely a házak nagy csöndjéből
az utcára lép, kinyújtózva
nekifeszül a szívós tettnek
s a közösséget egybe fonja.

(Debrecen, 1967. március 5.)

DOMBOLDALON

Mint álmodozó kék szemek
a nyíló ibolya-hegyek,
illatuk párás neszben száll,
a gyp alattuk harmattál.

Sóvárgó újjak leszedik,
virítanak még reggelig,
tavasz szépségű kék-öröm –
hull rájuk szőke fényözön.

(Szilvásvár, 1967. április 4.)

TAVASZ KÖZEPÉN

Tikkadt fények indulnak
rohamra,
indájuk szárnyán késő nyár remeg,
utolsó keringőjét járja az ősz
s halomra
dőlnék málna ajkú színek,
s rőt kacagású mosoly
a dalba rángó erdő
tavaszt sirató sóhaja.

(Debrecen, 1967. április 17.) (?)

DÉLELŐTT

Harsan a tavasz
 mély lombbal, színek és dalok
 kacajával,
 kardéles illat
 ölelkezik napfény-pengékkal
 s a fákkal,
 tengerként kéklik
 a hűvös hegykaréjok
 vad hulláma,
 az ég fénylő pusztaságán
 nagy aranykolomp
 a nap fohásza,
 hasadó szerelem

zöldül köröttünk
 – a fű hátán ibolyák,
 hideg a patak tükre,
 belenyúló árnyékunk
 ijeszti fodra korbácsát,
 belekúsznak a serkenő völgyek
 a kontyukat növesztő hegyekbe
 - tenyérszínű a csendjük,
 a százados türelmű fenyők
 zöld lángú hajában zizzennek
 a túlevelű csengettyűk ...
 (Szilvásvár, 1967. április 4.)

KI TUDJA ...?

Régi álom az új látomás
 a falnak dőlve betűkbe mélyed
 tekintete szép habzó kék egén
 nagy szelíd fohász az élet,
 ki tudja mire gondol e percben,
 lehet, hogy éppen most osztja szívét,
 moccan a vére, a szeme kacag,
 pergő, friss szellő kíséri léptét.

(Debrecen, 1967. április 17.)

TISZTA REMÉNY

Lengő karokon
 táncol a hős fény
 s az ablakon
 friss tiszta remény
 robban az égre,
 csillagok égnek,
 s hajnalok vére
 bóbora éltet.

(Debrecen, 1967. április 17.)

E két vers az állami költségvetésről szóló előadás közben születhetett.

(Biztosan unalmas volt az előadás.)

VIHARBAN

Tűz-meleg szél égeti
 a bőröm,
 vad rőzseként cibálja
 a hajam,
 gyík-léptű a rőt villám,
 időzöm
 hűvös fényű, délceg
 viharban.
 (Debrecen, 1967. április 19.)

HALLOTTAD MÁR

Hallottad már
 a terhes gallyakon
 az őszibarack-virág énekét?
 Lila örömében bódul
 a lombja tornyán át,
 a nap egy eltört kerék.
 (Debrecen, 1967. április 19.)

VÍKENDEZŐK

A fiatal lány hanyatt fekszik,
 bronz bőrén a nap mosolya –
 május tombol szerelmes tűzzel
 felhő-habos a fák friss lombja,
 az apa nézi alvó lányát,
 felidéző a tekintete
 pergő emlékek lobbannak fel,
 a feleségét látja benne.
 (Mátraháza, 1967. május 7.)

FRISS SZELEK

Együtt nyújtózunk a csennel
 - fölöttünk hitvesi mosoly az ég
 takarózunk friss szelekkel
 elringat a kék neszű hegyvidék.
 Belebódulunk az illat
 és színek kavargó áramába
 ajkunk habzó vízért tikkad
 perzsel a napfény, lángol a Mátra.
 (Debrecen, 1967. május 3.)

A SZÍNEK LÁNGJÁBAN

Alattunk a völgykaréjban
 nagy ezüst pikkely a patak
 fényesre gyalulja
 taréját a köveknek
 szólítasz s nem hallom a hangodat
 zuhan a mélybe a víz haragja
 egyszólamú kórus éneke
 a színek lángjában ég a táj
 s hunyt szemű csönd most a Béke.
 (Mátrafüred, 1967. május 7.)

ÉBREDŐ SZÉL

Szabad a csók, a forró ölelés
a fenyők és tölgyek hűse alatt,
úgy hasít a napfény, akár a kés
ébredő szél húzza a gallyakat,

mellettem a padon szerelmes pár,
égő parázként perzsel mosolyuk,
előttük egy tarka cigány megáll –
halk neszbe töppedt suttogó szavuk

a cigányasszony szobor-mereven
nézte kettőjük májusi álmát
nem szólt egy szót se, kopott ridegen
hátára kapta barna-éj lányát.

(Debrecen, 1967. május 14.)

A CSÖND UTASAI

Rózsaszín kocsiban álmodik a gyermek
az erdő lankái fénybe mártott termék
a kismamák együtt szépülnek a tájjal
lombokat hajtanak vágyak mosolyával

felébred a gyermek síró ég a szeme
csöpp szelíd ökölbe fodrozódik keze
felsír, éhes, nyűgös, hangja kérő fohász
anyja bontja mellét, kezdődik egy új nász.

(Debrecen, 1967. május 14.)

TÁNCOLÓ SZERELEM

Fehér pettyes labda
 feszül a magasba
 aranyfényű gyepen
 táncoló szerelem
 kergetőzik, harsog,
 csergető, friss dalok
 mámorában élnek,
 a szeplőtelen évek
 jövője hull rájuk
 karjaik a szárnyuk
 szerelmünknek fénye
 vigyázd őket Béke.

(Debrecen, 1967. május 14.)

FÜRDŐZŐK

Künn a parkban gépkocsik
 és autóbuszok pihenő karavánja
 az idő 1967.
 Gyermekkoromban lovas-szekerek,
 nyűtt kerékpárok rozsdás csendje,
 harminc éves az emlék.
 Összeölelkező emberek zsibongó öröme
 hullámszik a zöld szelek szárnyán,
 sorsuk jövőbe szépülő
 munkások, parasztok fürdőznek a napban
 eggyé-mossa őket a május zászlós fénye,
 új dal moccan a szívemben ...

(Hajdúszoboszló, 1967. május 21.)

KINYÍLNI BENNED

Szeretnék minden nap
 kinyílni Benned
 tiszta harmatként délelőttök
 idegfeszítő csöndjeként –
 és rád mosolyogni mindig
 mint sorsunkra a reggelek.

(Debrecen, 1967. május 22.)

KARCSÚ, LENGE SZÉLBEN

Úgy ég a pipacs
 mint az ifjúság
 pirosuló, karcsú, lenge szélben,
 körötte mély fohász a
 kenyér illatú búza,
 zöld hullámában
 az idő érik nyárrá,
 gépek kórusa dübörög
 a dűlőutak göröngyén,
 a napi forradalmakban
 csend érleli a termést,
 olyan a határ
 mint az ifjúság,
 víg mosoly a nagy kitárulkozás,
 erő, nekilendülés,
 a színek csokrait magasba tartó
 hevület, arany lángokban égő,
 álmokat ébresztő hajnali zúgás,
 munka és öröm, ahol
 a közösségek fiatalodnak
 a földek, fák rájuk derengő illatával ...

(Debrecen, 1967. május 24.)

FÉNYBE SZEGZETT REMÉNNYEL

Szőke homokon ringó
 részeg rozskalászok
 fénybe szegzett reménnyel
 járnak lassú táncot

erdők legyező hűse
 reszket könnyű szélben
 mártsd a szalonnát tűzbe!
 úszó verőfényben

zsírja serceg a lángon,
 gyöngyház-gomb a hagyma
 valamikor e tájon
 nagyapám haragja

harangként zúgott délben,
 éhes volt a cseléd
 kaszája pengéjében
 nézte tekintetét

érző vad csönd volt lelke,
 csak nagy ritkán beszélt,
 de akkor tűz volt nyelve,
 s még magától is félt.

(Bánk, 1967. május 28.)

A BÁNKI HOMOKON

Permetező fények
 lobogása éget
 rigó, harkály, gerle
 dalba pezsdült lelke
 koncertjét hallgatom
 a bánki homokon.

(Bánk, 1967. május 28.)

SZORÍTOTTA A KARIKÁS NYELÉT

Megtört, nincstelen paraszt volt,
 amikor én még csak cseperedtem
 szájában nyítt csibukot tartott
 s lógó bajusza befödte száját
 mint nádtetőket a virágzó moha,
 szorította a karikás nyelvét
 és hajnalonként akkorákat csergetett,
 hogy belerezzent a földes szobák népe
 és ijedten riadt álmából a jószág
 csillagként izzott a leveleken
 és a füvek dús sűrűjén a harmat.

(Debrecen, 1967. június 10.)

EST ELŐTT

Mintha égne a fa moccanatlan lombja,
 az ágak közt az áldozó nap vert tanyát
 tűzszínű lángjával a tájat befonja
 a csend visszhangozza a madarak dalát
 félelmetes zöld a fenyők néma tornya
 egekbe lendül az erdő sűrű nesze
 a hársak, a szilfák fénnel kötött kontya
 s a madarak énekes, hívó serege
 szitál ránk az alkony szikla-poros szürkén
 hűvös nagy tenyérrel közeleg az este
 az ég kitárt mellén kigyúlt a csillagfény
 elül a zaj, lárma, madarak szerelme
 s este nyolckor kondul a kis harang kedve.

(Szilvásvár, 1967. július 1.)

SZALAJKAI FORRÁSOK

Izzó fehérén zuhog a forrás
 hideg zuhannyal gyalul sziklákat
 tajtékos szépség minden zuhanás
 morajló hangja tengerként árad
 tölcseért formáltunk a tenyerünkből
 belőle ittuk a jégcsap vizet
 metszette torkunk mint az éles tűr
 a messze kékből fenyő integet ...

(Szalajka völgye, 1967. július 2.)

HAZAFELÉ

Még tartja a napot
 a fák koronája
 gyorsan alkonyodott
 csönd lobbant a tájra
 a szénás szekerek
 csikorgása hallik
 a lovak görnyedtek
 patkójuk szikrázik
 zöld-tüzű örömmel
 érkezik a csorda.

(Szilvásvár, 1967. június 30.)

FENYVES

Suhog, suttog, zúg
 és mily nagy méltósággal rezzen
 ágai csüngő legyezőjén
 a fény okker színbe retten
 őrzi a tűnt századok álmát
 viharát a zord tegnapoknak
 illat és tűz parázslík benne
 néha megleng, de nem hajlongat.

(Szalajka völgye, 1967. július 2.)

ZÁPOR

Fehér lánggal ömlik az eső
 sűrű, akár a bükki erdő
 a háztetőkön pattog éle
 kígyózó csíkban hull a mélybe
 tiszta dallam a dobolása
 ezüst permetként hull a fákra
 szikrázva perdül a barackról
 nyílik a nap a felleg alól ...

(Szilvásvár, 1967. július 3.)

VIHAR

Összekoccannak a nyurga fák
 tépi őket a szél vad marka
 csípős cseppekben hull az eső
 ázik a hegy, ón köd ül rajta
 nyikkan a fenyő korhadts törzse,
 sebes nyílként törnek a gallyak
 a hideg fényű vízesések
 nagy zuhanással iramodnak
 lankad a vihar táltos dühe
 csak néha cserget vonulása
 pereg az eső a levélről
 a kortyoló föld asztalára.

(Szilvásvár, 1967. július 4.)

LIBÁK

Mint a villanykapcsolók
 fehérlenek a libák
 végig állták a vihart
 a tüzes ég villámát,
 néma csőrrel hallgattak
 fél lábon állva, némán
 egy rigó felzeng, nyár van
 népes a vízi sétány.

(Szilvásvár, 1967. július 4.)

TALÁLKOZÁS

Távolról mint a jégcsapok
 ömlik a hús robajú víz,
 két munkás arra andalog,
 megtalált szépség nekik nyílsz,
 egy csoport paraszt érkezett,
 süvegjük alól csodálat
 tapad a tájra, pillérek
 ők, daluk a jövő század.

(Szalajka völgye, 1967. július 5.)

ÚTTÖRŐK AZ ALFÖLDRŐL

Nap-sárga sátrak
 nevetnek bele a zöldbe
 és szárnyuk tövében ömlik
 a hegyi-patak
 vörös és kék-nyakkendős úttörők
 zsibongó öröme lángol a

szelíd tenyerű tisztáson
 magasba száll a daluk,
 a fák orgona sípjai mögül
 felharsan a tangó-harmonika hangja
 és beteríti az illattól roskadó tájat,
 megfőtt az újházi tyúkhúsleves
 és elkészült a piros hátú rántott csirke
 a tányérok csillogó rendje
 feszül a kezekben, delet kongat
 a falu harangja és a fák
 árnyékos lombja alatt ebédhez kezd
 a jó étvágyú gyermekhad.

Az Alföldről, Újszentmargitáról
 jöttek 56-an, Nagyszög
 a csinosodó falu és a szétszórt,
 de már egy nyelvet értő és beszélő
 tanyavilág boldog küldöttei
 ismerkednek a Bükkal,
 a tájak ezerarcú szépségével
 a madarak énekével, a fák
 mozdulatlan csöndjével, a régi
 várak legendájával, a természet
 bódító kitárulkozásával, az ország
 szívének egy másik darabjával.
 Ők ismerkednek, az új rend, a jövő álmodozói,
 a sziket szelídítő alföldi parasztok
 hegycsúcsokat ostromló harsány unokái ...
 (Szilvásvár, 1967. július 7.)

TÓPARTON

Ifjú pár, már egy hete házasok
 egymáshoz nőnek, mint a hangjegyek
 nyílnak fölöttük magas csillagok,
 s kék vitorlának nézik az eget.
 (Sástó, 1967. július 8.)

PEREG AZ ÉG

Labdarózsa fellegek
 behavazzák az eget
 halkan úszó friss habok
 eltakarják a napot
 szürke tükör most az ég
 felhőrojtba bújt a kék
 égő hegyű sugarak
 záporoznak nyilakat
 pereg az ég mint a dob
 suhognak a szélostorok ...
 (Sástó, 1967. július 9.)

CSÓNAKÁZÁS

Belemarnak az evezők
 a hullámok mély-kék vizébe
 habba szépülnek a fűzfák
 hal szagú szél ül levelére
 zöld tűz a nádas sűrűje
 lenge zászlók a friss levelek
 sirályok csapnak a tóra
 szürkék, mint a vihar-fellegek.

(Hajdúszoboszló, 1967. július 11.)

SZÍNEK A KERTBEN

Roskadó ágakon
 bíbor, okker álom
 a barack,
 narancs-sárga ringló
 lombja közt a rigó
 kelő sugár,
 szelíd, karcsú lányok
 a szőlőoltványok
 fürtje dallam
 telt markú gerezdek,
 zöldbe öltözöttek,
 őszbe nyíló
 ébredő ég alja
 az alma mosolya
 s rőt lobogó,
 a láng-paradicsom
 áldozó napszirom
 s vére csordul,
 illatok, virágok
 ülő fecskepárok,
 csönd az ereszt,
 a csordáskürt hangja
 az alkony harangja,
 hasad a hold,
 égő, bronz kemencék
 most a nyári esték,
 béke a vágy
 még a nesz is hallgat
 csipkés csillagokat
 gyújt ránk az ég.
 (Hajdúszoboszló, 1967. július 15.)

KORA-ŐSZI DÉLUTÁN

Levegő rakétái,
 tűz-szárnyú fecskék,
 csapódnak kék fénnel
 a levegő felhőfodrai közé
 hátukra cikkann a nap
 őszi fénye
 nagy kotta a csónakázó tó
 s hangjegyként szállnak
 a víz tükrére. (Hajdúszoboszló, 1967. szeptember 3.)

BALASSAGYARMATI HANGULAT**HULLJ ESŐ**

Hasad a dinnye, mint a nap
 a dermedt égbolt kék kalap
 az arany torkú mezőkön
 a gyermekkoromat őrzöm
 táltos derűvel ég a nyár
 a tikkadt földre vízsugár
 zizzen a csövek erejéből
 ráncos a levél, mint a bőr
 szelíd eső kell, csapadék,
 hogy legyen zöld tűz a vidék
 bőség szikrázzon és remény
 hullj eső, lobbanj televény,

HAJNAL

Már felferekedte magát
 a hajnal az égre
 léggömbnek tűzte a napot
 a hegy tetejére.

GYÚJTS RÁNK BÉKÉT

A szőke szélben a sasok
 köröznek, mint a radarok
 a héjának vijjogása
 emlékeztet a stukákra
 elég már a hasonlatból
 gyújts ránk békét űrhajóskor.

HANGOK

Mint a hegyi-források
 úgy zúgnak a levelek
 zengő harangzúgások
 ostromolják az eget.

(Balassagyarmat, 1967. augusztus 13)

KÜZDŐ BÉKE

A kék-fényű égre a fellegek,
 úgy hullnak rá, mint távoli hegyek
 a völgyekre, néma, sűrű csennel,
 üt a torony óra és október
 sistergő lángja ég zengő daccal
 szívünkben, csupán egy dal marasztal,
 a népek írták már 50 éve,
 férfi tartalma: a küzdő Béke.

(Debrecen, 1967. szeptember 12.)

MEGGYÚL A LOMB

Belenőtt a hegy az égbe
 kék tornyának hűvösébe
 sarjadnak az égő színek
 lángjai közt szellő tipeg
 meggyúl a lomb, tüze mámor
 bíbor fohász a lomb-sátor.

(Galyatető, 1967. október 14.)

ŐSZI KÉP

Csavarja az ősz a fákat,
 ködből sejlő fénybaltákat
 villan a nap most a tájra,
 csend ragyog föl a Mátrára,
 rezgő, koccanó levelek
 rézbe mártott harangnyelvek,
 lomha szárnyú büszke sasok
 légben úszó bronz tutajok
 éles körmük sziklába tép
 hulló odva törött cserép,
 dermedt fényű hegyi forrás
 erős hitű, zúgó sodrás,
 hideg tükör a ruhája,
 habgyöngyökön fut a lába.

(Debrecen, 1967. október 11.)

SZÉL

Tépázza, cibálja hajam,
 szaggatja a leveleket,
 friss suhogás, táltos dallam,
 belepirulnak a hegyek,
 tengerszínű mosoly az ég
 habzó hullám a hegygerinc
 süvít, morajlik a vidék
 a nyárnak most már nyoma sincs.

(Galyatető, 1967. október 15.)

PADOK

Mint az asszonyok mosolya,
 visszaváró a kék Mátra
 a lomb sátra tarka szoknya
 a színek tüztét kiáltja,
 némák már a kerti padok,
 köd és harmat száll le rájuk,
 fénypengékkal múltó napok
 csókját őrzi hallgatásuk.

(Galyatető, 1967. október 15.)

KIRÁNDULÓK

Kapaszkodnak az autóbuszok,
 nyögve küzdenek a magassággal
 mögöttük tátongó mélység hallgat
 előre, csak följebb a tiszta vággyal
 a tetőre, ahol nyílik a szép
 és belemártózunk a magasság
 derengőn dermesztő mámorába
 s riadt örömmel indulunk tovább ...

(Galyatető, 1967. október 15.)

KETTEN AZ ERDŐBEN

Egy kalász-szőke asszonyt láttam
 a fény-tövű erdőben bátran
 sétálgatni, csöpp gyermekével,
 dalolt és mesélt a szemével ...

(Galyatető, 1967. október 15.)

PASZTELL CSEENDBEN

Illatos nesz támad,
 sustorog a levél,
 fény karcot pásztákat,
 ahol a völgysegély
 lélegezve nagyot
 pasztell csendben ébred,
 a lombok kalapok,
 lengve messze égnek.

(Mátra, Károly kilátó, 1967. október 15.)

ŐSZI SÉTA

Roskad vállam az ősz alatt,
 az ég kútjából csepereg,
 szemerklél az eső
 kövér és fáradt cseppekben,
 a tûhegyeknél élesebb
 hús, ezüst ostora,
 szél-korbácsolta fellegek
 fonott kalácsa hempereg,
 foszlik vad feketén,
 majd összekoccan csattogó
 kedvvel a sistergő villám
 szikrázott szép dühe,
 kavargó mámorban járom
 a rám-didergő esőben
 Debrecen lomb-csöndjét.

(Debrecen, 1967. október 19.)

SZÁRNYAS SZELEK

Gyere csak, gyere csak...
 hát mondok valamit
 virágtűz égeti
 az alma gallyait
 másodvirágzás van
 arany meleg perzsel
 szárnyas szelek húznak
 még egy nap: s november.

(Debrecen, 1967. október 28.)

DARU ÉJJEL

Gémszárnyú daru
 hasít a csillagok közé,
 lengő, ölelkező híd
 a csillagszórós éj
 dermedt sóhajában,

 lendül, köröz a békét
 lehelő házak gerince fölött
 nagyapás nyugalommal
 cipeli terhét és csokorban égő
 lámpa-szemei,

mint sárga liliomok
 lengenek a csönd mély kertjében,
 s az emeletek fölé nő
 álmokat ringatja jövőbe
 a gémszárnyú óriás.

(Debrecen, 1967. december 1.)

1968.**NEKI MÉG**

Elöl tipeg a felnőtt utca
fehér-arany bolyhában,
szelíd fagy rózsájának
hideg szirma pirosodik arcán,
nem fázik, visongva rohan,
csak elvétve néz hátra,
szobából kitört vágya röpíti
és kedvének harsogó mámorában
nyílik tavaszt ébresztő három éve,
neki még minden játék,
a hang, a hó, a szánkó, a villamos,
a kirakatok kaleidoszkóp szemei,
a szél, a fagy éles csókja,
az ösztönét fékező szülői szigor
szívében, lelkében, ujjai hegyében
karja és lába rohanó lendületében
szabad-nagynak érzi magát,
gyújtó lángunk a nevetésben
a szőke álmú játszótereken
s félig dermedt szemetelésében
hátra nyújtva a kezét,
húz, cipel, előre-lendült
testtel, s már ütőeremen és
halántékomon érzem
célját,
henteregve a csönd hidegében
hull a hó fehér zápora,
könnyű kerítést szőve
együvé tartozásunk köré

(Debrecen, 1968. január 1.)

KÉKLŐ REGGELEK

Mint futószalagok
 úgy futnak karjain az erek,
 belerohannak a szív tengerszemébe
 az áramkörök, hús kéklő reggelek
 nyílnak induló lépteiben,
 hajnalok habja fodrozódik
 menetelő gyors révületében
 s előtte harmat csípi a kutak gémeit.

(Debrecen, 1968. január 8.)

HÓLAPÁTOLO

Az asszony arca meggypiros,
 bőrén gyúlnak téli lángok,
 fehér ezüstbe gyúl a hó
 nyílnak rajta hús virágok,
 az asszony szórja a havat,
 száll, repül jég-hideg tánca,
 fagy-fejszék éle a hideg,
 fény hull ruhája korcára.

(Debrecen, 1968. január 15.)

ZENE

Zenekar nélküli dallamok
 hasadnak a csendből s hallgatok,
 július-mosolyú emlékek
 szőke ködén ébred a lélek.

(Debrecen, 1968. január 21.)

IGAZI FÉNY

Fölöttünk csillag a fény
 talpuk alatt csillog a hó
 kezükből szépülnek a házak
 a város szendereg, feslik a takaró,
 nyílnak a szemek, a táltos mosolyok
 a hajnallal hasad indulásuk
 nem a csillag az igazi fény,
 hanem a munkások, friss jövő a rianásuk.

(Debrecen, 1968. január 10.)

FALUSI ESTE

A hold még sápadt sóhaj,
 lassú, öreg ember,
 kúszik égi fénnyel
 az alkonyat csöndjén,
 szikrázó szalmakazlak
 dombjai nevetnek,
 a gémeskút már emlék
 s csobogó vizeknek
 táltos éneke harsan,
 buggyan józan kedvvel
 a szomját oltó sok kút
 színek derűjével.

(Pocsaj, 1968. január 17.)

NEGYVEN FELÉ ...

Már nem hull a hó ...
 reggel tükörbe néztem
 és ezüst vibrált a hajam között,
 csak a háztetőkön
 csillog vakító fénnel igazán a hó
 az utcán barnává tapossák a kocsik
 és elnyelik izzó sörényét a hóékék

minden nap férfiasodom
 a fiatalodó Idővel,
 gondolataim érlelődnek, mint a gyümölcs
 és tisztulnak, mint a hegyoldalak
 tavasszal a tél terhétől
 felelősséggel vívódom tetteimért
 és számon kérem magamtól
 amit csak ezután teszek
 ágál, nyugtalanít, fojtogat a késlekedés,
 marcangol és ösztönöz 38 évem
 új lendületre, dübörgőbb lépésekre
 szép szerelmet és férfias emberséget fakasztani
 mindenki szívébe, békét és örömet gyűjtani
 a családok csendjébe, a világ
 támadó viharába,
 sokan vagyunk, akik 40 év alatt
 vagy fölött tiszta akarattal
 vállaljuk a világon a villámok hárítását,
 az idegek lázának nyugtató csökkentését
 a pusztító ösztönök csillapítását
 a Világra végleg ráderengő Béke kivívását
 munkánkkal, ha kell kemény és álmatlan
 éjszakákkal, életet teremtő emberségünkkel
 hitünkkel, amelynek szikrája a szív
 zászlót bontott a Holdon
 és tüzet gyújt a jövő századnak
 hogy forró rohammal megépüljön
 az első híd a Föld és az égitestek között.

(Debrecen, 1968. február 10.)

KISPOLGÁRI KESERGŐ

Hallottad drágám, hogy szöknek az árak:
mennyiért varrták ezt az új ruhádat?

*

Lola tegnap este arról panaszkodott,
protekció nélkül kaptak új Moszkvicsot.

*

Elizabeth néni unokáját várja,
saját kocsival jön, megbízható márka,
osztrák honban mérnök, tömérdek a pénze,
bérelt egy Rekordot, azzal ment Ceglédre.

(Debrecen, 1968. február 29.)

MAGASBA TARTOM

Még pólyában tartja anyja szerelme,
puha, fehér meleg lengi be testét,
most varázs, de holnap asszony a neve
mosolya villám, mint az égi fecskék
merengve nézem a szívek hatalmát,
e lombot ígérő percenő rügyet,
mágnesként szívja az idő áramát
magasba tartom, mint erdő a tüzet.

(Debrecen, 1968. március 3.)

EGY MADÁR RÖPPEN

Sistereg, zümmög, moccan az erdő
 koccan a fákon a zörgő levél
 úgy leng a meleg, akár a kendő
 zöld gyepebe hasít a lassú szekér
 a gallyak ujján gyúlnak a rügyek
 szikrázó napfény csalja a lombot
 a madarak zengik éneküket
 a múlt zöreje fáradt harangok
 tengerszínű tűz a halk ibolya
 virága selymén csönd és nyugalom
 gyermekes jószág égő mosolya
 a nyújtózkodó nesz dalát hallgatom
 egy madár röppen a szomszéd fára
 ringatja hegyén a könnyű szellő
 énekel, válaszol rá a párja
 friss tavaszba zendül a Nagyerdő.
 (Debrecen, 1968. március 24.)

KALÁSZ PATTAN

Mint a búza zöld sörényc
 lángja hullám, karcsú álom,
 sistergő tűz a zenéje
 a múlt dereng a kaszákon,
 kenyér érik a föld hátán
 kalász pattan a szár hegyén
 támadásra vár a kombájn
 zengő fények az est ölén.
 (Debrecen, 1968. április 10.)

ZOLI

Lila szárnya nőtt a barackvirágnak
 pattan karcsú ágán a szőke pöszméte
 lángol a kert április mámorában
 aranyesőként hull a gyermek éneke
 két év sodorta csöpp beszélő lelkét
 bimbóznak a szavak szája szögletén,
 fénylő ég nevet fekete szemében,
 érik az ölelés párnás kis kezén
 szalad a kertben, elesik s talpra áll
 tanulja a küzdést, az új iramodást,
 nevetése rügyeket ébreszt a szívben
 és ráhull a fényből a nagy szabadság.
 (Hajdúszoboszló, 1968. április 14.)

ÁPRILISI ESŐ

Hűvös gyöngyökben pereg az eső,
 szikrázó kehely koppjának éle
 pattan a lombon is az esernyő
 vásznán búzát növesztő csengése,
 a hőség csókjától tikkadt zöldek
 himnusza éled, illata árad,
 a gyümölcsfák ágán pengő zöldek
 rügybontó szelekben muzsikálnak.
 (Debrecen, 1968. április 28.)

VASÁRNAPI FÜRDŐZÉS

Lángosként pirul a bőr,
 nagy sárga gombák a szalmakalapok,
 verődő hullámok pezsegnek köröttünk
 markunkba szorítjuk taréját,
 a játszótéren magasba száll a hinta,
 csöpp karok izma feszül dió-barnán
 az öröm és jókedv sikolya köröz
 a libikókák és forgók keringő mámorában,
 szórja aranygyöngyös fürtjét a zuhany,
 lassú szél támad sustorgó dallal
 és ráhajlik a sajgó vállak piros tüzére,
 összehajlanak az öregek a gyógyvíz melegében
 és emlékeiket pödörvén vigyáznak az unokákra,
 pengő hab csordul felhőként a sörös pohárra
 tikkadt férfiak és szomjas asszonyok isszák
 behunyt szemmel a jeges nedűt,
 egy ügyes kamasz fiú vitorlásként feszül
 egy pillanatig a magasban és zuhanó fejessel
 csobban a hús víz mélyébe,
 a sziget fái és bokrai között
 zizegő illatok pattannak könnyű táncra
 és végtelen keringőként suhannak távoli tájak felé,
 csattogó szárnyú vadgerlék röpdösnek kényeskedve,
 nyugtalan vérük nem hagyja pihenni őket,
 felrebbennek a villanyoszlopok hegyéről és
 elhúznak egy vadkörtefa lombja fölött,
 lapoz a szellő a levelek között
 hullámot sodor a parti nád zöld örömébe,
 indulásra kész nyújtózik egy csónak
 s a mólón két szerelmes eggyé-lobban a fénnel ...

(Hajdúszoboszló, 1968. május 11.)

ÚGY HULLNAK

Mint a hajad lobogása
 vagy lépteid könnyű tánca
 úgy hullnak éji illatok
 sodorják őket csillagok
 s hús köntösű gyenge szelek,
 az ostromlott hold egy szelet
 rozs kenyér, a fejünk fölött
 égő rózsza s táltos ködök
 kelyhéből nyílik hatalma,
 s lángjáért nyúl a Föld karja.

(Debrecen, 1968. május 5.)

SZOMBAT DÉLUTÁN

Ketten együtt pihennek egymás mellett,
 a hitves és életünk nagy zengő
 álma
 örökünk, gondjainkban az egeket
 ostromló dallam, az égi játszóterek fénye
 fáklya
 fényű kincsünk, kacagó négy évével,
 pacsirtahangú magas nevetésével
 harsog,
 ránk dereng, mint a hajnalok násza
 vágy, szerelem él benne és bennünk iránta
 s dobog
 a lelkünk és szívünk több évtizedes csöndje,
 a sodró idő mámorában hármónk sorsa így
 boldog.

(Debrecen, 1968. június 1.)

ALKONYATI ZÖLDBEN

Még kígyó-hosszan tekereg a nap,
s fölöttünk a lomb, mint a rezgő
nagy kalap
harsan a dalok zöld mámorában
percen és pattan az ének
a levelek lenge harangjai között
s egy távoli fészek
peremén
ég felé nyújtja nótás lelkét
egy rigó
s távolabb a tölgy mohás kérgén
harkály kopog morzejeleket
s nyugtalan nyugalmam égő mélyén
harsonaként riadnak kamasz-szelek.

(Debrecen, 1968. június 10.)

REGGELI JÁTÉK

1.

Kinn ég a nyár,
tüzel a menny kemencéje,
árnyékre vár
a sereglő utca népe,
a szobánk hús,
oly marasztaló a csendje
színe derűs,
hullj dal – pálmalevelekre!

2.

Szeretek nyújtózni,
ököllel dörzsölni szememből az álmot,
szörnyű a rút restség,
szívemben érzem lüktetni a világot.

3.

Csak egy szóra állj meg,
ne tovább egy szóra,
fejed fölött most hűz
egy friss szárnyú gólya ...

4.

Lent a téren három gyermek
a napfénnel ismerkednek
barna-piros tüzes bőrük
három x-el vagyok tőlük
idősebb.

(Debrecen, 1968. július 10.)

REMÉNY

Halkan nyílik a szeme,
 az álom szitakötői mint a
 helikopterek repültek széjjel
 apró, sűrű rajban
 rámosolyog a reggel
 habzó fénnel csókolja a nap
 arcát, bőrének barna selymét
 feslik a párna és takaró közül,
 akár bimbókból a szelíd rózsza,
 négy éve már, hogy boldog ébredésünket
 benne látjuk, Sankóban, az l és r betű
 puha ejtésű örömében,
 nem szebb a rigók magasba kottázott éneke,
 mint az ő szívünkbe csorduló hangja ...
 s belehasított szerelmünkbe a riadó
 gyászzene nélküli fájdalmas hangja:
 meghalt Kennedy ...
 és a fiúra néztem
 s most születendő gyermeke sorsa
 baltázta lelkem húrjait
 az édesanya, a tegnap még mosolygó
 hitves halált rebbentő szomorú bizakodása
 az életért, a golyó-marta, sebzett életért,
 hátha nyílik még remény.

(Debrecen, 1968. június 14.)

TÜZES CIPÓK

Mi ketten és ő a gyermek
 sorsunknak féltett öröme
 nagy fényes lombú szeleket
 kergetünk s pengő vadkörte
 koppan elénk, kedves fanyar,
 orgonasípok a fenyők
 zöld torkuk álmokat kavar
 s tüzes cipók a hegytetők.

(Szarvaskő, 1968. július 27.)

ÚGY HÚZNAK ÁT

Mint vadlibák a Hortobágy felett,
 úgy húznak át fölöttünk a fellegek,
 friss vihar kering, a kedve fekete
 belőle lobban a villám szerelme.

(Szarvaskő, 1968. július 27.)

PATTANÓ ILLATOK

Föl, friss erővel a magasba,
 feszüljön izmunk barna fénye,
 pattanó illatok harsanva
 repülnek szelíd, szikrás kékbe
 penge-könnyű a szellők tánca
 a tölgy-levelek ringó fodrok
 suhan a felhő vitorlája
 s fátyolban izzanak a lombok.

(Szarvaskő, 1968. július 28.)

HAJNAL PIPACSA

Még mutatja vörös öklét a nap
 a hegyek tölcseire között,
 néhány perc és nagy szélű kalap
 hajnal pipacsa, és rőt fényt önt
 a ballagó tarka csordára,
 a szőlőfürtök zöld gyöngyére,
 a bányászok szikla izmára
 s a parasztok kaszás kezére.

(Parádfürdő, 1968. július 29.)

FEHÉR ESŐT

Virágok nesze, dermedt, hűvös ég,
 szelek pengetik a lombok csöndjét
 fehér esőt lihegnek a nyírfák,
 s kígyóként kúsznak az eper-indák.

(Parádfürdő, 1968. július 29.)

ÖSSZEÉR A VÁLLUK

Három férfi ballag
 - egy-ivású ember,
 egyikük sem hallgat,
 igazáért perel,
 egy a gondjuk, álmuk
 békességben élni,
 összeér a válluk
 - így kell őket mérni.

(Parádfürdő, 1968. július 29.)

HALASTÓ PARTJÁN

Riadt fodrok tükrén
 úszik a délutáni nap,
 rakétaként szöknek
 a vízből nagyvérű halak,
 vas idegrendszerű
 emberek a jó horgászok,
 hajnal óta lesnek
 s az eredmény: dühös átok.

(Sástó, 1968. augusztus 2.)

AUGUSZTUSI DÉLUTÁN

A színek pasztellje ég fölöttem,
 a göndör felhőkből eső csöppen,
 jéghegy-fehérek a felhő-lángok
 csúcsuk hegyén nyílnak fényvirágok,
 rózsává pirul a felhők fodra
 belemerengnek az ablakokba.

(Hajdúszoboszló, 1968. augusztus 31.)

AZ ESŐ

Jegenyék tartják az eget
 duruzsolnak az ereszek
 sistereg, percen az eső
 mint tó tükrén az evező.

(Hajdúszoboszló, 1968. augusztus 31.)

FECSKÉK

Majd kiveri a szemem
 ez a fecske-szerelem,
 vízbe kóston, égbe tör
 habot nyit a tótükör.

(Hajdúszoboszló, 1968. augusztus 31.)

ZENÉL A FÉNY

Lila csönd hallgat az éjben
 zenél a fény sárga násza,
 a fákra hull tömör ében
 ég Budapest, mint a fáklya
 sistereg a Duna habja
 hűvös fénye dalként reszket
 nagy tükrén az ég kalapja
 csillagoknak feleselget.

(Szentendre, 1968. szeptember 1.)

HANGOK

Vonatfütyty: nagy távoli álom
 hajókürt: friss dal a gitáron
 madárdal: szívek ébredése
 munkások: fényben nyíló béke.

*

Hasítanak a kis kapák
 vágják a föld termő húsát
 asszonykezekben ég a nyél
 szép markukban élet zenél.

(Szentendre, 1968. szeptember 2.)

BÉKE

Vietnamban – fegyver ropog
 Szép Szentendrén – álom lobog
 a szigetre száll a világ
 s a barna csókú mandulák
 szikár szerelmű hős dala
 fehérén izzó vitorla.

(Szentendre, 1968. szeptember 2.)

REGGEL

Kék-sóhajú ködök szállnak
 alattuk tűzben a házak,
 érett körte ring a fákon
 fényes bőre sárga álom
 napfelkelte őszi barack
 árnya alatt zörgő haraszt
 rajta harmat-gyöngyök égnek
 dalba, lángba nő az élet.

(Szentendre, 1968. szeptember 2.)

OKTÓBERI RÓZSÁK

Szél lengeti a bíbor csokrokat,
 fény lobbantja a kertek énekét,
 szívemben érzem féltő hangodat
 bűgő hangjegyként ülnek a gerlék
 a friss antennák idegrendszerén,
 szerelmes csöndben égnék a szívek,
 a naphajú birs koppan, kőkemény,
 fornak s buzognak illatok s színek
 békébe ájult őszi délelőtt
 remeg a virág, mint a vallomás
 rózsák pirulnak, akár a tetők
 s dongva köröz egy eltévedt darázs.

(Balkány, 1968. október 26.)

TERASZON

Éj-tiszta lányok csillagszemében
 rőt lángra gyúlnak a metsző fények,
 összehajolnak kócos fehérén
 titkuk ritmusa röpdülő ének
 mosolyuk vihar, mennydörgő szépség
 a lépteikben friss erő pendül
 a vágyuk tánca nagy fehér lepkék
 s kék-fodrá felhők csendjébe lendül.

(Balkány, 1968. október 26.)

1969.

ZÖLD ZUHANÁS

Állok a parton –	úsznak,
már rám hajlik délutáni	kúsznak a szárcsák,
búcsújával	örömök kékpihés csöndje szövő álmát
az alkony,	rajuk keringős neszének,
köröttem,	s köröttük
vidám zöld körökben	zeng, süvít
peng, sistereg a nád,	az ének
levelei apró, érdes villák,	és feltámad nagy akarással
balták	a szárnyakat és tollakat
fény-ezüstös éle,	erősítő ének,
nagy sóhaja alól	magányos csónak áll,
repülni tanuló szárcsák	mint nyakra suhintott sál
álma kél	a víz szürke-álmos közepére,
új tűzű, hosszú útra,	nézem halk-eres szikár
rebbennek a szél sűrű viharában	nád-edzette álmát,
s zenél, mesél	várja a hullámok ezüst baltáját,
a rianás tollazatukra,	szeretném vízbe dalolni a nevem,
mint gyémántos tükrű	s csók-szirmok pelyhén száll
alagútra	merengő szívem.
a múlt és a jövő zenéje,	

(Debrecen, 1969. június 27.)

Este Bencze Lászlóék voltunk (László névnapon)

HAJNAL

Fölöttünk robogó zuhanással
villámlanak a repülőgépek,
ablakunkból tenyér-szőke fények
pihéje hull neon-csendes vággyal
az emeletek kék-ezüst nesztét
hajnal-piros lángok riasztják,
a gyík-hideg nagy ablakok álmát
mosollyal kelti a munkásvidék.

(Debrecen, 1969. július 7.)

SZIVÁRVÁNY

Az ég hátán
a szivárvány
országhatár
és ölelő íve alatt
repül két fehérszárnyú madár.

(Debrecen, 1969. július 10.)

ESŐ NAPFÉNYBEN

Júliusi délután
tikasztó, égő hóhullám,
makrancos vihar kavargó,
szűrő esőtomb ránk zuhog,
az út tükrére zenél a víz,
lágycsóku dallammal magadhoz hívsz,
gyöngykörmű sűrű eső hull
rohanó dühvel, változatlanul,
a karéj-kerek fellegek hátán
tüzes nyílként percen a villám,
a magasból a párás mélybe nézve
a száztollú esernyők párbeszéde
rohanó vággyal bomlik előttem
pillangó táncaként a szürke időben.

- De nézd csak, már feslik az égbolt dédmamás ruhája,
aranylik a nap sárga karimája,
ráhajlott a felleg a távoli megyékre
kék-ezüst az égbolt
s tava néma béke.

(Debrecen, 1969. július 10.)

HAJNAL

Akácokat és szarkalábakat
borzoló szél kékezüstje hull rám,
pirkadó tenger a látóhatár
s benne a búza égő nagy hullám.

(Debrecen, 1969. május 20.)

GONDOLATOK A CSENDRŐL ...

„Mélyebb a csend a tárogató hangjánál,
és messzebbre hallóbb a tárogatónál.”

„Szép zenéje van e szónak:

csend

magába zárja az álmat

és kinyitja előtted

a végtelent.”

(Mátészalka, 1969. július 20.)

HAJNALI HANGOK

Ötven forinton veszekedtek
az ordítástól már rekedtek
a nő rikolt: nem vagyok céda
s oly kerek volt akár a cékla
nem engedtek a tarifából
egy százast tán megér a mámor
ötven forint – mondta fitymálva
a boltban három kiló málva
ehhez méred a testem árát?
keress magadnak olcsóbb pávát.

(Budapest, 1969. július 26.)

FEHÉR LÁNG

Kék álom zárja szemét
hallgatom halk lélegzetét
csend pihen kiáltó száján
fehér láng ő, mint a márvány.

(Budapest, 1969. július 26.)

DUNA - PARTON

Fényesebb a víznél a hab
csónak dagaszt hullámokat,
fürdenek a diáklányok,
barna bőrük fénylő lángok.

(Dunaharaszti, 1969. július 27.)

RÓZSÁK A KERTBEN

Napfénybe merengő tükrök
a rózsák,
lengő pirongás a táncuk
szerelmes lányé mosolyuk
illatok tartják magasba
csillagos kelyhük viruló
ábrándjait.

(Szentendre, 1969. július 29.)

FÉLIG ÉBREN

Kátrányfényes a hús Duna
olyan mintha jeges volna,
meg sem moccan, félig ébren
kinyújtózik vén medrében.

(Szentendre, 1969. július 29.)

FÉNY-SZÁRNYAKON

Szürke háncsú fűzfa-gallyak hídja
 tikkadt lombbal hajlik a Dunába
 ejtőernyők fölöttünk a felhők
 s fény-szárnyakon úsznak messzi tájra
 hús hullámú éneke a víznek
 halk pengéssel verődik a partnak
 s érdes fehér terméskövek hátán
 tarka lepkék vitorlája hallgat.

(Szentendre, 1969. július 30.)

TÜZÜK CSENDJÉBEN

Napfény-gombák nőnek a lombok alatt
 szürke hátukon tartják a hús utak,
 bíbor-pettyes harmat pereg előttem
 hárfa hangú szél támad az erdőben,
 harsogó lángok a kígyó-zöld bokrok
 tűzük csendjében ébredő akkordok
 futama siklik párás messzeségbe
 elnyeli zenéjét a kozmosz kékje.

(Sopron. 1969. augusztus 2.)

SZÁZADOK HANGJA

Ódon, antik lelkű házfalak
 alkonyat csendes álma hull rám,
 bőrünket metsző napsugarak
 aranyesője égő hullám,
 kultúrák fénye rám parázslík
 századok hangja kél a neszben,
 színek pasztellja zenét játszik
 fenyők húrján a Lővérekben.

(Sopron, 1969. augusztus 1.)

REGGEL A DUNÁN

Várunk a kompra, még meg sem moccan
 rideg magányban szendereg szürkén,
 nagy teherhajó haragja lobban
 friss habjegeket vág a víz hegyén,
 parthoz nyúlva sok-sok motorcsónak
 fekete lomhán ringanak csendben,
 köröttük tükrös, csobogó szózat
 párája remeg a reggelekben.

(Ercsi, 1969. augusztus 6.)

AUGUSZTUSI DÉLUTÁN

Még izzik a színek táltos kedve
 leheveredek a kerevetre,
 fölöttem lombok, égi dallamok
 aranya hull rám, mélyen hallgatok,
 pottyán a szilva érett robajjal,
 zuhanó gömbként, hamvas-kék hajjal,
 a lugas alatt a szőlőfürtök
 tőkékre akasztott őszi kürtök.

(Hajdúszoboszló, 1969. augusztus 17.)

A SZÍVÜK BESZÉLGET

Két szerelmes pár
 sustorog a padon,
 elnézem őket
 a levélablakon,
 ajkuk összeér,
 mint az ég a földdel,
 a nap aranya
 az erdei csönddel,
 hallgatólag nászban
 vallanak szerelmet,
 néma az ajkuk -
 a szívük beszélget.

(Debrecen, Nagyerdő, 1969. augusztus 20.)

DALLAMOT RINGAT

Érik az ősz,
 száll hűvös sóhaja a szélnek,
 beleborzol a fák kontyába,
 dallamot ringat úgy beszélget
 a levél ringó, égő tánca
 - hegedűszó a vallomása.

(Telkibánya, 1969. szeptember 14.
 Ezüstfenyő Szálló)

LEMEZEK HALLGATÁSA KÖZBEN

Tengerek jegénél fényesebb,
 tengerek jegénél villanóbb,
 tengerek jegénél hidegebb,
 tengerek jegénél riasztóbb,
 de minden vallomásnál ékeesebb,
 de minden vallomásnál igazabb,
 de minden vallomásnál érdekesebb,
 de minden vallomásnál ránk szakad
 lelked álmának nyugtatója,
 lelked álmának harmat fénye,
 lelked álmának riadója,
 lelked álmának égi mécse
 Beethoven, Liszt, Chopin
 zenéje.

(Debrecen, 1969. október 13.)

NOVEMBERI MÁTRA

Tenger mély
 szél
 kél
 halld a rojtos
 levelek
 zenéjét,
 tűz-kegyetlen,
 fakó barna
 süvítő büszkeségét,
 reccsen a tölgy
 törzse
 húsába vágott száz esztendő,
 évszázados gerincét
 háncsolja a balta ökle,
 meggy-hamis bogyók csüngnek
 dércsípte lánggal
 a bokrokon
 tüskés sűrűjébe
 csont fehér szél oson
 ringó fák tűzén
 a pengő nyár dalol,
 a hulló levelek ejtőernyőjén
 csordul a fény, mint a bor.

(Mátraháza, 1969. november 3.)

MI VAGYUNK

Sokszínű szivárvány az esti fények
 előtttem egy néni dermesztőn lépked
 karjaiban nyúnek a vastag erek
 de szorítani még tudnak a kezek
 fátylas mosolyában régi nyár dalol
 a lelkében némán ifjúsága forr
 ballagó sorsát cipelik a lábak
 tűzkönny merevíti a szempillákat
 őszi sorsában új remények égnek
 halni készül de mégis csak az élet
 sodorja, vonzza kozmosz magasságba
 mi vagyunk tűzként megszenvedett álma.

(Debrecen, 1969. november 9.)

ŐSZI FÜRDŐZÉS

Bugyog a forrás ezüst könnye
 vállunkra tapad forró gyöngye
 öregek szemén messze álom
 mereng a napfény vitorlákon,
 sajog a derék, régi évek
 pattogó meszes zenéjének
 fájdalma tompul, jaja halkabb
 forrás, az erőd diadalmad!

(Hajdúszoboszló, 1969. november 15.)

HÁBORÚ ÉS BÉKE

Egy tiszta
meleg-dalú este
vér és sóhaj száradt
a levelekre

sziréna bögött
bombák nyíltak az égen
süvítő halálként
zuhantak merészen

egy sajtó
fájó-dalú délben
százakat temettünk
üszkös-fehéren

tépett ideggel
lesni a halálra
ez volt életünk
ébren síró álma

egy tiszta
fényes-dalú reggel
béke és emberség
érkezett a csenddel.

(Debrecen, 1969. december 14.)

ELJÖN AZ IDŐ

Múlik az idő,
összeroggyantak a bús búbos-kemencék,
múlik az idő
lila-torkú gáz melegíti az estét
eljön az idő
s a hitvesemnek a Holdon írok verset
múlik az idő
s a Holdutazás is emlékké pereg

múlik és eljön az idő
s ez a formálódó és röpítő
tovább-folytatódás
ura az Ember
az önmagát emésztő,
égető, jövőbe érző törvényeivel
múlik és eljön az idő
e kettő viaskodó ellentétében
születik, él, sajog, szépül a Jövő.

(Hajdúszoboszló, 1969. december 25.)

1970.

LENIN

Huszonöt éve ismerem nevét
 és őrzöm mosolyát,
 láttam töprengőn s lelkében égőn,
 mint sarjadó diák,
 kiskapuk csöndjét nyitotta neve
 a faluvégeken,
 szerelme lobbant kunyhók nyirkában,
 zörrenő réteken,
 este a pártban vágyódó hittel
 gyúlt csillaggá neve,
 volt aki látta, hallotta hangját
 perzselő új zene
 szellemével az egekbe markolt
 lehozta titkait,
 a proletárnak jövőt hasított
 áldjátok karjait,
 amelynek boltívére épül
 harcaink igéje,
 az évtizedeknek utat törő
 Ő álmodta Béke.

Sarjadó varázs sodorta sorsunk,
 s kamaszos éveim
 első tavaszán hallottam nevét
 mely már világ: Lenin.

(Debrecen, 1970. február 22.)

A CSÖND DALÁBAN

A vekker
 régi dalt ketyeg,
 elcsitítják a
 reggelek
 aludni
 tovább nem lehet
 a csönd dalában
 ébredek.

(Debrecen, 1970. január 6.)

EMLÉKIDÉZÉS

Sáros kövekre rátapadt a fény
mint idegeid zenélő húrjaira a remény
szűrös eső permetezett és március idusa volt
keserves mosollyal rád nevetett a hold
égő, perzselő cseppekben hullt rád az éj
mint a tíz-ujjú ölelésben a szenvedély
gyermeki tiszta kedvvel, barangoltál önmagadban
és egy fájó sóhajt hallottál a sarokban
ott ahol először csattant a csók az ajkadon
s kezem melege takaró volt a hajadon
s mellettünk nyögve és sírva döcögött a villamos
és szerelmes kedvünkben elektromos izzó és zizzenő sugarak gyúltak
ódon emlékei a gémes-kútnak
felhorkant bennem, mint csikó a Hortobágyon
s kettőnkben úszott az élet
mint szelíd fényű álom
csepergett, poroszkált a hideglombú eső
s kezekben kinyílt mint virág az esernyő
s én várva vártalak, hogy lássam földi sorsod
s nőj hozzám mint cserjékhez a bozontok
és csak hullt, pityegett, sírt, szöszmötölt ránk az eső
és nyílt az ég nagy homlokán a hold, mint az ejtőernyő
jajongott, üvöltött, bőrünkre égett az eső
betakart sűrű vásznával akár a keszkenő

a parasztasszonyok évektől ezüstlő szép fejét
nem feledjük el soha ezt a kínokban szép márciusi estét
egy emberrel kevesebb és tízezerrel több
de én most az egy miatt nyögök
és hull ránk a kéklombú köd
s az eső lángja úgy mint a por haragja a pusztára
most veled vagyok és benned élek, égek
mint gyermekéveimben a hajló-lángú mécsek
a vállaidra hagy hajtsam rá a gondom
hagy pihentessem meg rajta sajgó csontom
engedd, hogy arcommal az arcodhoz érjek
mert vágyaimmal benned csak úgy élek
ha megérted kínzó, marcangoló önsanyargatásom
amelynek hevében megszépül az álom,
hagy érezzem pórusaid titkát
hagy írjam őket tele, mint diák az írkát
engedd, hogy sorsom a sorsoddal együtt égjen
tavaszok, nyarak izzanak táltos fehérségben
megyek az utcán, köszönnek, szeretem őket
a velem együtt bölcselő időket
szeretlek téged a csillagokig áldlak
hull, pörög az eső, csend őrzi a fákat.

(Debrecen, 1970. március 19.)

SORS-SZIMFÓNIA

Torkon ragad a dallam marka
 majd feleselget piros szivárványként,
 gyöngyöket tűz öszülő, fekete hajamba
 a melódia a szív billentyűjében ég
 és énekel az ujjak árnyékos hegyén,
 sír, bömböl, zuhatagként árad
 zubog, fohászkodik, izzóbb mint a fény
 bénít, lázít, kápráztat
 szerelmes hallgatásba csendül,
 álomból ébred a tikkadt valóságba
 sóvárgó lélekből rianásba zendül
 hullámokat dob, villámokat ébreszt vallomása,
 pengő, óriásmellű dallamok
 sistergő lánggal törnek az égre
 lehunyom szemem és úgy hallgatok
 s reményt karcolok az ablak üvegére.

(Debrecen, 1970. március 23.)

ÁPRILISI ESTE

Magába rejtő csend vesz körül
 távoli zene lobban bennem
 lelkeket tépő évek égnek
 emlékező nagy szerelmemben
 fagy-körmű esők, friss tavaszok,
 parázs-meleg rügyek szép álma
 tárul elém, pattanó dalok
 sarjadnak szívem ritmusára
 esti öröm, családi béke
 lüktet a sorsom áramában,
 lesem a kedvest, dalba réved
 hunyt szemű csendben, tikkadt lázban
 rám-nyitja értő tekintetét
 érzem, hogy forró, s még sem látom
 emlékhullámok vakítanak,
 megálmodom az ifjúságom.

(Debrecen, 1970. április 4.)

BOLDOGKERT

Öreg diófák – száz arcú házak
 virágok násza, égő csöndű sátrak
 nyílnak a fákon
 illat könnyű álom
 dacol e tájon.

Csirip, csirip,
 szól a dal -
 ásó nyomán
 a talaj
 frissen harsog,
 percen, reccsen
 tavasz lelki dallamok
 húznak át a szívemen.

(Debrecen, Cser u. 9. 1970. április 11.)

ILLATOK TÖVÉBEN

Csók-meleg délelőtt
 perzsel
 szirmok égne nagy
 lánggal
 nyárba szédülő tavasz
 cikáz
 táltos színek nyílnak
 vágyón
 szekercék villannak
 távol
 tenger-színű palák
 gyúlnak
 illatok tövében
 nőnek
 a szamóca piros
 házak
 jégfényű víz csobban
 táncra
 s fürdik habjában a
 virág
 szikkadt, szellős csendben
 bomlik
 a szilvafákon a
 virág
 a lány napba-néző
 arccal
 suhan találkára
 várják

nem hallja - utána
 súgnak
 a friss pengő lombú
 nyárfák.

(Debrecen, Boldogkert,
 1970. április 26.)

MÁJUSI ESŐ

Csepereg, pityereg
 a csípős ostorú eső
 május zöld szózata
 hulló csillaga alatt nő
 zendülnek friss bokrok
 vad kontyú orgonák
 hajlik a búza dereka
 nagy csendjében a nyár kiált.

(Debrecen, 1970. május 10.)

AZ ESTE

Ma este olyan az ég,
 mint a lány aki sétára készül
 s álmodó néző szemében
 ránk-hulló nagy csönd kékül

mezők békéje ég fölöttünk,
 hallgatag pusztá a messze távol
 csillag-rügyek gyúlnak a Földre
 s a fények sátra égő tábor.

(Debrecen, 1970. május 18.)

CSILLAGOT NYIT AZ ÉGBOLT

Felhők szemhéja mögül
 ránk dereng a nap
 kifeslett tűzpillái
 ránk villámlanak
 csillagot nyit az égbolt
 csendes álmok a kertek
 az alkony mámorában
 égnek a földieprek
 hajnalban tej köd fürdik
 a rétek harmatában
 olyan a csillogása,
 mint messze-sodró áram
 felhők karéja mögül
 ránk kacsint a nap
 sokszínű tűz-pillái
 ránk villámlanak.
 (Debrecen, 1970. június 1.)

ESTI UTCA

Négy idős beszélget
 közülük kettő asszony
 behajlottak a dédmamák
 tömör ezüstjébe
 szemükből az ének
 lombja csendes áhítatba réved
 volt cselédek ők, sorsuk új fénye
 csillogóbb és tartósabb a neonoknál
 szeretni, féltetni tudók
 a munkába rohanók között
 szavuk és tapasztalatuk
 a testet öltött bölcsesség
 talpuk alatt az elporladt rögök
 áttetsző függönye fátyolozza az estét.

(Debrecen, 1970. június 24.)

ALKONY A KERTBEN

Még fényes csend most minden
 tikkadt dal az alkony
 belenyilal a tájba
 kürtjével a mozdony

 friss kertek barna hátán
 gyomot írt az ember
 kapák suhannak kéken
 ég a földieper

a borsó vitorláját
 szellő gyújtja halkan
 egy köszörűgép percen
 hangja szikrás dallam
 ránk dereng a nap

a feleségem gyomlál
 puha sár az ujján
 az alkony tengerében
 kél a bíbor hullám.

(Debrecen, Boldogkert, 1970. július 6.)

ÚJ KÜLVÁROS ÉPÜL

Két évvel ezelőtt
 csalitok és bozóterdők,
 gidres-gödrös kutak
 csend-kontyú vén gémeskutak
 tanyája volt e táj,
 most új házak párája száll,
 szép munkás gyermekek
 friss hada zengi a gyepet
 (Debrecen, Boldogkert, 1970. június 25.)

villogó szekercék
 fölött suhannak a fecskék
 palatetős házak
 új rendje áll, illat árad,
 ébresztik a kertek
 az éjjeli violákat.

METSZIK AZ IDŐT A SZELEK

Színek szerelme most a nyár
 köröttünk párás csend kaszál
 az ágak között madarak
 húrjai szólnak, hangjukat
 hallgatjuk, lesve az eget
 metszik az időt a szelek
 fecske karcolja a tavat
 zizzent tükrén hullámokat
 nyílnak kis felhő ablakok
 rajtuk a napfény ránk ragyog
 kék titkú öröm most az ég
 vállunkon tartjuk tűz kezét.

(Hajdúszoboszló, 1970. június 28.)

SANYIKÁNAK

Hat gyertya ég
 a torta édes hegyén,
 csillag csillogja be kék szemét,
 tekintetén jövőt ígérő remény
 fodrozódik
 hangja csengői csilingelnek
 gyermekévében benne él az Ember
 kincsünket látjuk és érezzük benne
 örökké nyíló, forró szerelemmel.
 Már elaludt a hat gyertya
 a sokszínű torta mosolyog
 a kis Sanyi körül néz a
 családi körben
 és szíve ég-forró szemében
 dobog.

(Hajdúszoboszló, 1970. július 12.)

TÚNÓDÉS

Öregek már a nyikorgó
 fatörzsek
 hántja derekukról a háncsot
 az idő
 ágaikon még tartanak néhány
 diót és körtét
 de lombjukat szoknyaszakító
 évtizedek repesztik
 s ernyedten lógnak a levelek a gallyak
 akasztófáin.

TÁVLAT

Összeverődnek a levelek
 mint a csengők,
 akár születő sorsunkkal
 a kozmoszt hódító esztendők.

MERENGÉS

Mesél a csend,
 hallgatom a virágok neszét
 lengő csókú fodraikban a
 zenét.

(Debrecen, Boldogkert, 1970. július 13.)

HÚZD CSAK

Húzd csak a lapátot,
hadd rohanjon a csónak
marasztaló hínárok
fürtjei a tónak
szitakötők szállnak
cikázó, tarka kedvvel,
habzó gyöngyökből isznak
s elülnek az esttel.

(Hajdúszoboszló, 1970. július 13.)

MORAJLÓ VÉNSÉG

Mózeskosarában alszik a gyermek
barnító napfény a takarója,
távolról reped a bíbor felleg
az ég pasztelljén lebeg a gólya,

morajló vénség a vihar dühe
szikrázó harag a villám éle,
hús gyöngyként hull az eső ezüstje
ránk szakad vérével az ég széle
nyög köröttünk az olajfák csendje
kócos üstökké válnak a lombok,
beleúszunk bódító szelekbe
óriás gombák a barna dombok.

(Hajdúszoboszló, 1970. július 14.)

ÉJSZAKAI KÉP

Az emeletek felett
forog a daru rakéta íve,
távolról nézve
olyan, mintha égne,
mázsás terhe
égbe-törő béke,
fölötte megszegett kenyér
a Hold,
úrhajók szeletelik,
karéjának aranyitkával
az Ember ismerkedik.

(Debrecen, 1970. július 15.)

ESŐ SZEMERKÉL

Halkan lélegzik az alkony,
eső szemerkél hidegen,
dühös kamasz vagy síró nyár
feszítéd pengő idegem,
veréb csipog tele beggyel
átázott, rusnya tollából
csepeg a víz, lomhán ugrik
didergőn a nedves ágról.

(Debrecen, 1970. július 16.)

MÁTRAI FÉNYEK – versciklus

KONOK ESŐ

Sistereg az eső,
mint a hunyó parázs
szúrnak a könnyei
akár a vad darázs
hurkát süt a pálca
markunk gerezdjére,
konok eső dermed
a pengő levélre.

(Debrecen, 1970. július 16.)

KISPADON

Fenn a tetőn,
csend-meleg levegőn
ülünk a padon,
előttünk a hegyek
oldalában a szőke tavak
akár a kerevet
nyúlnak, nyújtóznak
az erdő karjába,
kalász-zörgető szél táncol
a hajnal színű, délutáni Mátrára.

(Galyatető, 1970. július 24.)

HEGYOLDALON

Tölgyek és nyírfák között
ránk nyílt a zöld tükrű rét
a nap fénye bronz körmök
- nyilától ég a vidék,
a lenge villanydrótok
pályáján fut az áram,
tűz láng színű akkordok
sisteregnek a fákban
pendül a levél, rebben,
mint madár félő szárnya,
s a pásztor barna neszben
ránk gyúl a színek tánca.

(Galyatető, 1970. július 24.)

REGGEL

Mély sóhajú friss szél támad
énekelteni a fákat,
harmat hideg dal az erdő,
lombja felett felhő-kendő
tarka vászna ég a napban,
szelíd, zúgó akaratban
csobbannak a hegy-hullámok
amit egyedül én látok,
tengerré feszül a Mátra
- ébred a csend hajnal álma.

(Galyatető, 1970. július 25.)

SZÍNEK, KÉPEK

Völgyek hátán narancs rétek
 a nap kohójában égnek,
 színük parázs, csendjük fénye
 belevág a csüngő égbe,
 érő búza a völgy násza
 nyár zuhan égő pajzsára
 távolról a falu képe
 békét hint a táj lelkére.

(Galyatető, 1970. július 25.)

RÉTEN

Hegyek között, banán réten
 a széna kaszált rendjében
 nyurga illatok hegyében
 lelkem hangját dalba vésem
 ránk terül a szél palástja
 felhők bodor hullámozása
 a fenyőfák kígyó-táncát
 kéklő szelek igazítják.

(Galyatető, 1970. július 25.)

KIDÓLT FA

Földre reccsent a nyírfa
 leveleire rásírta
 búcsú énekét a hajnal
 rőt színű, harmatos dallal.

(Galyatető, 1970. július 25.)

SZELEK

A pirító szelek
 hús zuhanya hull rám,
 barnító szerelme
 égbe szépült hullám.

(Galyatető, 1970. július 25.)

MÁTRAI ESŐ

Szél metszi a fellegetek
 ködöt pipálnak a hegyek,
 hull az eső s muzsikája
 gyöngyét a lombra kottázza
 peregnek a szikrás cseppek
 füzérében hideg reszket,
 de a madár ázva, fázva
 énekével magyarázza
 dalban frissülnek a lelkek
 a tó hasad a felleg felett.

(Galyatető, 1970. július 25.)

ESŐ UTÁN

Még egy fél perccel ezelőtt
 fény izzította a tetőt,
 most pedig ólom eső hull
 tűhegyes éle arcon szúr
 a korom-könnyű fellegek
 hömpölygő gyapjai felett
 fénybe lobban az égi rét
 szőke kehely a hegyvidék.

(Galyatető, 1970. július 25.)

FÉNY ÉS ÁRNYÉK

Tutaj-lomhák a fellegek
 csokorba fonják a hegyet,
 a nap ha ritkán fényre gyúl
 mosolyszínű lesz az azúr,
 színek kórusa énekel
 a fukar nap a karmester
 űzd tüzeddel a felleget
 hagy zöldüljenek a hegyek.

(Galyatető, 1970. július 26.)

MERENGŐ KÉKEN

A fák között az égi rések
 merengő kéken messze néznek,
 köröttünk a virág, széna illat
 zuhogó lombok, madár rikkant
 a tölgyek tornyában remegés
 cikkan, hangja zúgó vízesés
 a fenyő karcsú táncra kél,
 gallyain csüng a csellós szél.

(Galyatető, 1970. július 26.)

CSEND-SZIMFÓNIA

Fentről sokszínű tenger az Alföld,
 előtte a hegyek zöld hulláma,
 messziről lángba öltözött házak
 csendjében sejlik az Ember álma,
 fény pengette csend köröttünk minden,
 a gyíkrohanás, a zengő levél,
 a sziklák púpja, az őzek lépte
 a vállszorító napszitta tenyér,
 csend itt a beszéd, a zajgó lélek
 a merengők hangos vallomása,
 a csendben érzem az örök zenét
 az égő szépség az áriája.

(Galyatető, 1970. július 26.)

KÉT EMBER

Kalács-meleg a hegyi nyár
 a völgyben két ember kaszál
 az egyik népdalt énekel
 a másik éppen térdepel
 feni sarlóját, ökle láng
 a bőre piros, mint a fánk
 szívük dala e tájban él
 messze-zuhanó, mint a szél.

(Galyatető, 1970. július 28.)

ALKONYAT

A tetőről a mélybe nézve
 olyan az égbolt rőt páncélja,
 mint a tengerek égő vére

A gyertyafényű nyírfák csendje
 rezzenő vallomással nyílik
 a titkait vesztő egekre.

(Galyatető, 1970. július 28.)

REGGEL

A reggel kvarcos fény-ujjai
 széttépik a halszínű ködöt
 a lázadó táj bíbort köhög,
 rák-lassan száll a bolydult pára
 suhanó nessel égi tájra

Pirul a falvak ébredése
 vonul a csorda tarka násza
 útjukat fénytükör pásztázza
 dal tölti meg a reggel kelyhét,
 munkásai a rigók s fecskék.

(Galyatető, 1970. július 29.)

PATAK PARTJÁN

Kígyó-bőrű patak partján
 a hegyi víz síró szép lány,
 hosszú haja habzó kontyát
 napsugarak aranyozzák
 kövek nyelve között csobog
 bodrozása zengő torok
 sodorja a leveleket
 hab-pezs göi énekelnek.

(Mátrafüred, 1970. július 29.)

ANYÁM NEVENAPJÁN

Évtizedek ezüstje
 ég hajában,
 szerelmes nyarak harca
 zúg szép szavában,
 ölelni ő is vágyott
 éppen úgy mint én,
 sorsom s jövőm álmodom
 őrző nagy szíven.

(Hajdúszoboszló, 1970. augusztus 18.)

SZILVÁK

Hamvas derengésű szilvák
 érnek a fákon
 húsuk gerezdjében őrzik
 az ifjúságom

csillagok fényét lehelik
 ég-lila álmuk
 a csend-meleg nyarat nyelik
 ring a villámuk.

(Hajdúszoboszló, 1970. augusztus 18.)

SZEPTEMBERI DÉLELŐTT

Égnek a fürtök és a mennybolt,
 zengő színektől peng a határ,
 hallgat a csend, mosolya ránk hull,
 köröttünk már csak emlék a nyár,
 néma szellő motoz a zöldben,
 percennek a parázs-ajkú fák
 csordítja mézét a muskotály,
 dal, illat és mámor a világ.

(Hajdúszoboszló, 1970. szeptember 14.)

ŐSZI DÉLUTÁN

Kék álmok a szilvák a fákon,
 harang-sárga a körte bőre,
 az őszi kert csöndjébe mártom
 szívem s cseng s fény a szőlőre

(Debrecen, Boldogkert, 1970. szeptember 19.)

csordul a must bíbor friss vére
 belemerítünk habzó vággyal
 dalok röppennek fel az égbe
 földi rizlinggel, muskotállyal.

VASÁRNAP

Nőnek a házak piros mosollyal,
 fehér ezüstként csillog a pala,
 karcsú tetőket húznak magasba
 a munkások görcsös akarattal,
 kitörnek a múlt fojtós karmából,
 ablakok nyílnak emberi fényre,
 karjuk lombjával törnek az égre,
 kipattannak a tegnap sodrából,
 locsoló asszonyok, tűz-virágok
 szerelmes tánccal öntöznek rózsát,
 dáliát kertjükben s csendes nótát
 dúdolnak ölelvén a világot.

(Debrecen, Boldogkert, 1970. szeptember 20.) emlékként zivataroz bennem,
 eltemettünk sok fájó keservet
 öröm hasad a reggelekben.

ÖRÖM HASAD

Valami furcsa nagy dal
 kelt az itthoni reggelekben,
 csordák bögtek sóhajtó harmatokban
 fohász pengett a hajdú csendben
 nád dúdolt a Kösely-parton
 békák pislogtak álmos vággyal
 pacsirta volt a nappal csillaga
 égbe mártott zengő szárnnal
 parasztok kórusa énekelt
 feszülő izmokkal a földeken
 fájó tüdők piros neszében
 nyílt a halál, könnyörtelen
 fiatal éveim sajgó álma
 emlékként zivataroz bennem,
 eltemettünk sok fájó keservet
 öröm hasad a reggelekben.

(Hajdúszoboszló, 1970. november 7.)

AZ IDŐ: ÉLET

Kevés az idő pajtás,
nem pazarolhatjuk
az idő: múlt, jelen és jövő
sorsokba zárt évek
csak rohan, sodor, ragad
nem torpan meg soha
ezért a neve az élet,

kevés az idő pajtás
forró csendjében kél az alkotás
zajában születnek a tettek
mámorában virrad az ember
kamasz-gyors hajnalokra
az alkonyokat és az éjszakákat
sem lehet üres álmokkal tölteni

mert kevés az idő pajtás
gondolni kell a holnaputánra
és úgy építeni a percek tetteit
hogyan boldog órákká, mosolygó évszázadokká
izmosodjanak
az őket szépítő emberekkel

kevés az idő pajtás
hívják és várnak a csillagrendszerek
ránk dalolta nyíló titkát a kozmosz
repülnünk kell a gyorsasággal
erőnk és földi fényünk
számoljon le a halállal

kevés az idő pajtás
álmaink valósága zuhanjon
az égi kráterekbe
gyűjtson Békét ott fönt
és lent
de ehhez erő és lélek kell,
amelynek tudója az ember.

(Debrecen, 1970. november 8.)

KEZEK

Rák-szorítású kezek,
 a húrokon vékony erezetek
 görcsbe tikkadt bimbók
 halk csónakú indák
 evező-mély violák
 hunyt-szemű éber álmok
 hangjegyeitekre kiáltok,
 repülőgépek szárnya
 suhan a forró ég vitorlájára,
 űrhajók surranó robbanása
 tükröződik szorító markába,
 pipacsok kelyhében kelő nyár
 a selymes csendben muzsikál,
 létrát sző a fények kékéjébe
 ujjaira égett szenvedélye vére,
 húrokra kiált fellegetpő násza
 s így rivall a Vénusz béna sóhajára,
 kórusok zengnek, lávaforró daccal,
 s ő vezényel világot szorító arccal,
 meteorok hullnak, kávébarna lánggal,
 csitítom a lelkem tűzben sejlő vággyal,
 feszül, szakad a húr száztorkú világa,
 ráhull a ritmus ujjai csonkjára,
 tavaszt és nyarat lehel rá kozmoszt gyújtó lelke,
 így rivall karjai hídja alatt
 századunk szerelme,
 labdarózsák ujjai történése
 bennük az idegszálak röpítő fénye

az emlékezés, az álmok eget roppantása,
 a marok világot szorítása,
 a hangok csillag-idézése,
 a sorsunkat atomként serkentő Béke
 karmesteri pálcájában villámok törnek
 életet, az örökké élőknek.

(Debrecen, 1970. november 23.)

(A TV-ben Beethoven IX. szimfóniáját
 Herbert von Karajan vezényelte.)

FELHŐK

Hömpölygő bodros szimfónia a
 felhő
 surranó csendjében tüzet gyújt az
 erdő
 patakok pörsennek sajgó ideg-
 lázban
 mélyszürke ezüstben, cseléd-néma
 gyászban.

(Debrecen, 1970. november 25.)

ELŐHANG

Szemben a nappal
 levett kalappal
 köszönök nektek
 mátrai hegyek
 felhőbe izzó
 lengő sürgönydrót
 a fenyők tánca
 a tölgyek ránca
 barnába mélyed
 kés-hideg fények
 szikrái égnek
 kék-vizű rétek
 a messzeségek
 állunk a tetőn
 napba merengőn
 tüzet gyújt a csend
 s ég a naplement.

(Mátraháza, 1970. december 2.)

Nehéz az éj,
 vág, hasít a levegő
 a szenvedély
 kamasz órái múlnak

NAPLEMENTE

Gallyak tövise tartja a napot,
 kohó-fényébe belesajdulok
 a kócos felhők szilaj örömét
 a színek baltája hasítja szét
 láng-tavú felhők az ég peremén
 december dalol az ágak hegyén.

**

Én nagyon szeretem a szépet,
 mert belőle gyúl ki a lélek,
 az emberség, sorsom törvénye,
 nyílik, mint a hajnali Béke.

**

Felhőt lehelnek a hegyek
 színük vére ránk pityereg
 avar-puha zörrenéssel
 ránk tör a fény tüskés széllel
 hunyó parázs az ég alja
 felhő-ejtőernyők rajta
 csüngve szállnak csend a szárnyuk
 a völgy-ölek ködlő vályúk
 pasztell-mámor zeng az égen
 szépet gyújtó messzeségben.

**

csend és álom
 karcol belénk nyugalmat
 halkan zárom
 önmagam, mint az ajtót.

(Mátraháza, 1970. december 2.)

TI LESZTEK

Szeretnék,
 belétek nőni
 decemberi esték,
 a reggeli fagyba,
 a ködök uszályos csendjébe,
 a zimankós hajnalokba,
 a színek halálába,
 újjáéledésébe,
 az ősztáncnak csikorgó zenéjébe
 a múlt pillanatok
 örök napjaiba,
 az órák évtizedeinek csengésébe,
 belétek,
 tiszta sodrású évek,
 mert ti vagytok
 és lesztek
 a falu- és városvégek békítő zenéje.

(Debrecen, 1970. december 4.)

ZENGŐ SUGARAK

December dalol a folyosókon
 szél zizzenti a ruhás-kötelet,
 a csend hideg, húsba tépő ólom –
 a jég szirmában ülnek a kövek,
 távolról zongora nevet nyarat,
 húrjain századok szerelme ég,
 acél lelkéből zengő sugarak
 kéréje kötöz nyugalmat Beléd.

(Debrecen, 1970. december 7.)

NAGYANYÁM

Göndör ezüstbe hullt a haja,
 fekete évek tartották kontyát,
 testére izzadt a rokolya
 kereste sorsa elveszett feltjét
 fájó öklén aszaló évek
 alkonya fénylett s húzta az igát,
 markot szedett és messze nézett
 s cserepes ajakkal mormolt imát.

(Debrecen, 1970. december 28.)

ÉVINEK

Ujjai között villog a kötőtű
 éveket sző a fonál kék tűzéből -
 a sustorgó csönd lelkünk tavára ül
 árnyékunk lombja a fal húsére dől
 és zeng, villámlik köröttünk a zene
 keringő hópihék fodrozó táncát
 szelek lendítik az ablakszemekre,
 s szerelem zárja hallgatásunk álmát.

(Debrecen, 1970. december 24.)

1971.**TÉL NYITOTT ABLAKBÓL**

Üvegszínű fagy villog az utcán
 fehér fogakkal harap a hideg,
 arcomba vág egy-egy csípős hullám
 s a fák húrjain zúzmara billeg
 gyapjú-sűrű hó ül a párkányon
 vadgalamb rajzolta rá a nevét,
 kék-hideg fut a vasútvágányon
 ritmusban vágja a vonatkerék.

Debrecen, 1971. január 1.

JANUÁRI FÉNYEK

A fények
 januári ostromában
 vállunkra zuhannak a múlt évi
 emlékek,
 az évtizedek kórusba zúdult
 hajnali ébredése,
 az utcák nyíló és bimbózó
 táltos kamaszának szívverése,
 az erek harmatos szürke álma,
 az ujjak rügyfakadása,
 a szemek merengő harang-kondulása,
 sorsunk pattanó rianása,
 a jegek tükrének
 báltermi messzesége,
 az asszonyok homlokának
 lélekbe táncolt révedése.
 Debrecen, 1971. január 7.

KÉK RAGYOGÁS

A torony felett
 szerelmes lázú felhő-hegyek
 kavargó örvényét néztem
 a február-dalú tiszta égen
 penge-fényű szelek selymére
 rázendült a szívem zenéje
 ahová nem lát el a szemem
 titkainkat ott keresem
 fönn a mennybolt áramában
 a kék fagyok zuhanyában
 a park neszező tüzeiben
 melynek lángja karcos ében
 merengnek a torony alatt
 sárga álmok a nagy falak.

Debrecen, 1971. február 3.

MÁJUS

Ráfeszül a szél a tájra
 kék játéka zúgó fákra
 a gyöngyvirág fehér vággyal
 lobban lángra illatával
 táncba szédül a friss Mátra
 égig perdül a ruhája.

(Debrecen, 1971. május 1.)

ERDEI CSÖND

Ujjai karcsú áramában
 lángra lobbannak az ibolyák
 az avar zizegő táncában
 fény pengeti a tavasz dalát
 szerelmek piros csókja csobban
 halk patakként a tölgyek alatt
 a csönd ejtőernyőjén hosszan
 nyújtózkodnak a napsugarak.
 (Debrecen, Nagyerdő, 1971. április 4.)

MERENGÉS

1.

A kék zászlón fehér szelek
 álmaimban hazamegyek
 hideg élű csend hull reám
 fénycsengők az ágak haján
 acél pengés most a dallam
 ebben a csönd-zivatarban
 a madarak zengő kedve
 nyílként robban az egekbe.

2.

Karéj-meleg erdő harsan
 rügyek pattannak a dalban
 lila-csokró tűz-ibolyák
 lehelik csókjuk illatát
 a zöld-táncú falevelek
 áramában elmerengnek
 színek gyúlnak izzó lánggal
 perlekedek a világgal.

3.

Nesz, moccanás, pergő fények
 szikráiban ég az Élet.

(Téglás, 1971. április 15.)

ÉNEKES CSÖND

Fölöttem ragyog a kék mosolyú ég
 szél sodorja rám az akác szeplőjét
 forró viharok dallamában égek
 az ágak csöndje fürtös kerítések
 éneket gyűjtő madarak pörölnek
 egymással, lelket adva az időnek
 tűnél vékonyabb a hangjuk friss fénye
 a szívemig ér messze-pengő éle.

Éneklő csendben nyílik most a lelkem
 a ringó neszben dalba szenderedem.

(Téglás, 1971. május 15.)

FÉNY ÉS DAL

Május-zöld mátrai szelek
 kergetnek illat-neszeket
 fölöttünk rigó énekel
 a zúgó magánnyal zsémbel
 sas hasít az égi tűzbe
 fénybe harsan, szárnya szürke
 sátrában a hideg tollak
 fenséges gőgben ragyognak
 rágyúl a csend most az égre
 felhő-szötte süvegére,
 a fák hegyén szelek ülnek
 alkonyatkor felrepülnek
 messze szállnak rideg daccal
 muzsikáló hús haraggal.
 (Mátraháza, 1971. május 21.)

ZÁPOR

Csípi bőröm az eső,
 de kéne az esernyő,
 bőrig fürdet a zápor
 fűrtös gyöngye borából
 hideg ingem rám tapad
 így rohanok utánad
 szűrös eső permetez
 vallomása zúgó nesz
 sarkantyús szél dalt penget
 boglya-sűrű fellegek
 kemencéi dohognak
 sütik a villámokat
 lila fényű kötelek
 abroncsozzák az eget.
 (Téglás, 1971. május 28.)

MÁJUS VÉGI ALKONY

Fészket rakott a hold az égen ...
 az alkony beleborul az est karjába
 csillagok rügyeznek szemmel érhető közel
 álom kering a televízió-antennák
 tornyai alatt
 test-meleg szellő úszik fölöttünk
 leheli lila illatát az éjjeli viola
 elcsendesednek a kertek házak
 öntözött növények nyúlnak a reggeli kékbe
 hűl bennük a nap melege
 május naptára júniusra fordul
 kalászosok arany szerelme zuhog
 kombájnok támadó ezrede alá
 kenyérdagasztó kedv érik az izmokban
 cipó-piros mosollyal a szemekben
 gomolyognak az emlékek mint a felhők
 villám-verte csokruk szétszakított kendők.

(Debrecen, 1971. május 30.)

ÉBREDÉS

Hajnal-fényű örömben ébred
 a hitvesem, szemében álmok
 zengő pásztortüzei égnek
 szívében ölel egy Világot
 mellette Sankónk csillag-kalász
 piheni a hegyek erejét
 a Tátra friss levegőt gyantáz
 s az égbe szúrja hideg fejét.

(Igló, 1971. július 18.)

FELLEG-TÁNC

Nincsen feje a Tátrának
 eltakarják felleg-sátrak
 hömpölygésük sűrű füstje
 hegyesedik mint a tüske
 egybeolvad s cipó-hátán
 a kis felhő szelíd páfrány
 szoknyája fodrában égnek
 szél-hegyezte szűrös fények.

(Magas Tátra, Csorba-tó, 1971. július 20.)

FÉNYEK

Pillangó-könnyű illatok
 remegnek
 a kert fürtös alkonyában
 kisírt szemek fénye a nap
 s kalászok
 tüzelnek a hűs pusztában.

(Debrecen, 1971. június 7.)

SZÍNFOLT

Szilva-sötét most a Tátra
 eső-habos komor sátra
 hófoltok örvényére
 rádermed a szelek fénye.

(Igló, 1971. július 20.)

VIHAR KÉSZÜL

Harangoznak a virágok
 mindent csend-dermedve látok
 vihar készül zeng a felleg
 szürke szélben eső remeg
 fejkendőben ül a Tátra
 fénylő szeme: magassága
 évmilliók pasztell-lángja
 feszül a csúcsok vásznára
 gyertya-tüzű ezüst fenyők
 orgonái földeregek
 ezer-sípú dallam ébred
 kontyai közt a friss szélnek.

(Igló, Margaréta-hegy, 1971. július 22.)

ALKONY ELŐTT

Hegyi számocák csokra ég
 körötte okker a halvány kék
 fény zizeg a fenyőfákon
 a nesz ébredező álom
 billenti kontyát a szilfa
 a málna ékkövét nyitja
 az ízek csókjai gyúlnak
 az illatok szétgurulnak
 a gyíkok lándzsáján permet
 a nap lila nászba dermed.

(Tátrafüred, 1971. július 23.)

DAL MOST A BESZÉD

Újjak sípjai
 muzsikálnak a labdán
 játszik a kedves Sankónkkal
 a völgy illatos
 csókjában szívják a fenyők
 gyantás leheletét
 fény-tiszta tüdő-mezők
 énekelnek
 zeng a torok
 messze kiáltó öröme
 dal most a beszéd
 s e beszéd a szépség
 fohásza
 a levelek összekoccanó
 cintányérjain kúszik a szél
 fényesíti a zöld erek falát
 játszatok csak fellegetet súroló
 újjakkal
 lelketek zengő mámorát
 kiáltva
 a visszhangzó hegyek
 bódult tavaszába.

(Igló, Margaréta-hegy, 1971. július 22.)

HASONLAT

Magas a Tátra, szépség a lelke
 rideg józanság hűvös szerelme
 magas a Tátra, érdes akarat
 az Emberhez képest törpe marad.
 (Igló, 1971. július 22.)

EGET LÁSSUNK

Pörköli a nap a Tátrát
 ködből készült koronáját
 lassan reped hamvas bőre
 kitisztul tán jövő őszre

szakítja a nap a ködöt
 álmodó nyugalma görög
 illan foszlik meg se moccan
 függönye közt égbolt lobban

tenyérenyi még nyirkos kékje
 fodrát a nap csak hadd tépje
 eget lássunk jácint szépet
 szivárványos messzeséget.

(Tátra-Lomnic, 1971. július 25.)

TÁNCOL A FÉNY

Zöld tűzű a tó hús lángja
 ég simul hideg hátára
 benne sziklák mohás bárdja
 a pisztrángot ketté vágja
 húrok rezdülnek a bőrén
 nem lyukasztja gyűrűs örvény
 fölötte a csúcsok között
 hó-gerezdek fújnak ködöt
 néhány szikla roppan-reccsen
 némaságuk történelem
 zerge-íves kövek élén
 kalász-könnyen táncol a fény
 morajlanak itt a percek
 ránk omlanak köd-keresztek
 harmat színű parázs csobban
 alattunk a fény-habokban
 hosszú az ég mint a létra
 fortyog a sziklák páncélja
 a völgy-ölek forró álmán
 zászlóként leng a sok páfrány
 kehely-vékony csönd a csúcson
 peng mint dal gitárhúron
 pörköl a nap homlokomra
 izzó csókja aranygomba.

(Tátra-Lomnic, 1971. július 24.)

ZIVATAR A MÓLÓN

Eső-virágok nyílnak a tavon
 zászlóként leng a hullámok fodra
 vihar-ezüst fénylik a sirályon
 tükör neki a víz hús mosolya
 a csónakok láncra verve
 - öklelő szelek tépik a fákat –
 szakító daccal parthoz verődnek
 gyöngyöket fűznek a sirály-szárnyak.

(Hajdúszoboszló, 1971. július 30.)

SZÉL PENGETI

A hideg eső égető éle
 hasítja bőrünk zizeg zenéje
 vízbe feni a sirály a csőrét
 szél pengeti a jegenyék törét.

(Hajdúszoboszló, 1971. július 30.)

RÜGYEK NYÍLNAK

A fellegek
 fekete gombái alatt
 esővárón
 vitorláznak a madarak

 jégsörétek
 szikráznak a háztetőkön
 bömböl a szél
 tépő karja hideg közöny

pereg a víz
 rügyek nyílnak kígyó-hátán
 habjaiban
 megmártózik a szivárvány.

(Debrecen, 1971. augusztus 8.)

HALK SZIMFÓNIA

Esti szél motoz hajamban
 csillagoktól fényes az ujja
 hús bőrű virágokra lobban az erkélyen
 csend van csitul a város nesze
 halk szimfóniába kezd a lélek
 húrjain felzeng a különös zene
 andalító varázsa a hunyt-szemű merengésnek
 dallamok nyílnak bennem égő melódiák
 izzanak akár a nyári réteken a margaréta
 pattan magányom bronz-rideg veretje
 és ölelő-karú emlékek hömpölyögnek
 néma vallomásként
 hallgatom ifjúságom levegő örök zenéjét
 s a papírra hull puhán
 őszülő hajam ezüstje.
 (Debrecen, 1971. augusztus 14.)

FÉNY MUZSIKÁL

Csend zilál
 a körte-piros alkonyatban
 fény muzsikál a villanydrótok
 forró áramában
 nyújtóznak az árnyak
 zsugorodnak a csillagok arany-pillái
 az ég kemencéjében
 kél a Hold-kenyér
 kráttereiben az ember mosolyával
 szeretem a bőrömrre pirosodó szél
 surrogó örömet hallgatni
 a virágok alkony-hűvös
 bódulatában
 szeretem a szőke nyarakban
 vissza-mosolygó ifjúságom.
 (Hajdúszoboszló,
 1971. augusztus 18.)

HANGJEGY A MAGASBAN

Túl a negyvenen

hajamban göndör ezüsttel áldva
a múlt idővel szembe szállva
csak perlekedem

harcokban élek
szenvetve sajtó daccal álmodom
csönd-felhőket szítál a városom
a nesz rám ébred

hajbontó hajnal
dereng előttem, könnyei fények
kondulnak a szőke-fürtű rétek
illat-haranggal

süvít a reggel
a színek bokrétás mámorában
fecske cikáz, villám gyúl szárnyában
rakétás kedvvel

s hangjegy termetét
hullámként dobják pergető szelek
játékát látva érte reszketek
s zengi énekét.

(Debrecen, 1971. augusztus 19.)

HA ÁLMODOZUNK

Aludni mindig lehet
de álmodni nem mindig merek
jobb, nyugodtabb, ha aludni tudunk
ha álmodozunk: a csillagokba jutunk.
(Debrecen, 1971. augusztus 21.)

SZELLŐ PIRUL

Szellő pirul a bőrömön
emlékimen öröködöm
a sirály ezüst tánca
ráleng a tó bronz fodrára
a szárcsa víz alá csobban
tűz fénylik hullám-habokban
pitypang-termetű buborék
virágozza a tó tükrét
csónakunk lassan partot ér
s ránk cseng egy pergő falevél.

(Hajdúszoboszló, 1971. augusztus 21.)

ŐSZI DÉLUTÁN

Földre huppannak a diók
földről reng a villanydrót
szellők feslenek fehérén
fénybe mártózva az égen
reped a kopáncs zöld kelyhe
barna vére a kezemre
fröccsen, színét napok tartják
forrnak fenyő-sírta gyanták
a csend húrján lélek reszket
az ősz még nyarat melenget
illat-lángban ég a szőlő
a fűrtjei mint az emlő
dagadnak csábító vággyal
pityergi borát gyöngy-tánccal
vadgalamb repeszi a neszt
mámorát sírja egy gerezd
az emelődaruk karján
pihen az őszi délután.

(Hajdúszoboszló, 1971. szeptember 12.)

1972.**ÚJ NAP NYÍLT**

Merengek
 kitárom szikkadt ablakom
 zenélő csendjét hallgatom
 az estnek

Ködfürtök
 csüngnek neszezőn köröttem
 józanul buggyan fölöttem
 csütörtök

Rám dereng
 bíbor kajánul a hajnal
 álmatlan hús akarattal
 végtelent

szorítok
 rám zuhanó messzeséget
 bennem virradó tűz éget
 tikkadok

Csillagok
 záporában dobog szívünk
 ismeretlent szelídítünk
 nincs titok

Ébredek
 új nap nyílt a régi égre
 mosolya a földi béke
 s fényjelek.

(Debrecen, 1972. január 10.)

SZÜRKE TÁNC

Fehér ködök égnek,
 a billentyűs szélnek
 jeges dallamában
 sír, süvít az áram

a ködrózsák között
 a nap után görög
 cipó-szőke fénye
 ráfröccsen az égre

a nap tűz-lándzsája
 a ködöt szétvágja
 hasad a szoknyája
 szürke tánc a lába.

(Debrecen, 1972. január 22.)

NEONFÉNYBEN

Szürkén gurult a téli este
 gomolygó tánccal az egekre
 ködrózsák nyíltak neonfényben
 pirosban, zöldben fagyos-kékben
 villamos-sárga tökök sülték
 a kosarakban összefértek
 illatuk csókja lobbant lángra
 a szerelmesek ritmusára.

(Debrecen, 1972. február 9.)

FÉNYLŐ CSEND

Az ódon épület tornya
 úgy halványul a magasba
 mint a nagyapám jobb keze
 réz-sűrű évtizedekre
 a csillagok okker csendje
 szeplőként gyúl az estre
 hunyorgó szerelmük álma
 ráhull a tavak fodrára.

(Debrecen, 1972. február 23.)

TAVASZ

Parázslík a rügy a fákon
 égő bolyha izzó álom
 páncéljából virág csattan
 gyümölcs érik a habokban.

(Debrecen, 1972. február 28.)

HANGULAT

Zöld percet ketyeg az óra
 térjünk kedves nyugovóra
 csillag-pettyes az ég násza
 fényét est-köd barázdázza.

(Debrecen, 1972. február 28.)

JÁCINT ESTE

Ráncosodik az ég alja
 fénylik a csillagok talpa
 ránk nyílik a jácint este
 nesze villan, mint a fecske
 a neonok sárga láza
 villámként ég az utcára
 a kezeknek ölelése
 úgy gyűrűzik mint a Béke.

(Debrecen, 1972. március 18.)

SZERESD AZ EMBERT

Keresd a szépség énekét
 törd fel a sorsod zenéjét
 szeresd az Embert s ne magad
 Ember csak velük együtt vagy.

(Debrecen, 1972. március 19.)

IBOLYA

Kidugta lila csókját
 az ibolya
 a reggelek hamvában
 nyílik csokra

harmat-hűvös levelén
 napfény reszket
 virágja kelyhén égnek
 tűzkeresztek.

(Téglás, 1972. március 22.)

ANTENNÁK

Az ég alatt
 az antennák
 sűrűsödnek
 mint az indák
 ég a világ
 itt köröttem
 agy-villámok
 dala röppen
 áprilisi
 béke-mámor
 kohójában
 zeng a távol
 szép örömök
 csillag-évek
 küzdelmében
 hit az élet
 az ég alatt
 az antennák
 a világot
 szólaltatják.

(Debrecen, 1972. április 3.)

LEVÉL

Hideg tánccal pisszen
 a levél
 zöld csókja olyan mint
 a tenyér
 szőttesként simul
 a kék szélbe
 pillangóként feszül
 az égre.

(Téglás, 1972. április 26.)

NYARAK LÁZA

Tekintet-tiszta most az égbolt
 felhő sem szédül rajta lágyan
 szellők zizzennek izzó kékjén
 s táncot szőnek a vitorlákban
 gyermekkoromba visszanézek
 kalászt vibráló akarattal
 porban sistergő nemzedékem
 vágta a rendet tüzes daccal
 barna ecsetű nyarak láza
 kvarcolta bőrük sajgó csendjét
 denevér-vakon hulltak rájuk
 a csillagrojtos fáradt esték.

(Debrecen, 1972. május 1.)

ZENE CSOBBAN

Zene csobban május tavában
 dal clikkan a fák áramában
 a víz tükrén remegő fények
 rácsa arany-tüzű kísértet
 fehér álmából ébred a nyír
 a gerince égbe szálló nyíl
 friss fenyők gyantázzák a tájat
 és a madarak muzsikálnak.

(Debrecen, 1972. május 1.)

FÉL HÉT

Fél hét
 zengi a harang
 a hangja
 lélekrázó lant

Hét
 énekli a csend
 Hold szövi
 a hús végtelent.

(Debrecen, 1972. május 1.)

PIRKADAT

Párkányunkon
 vadgalambok hajnala énekel
 rőt színek pasztellje ég tollukon
 fecske villámlik gyémánt fényekkel
 az idő görbül a gémeskúton
 hajlik
 korhad
 reccsen.

(Debrecen, 1972. május 6.)

OLAJFA

Az olajfa ránk dereng
 illatában csókos csend
 gallyainak zöld táncát
 tavaszok koronázzák
 mosolyában lány nevet
 cirógatja az eget
 élezi a levegőt
 lombja dala legyezők
 rágyúl a csillagos nesz
 a Hold földünkre evez.

(Hajdúszoboszló, 1972. május 20.)

SZILVAFÁNK ALATT

Zöld öklű
szilvafánk alatt
az ebéd
jó ízű falat

szalonna
kolbász és retek
nevetve
felénk intenek

ringó tej
gyöngyözön buggyan
fölöttünk
hús emlék surran.

(Debrecen, 1972. május 28.)

PATKÓ-TÜZES NYÁR

Olyan mély-villámú most a Nagyerdő
akár az izzó Idők forradalma
csend-szellők futnak köröttem teremő
daccal, esőt áhít a levél ajka

a lombok körül patkó-tüzes nyár ég
habos meleg perzsel, piheg ami él
a sziklák üszke ezredéves tajték
s úgy szikkad a nesz, mint egy karéj kenyér.

(Debrecen, 1972. június 9.)

HOLD

Szekérkerék a Hold
küllői kráterek
csillagos kormából
az ég ránk nevet.

(Debrecen, 1972. május 29.)

KOZMOSZ-ILLAT

Liliom-karcsú most a Hold
körötte ében az égbolt
pelyhes csibék a csillagok
ránk szórnak kozmosz-illatot.

(Debrecen, 1972. június 22.)

HASÍT AZ ÉG PENGÉJE

Csiripelnek a verebek
szétrepültek a fellegek
kisírta a mennybolt magát
levetette gyászruháját
hasít most az ég pengéje
mint a Tátra hideg éle
a napkorong izzó mámor
ő van s nem mi vagyunk távol.

(Debrecen, 1972. június 24.)

ÉGI ZUHANY

Égi zuhany áztatja a földet
ezüst raja csillog az esőnek
gerle-szürke felleg között a nap
olyan mint egy színét vesztett kalap
félőn kiles tán szégyelli magát
zápor fonja földig érő haját
hasad az ég mint a kelő kenyér
vászna kékje halkán nyíló tenyér
cikkann a nap, keresztjei égnek
kévék pora a ránc hulló fények
arat a tűz fönt az égi rónán
piheg a nyár mezők takaróján.

(Debrecen, 1972. június 24.)

AHOL ÁLLOK

Ahol most állok – napfény és csend szítál
rőt imát mormol a szél, majd muzsikál
megpengeti a fák sarkantyús kedvét
nem látom csak érzem az ujja-hegyét.

(Kishuta, 1972. július 18.)

CSOROG A NAP

Csorog a nap piros vére
hömpölyög az ég szélére
szelíd felhőkben kap lánggra
ráhull a hegy fonatára
kígyó-nedves csend a hajnal
ébred a táj kábult daccal
a madarak énekében
ifjúságom újraélem
elült a szél a domb hátán,
a búzában hosszú-sárgán
meg se moccan, fáradt kóbor
a friss neszből nagyot kóston
hegyi csend az altatója
napkévék a takarója
tejszag árad, rocskák telnek
forrás-fényű tejet fejnek
majd a csordás riadója
lomhán szárnyal, mint a gólya
ledobta a nap a bőrét
azt a véres, hideg pőrét
aranypalást izzik vállán
tűzfakasztó égi sárkány.

(Kishuta, 1972. július 17.)

CSEND –HARANG

Hajolj rám kedves
 mint a szél a levelekre
 borulj rám égőn
 mint a fény a reggelekre
 szegd meg a cipót
 mint a villám a fa törzsét
 csend-harang a táj
 s öledbe hullnak a körték.

(Kishuta, 1972. július 18.)

ZÁPORT KAVARNAK

Megpihen a nap a hegyen
 pergő-kedvű búzaszemen
 keresztbe izzadt kalászon
 fehér tüdejű nyírfákon

krokodil-zöld most az erdő
 feje fölött pára-kendő
 szürke gyolcsán eső remeg
 záport kavarnak a szelek.

(Kishuta, 1972. július 19.)

ESŐT REJTEGET

A szemközti hegy zöld nyereg
 benne ülnek a fellegek
 esőt rejteget puttonyuk
 rőt vállán forró szigonyuk.

(Kishuta, 1972. július 19.)

A VILLÁMOK ÜTŐEREK

Fellegarcú a gyöngy Mátra
 csendjét eső boronálja
 a villámok ütőerek
 tűzzel karcolják az eget
 sűrű sajgás most a zápor
 veritéke dörgő mámor
 a fenyőfák árbocára
 rácsattan a szelek szárnya
 vijjog, süvít, nyögve bömböl
 arcba vágó csontos ököl
 szaporázza könnye dühét
 a dörmögő égi vidék
 kard-suhintó éles zápor
 fényfüstjében leng a távol
 csendesedik rianása
 szakad a felleg subája
 gyapjú-göndör fellegrésen
 Balaton kéklík az égen.

NAPKENYÉR

A szürke ráncú fellegek
 még eltakarják az eget
 napkenyér pirul az égen
 úrrá lesz a sötétségen.

(Mátraháza, 1972. július 27.)

FORRÁS- SZELEK

Zuhognak a forrás-szelek
 csápjai közt hűvös remeg
 nyögetik az erdő álmát
 sarkantyúzzák a fák lombját
 tengerhullám a sodrásuk
 tépázó düh pusztulásuk.

(Mátraháza, 1972. július 27.)

HÚSÜK ÉGET

Kötélékben úszó felleg
 eső-söréteket perget
 csípve hullnak, húsük éget
 szítálják a messzeséget.

(Mátraháza, 1972. július 28.)

HARKÁLY

A gallyak villái között
 kopácsoló harkály pörög
 egy vastag ág gémeskútján
 múlttal perel odvas szilfán.

(Mátraháza, 1972. július 29.)

HALK PENGÉSŰ

Esőt illatoz az este
 lélegzik az erdő csendje
 halk pergésű dob a felleg
 messze öklelték a szelek.

(Mátraháza, 1972. július 29.)

LÁNY NAPFÉNYBEN

Bőre pajzsán ég a nap
 szellő-táncú sugarak
 régóta ír levelet
 tolla lelke, mert szeret
 a papír hab-oldalát
 kék betűi gyóntatják
 szerelmének szépsége
 merengő szenvedélye
 nem néz, nem lát csak szeret
 s szemén álmok zizzentek.

(Mátraháza, 1972. július 30.)

ÖMLIK A NAP

Felhőnyájak legelésznek
 habzsolják az égi kéket
 gyapjuk fehér szigetére
 ömlik a nap arany vére
 gomolyognak s összeérnek
 nekiütköznek a szélnek
 szoknyájuk habos fodrába
 beleszakít a fák ága.

(Mátraháza, 1972. július 30.)

ÁLLOK A TETŐN

Metszik a fényfűrészek a fákat
törzsükre aranyat poroz a nap
a bronz levegő Tiszaként árad
küldi zenéjét a kóbor patak

állok a tetőn tüzek kvarcában
szélpengét élez a friss levegő
habszirmú felhőt súrol a vállam
s szétterül a nap mint a legyező.

(Mátraháza, 1972. július 30.)

FEHÉR HIGANYLÁZ

Az ágak mint a gyökerek
dagadó erős kötelek
görcsös karjai jég-izmát
záporozzák a fényindák
a nyírfa fehér higanyláz
zenéje mint az áram ráz
háncsán a penész-zöld korál
füzére néma idegszál.

(Galyatető, 1972. július 31.)

FEHÉR ÁLOM

Sirály-karcsú nyírfaágon
bóbiskol a fehér álom
csend pihézi lombja fészket
harmat rajta a verejték.

(Mátraháza, 1972. augusztus 4.)

ARANYTŰZ

Aranytűz a felleg sarka
nap-húrok feszülnek rajta
barázdákat szántó fények
kerítései az égnek.

(Mátraháza, 1972. augusztus 4.)

HARAGJUK ZENGŐ

Vendégoldalként húz a fény
 a völgyek kék leheletén
 az erdő karcsú táncba kezd
 rám kúszik egy felhőgerezd
 olvadó kátrány a felleg
 surrogó esőt pityerget
 de a nap nem hagyja magát
 döfi arany akaratát
 tó szelídül fenn az égen
 csend-vitorlák a medrében
 felhő-partok fonják körbe
 szűz-remegés égi őre
 Galya felől felleg-bandák
 sarkantyúikat csiholják
 zabolázott lovuk szája
 habot nyerít a Mátrára
 karikásuk kacagása
 haragjuk zengő villáma
 részeg mámor a hegy orma
 olyan az ég mint a kocma
 kegyetlen, dühöngő játék
 forr boltívén, mint a tajték
 s hideg ereszei alatt
 aranyfészket rakott a nap.

(Mátraháza, 1972. augusztus 2.)

FÜRTÖKBEN ÉGŐ

Fehér izzású ködhegyek
 láng-hullámában ébredek
 fürtökben égő robbanás
 forrás-pengéjű csobbanás
 gomolygó násza vérzik el
 mikor a nap már fényt lehel.

(Mátraháza, 1972. augusztus 2.)

KÉK EGEKBEN

Kiszakadt a nap kosara
 áldását a földre fonja
 nem oly régen eső esett
 sistergett a hamu-felleg
 Alföld-barna madár rebben
 megfürdik a kék egekben
 a fenyőfa emeletén
 esőgyöngyöt ringat a fény.

(Mátraháza, 1972. augusztus 2.)

FÖLDRE CSORDUL

Lélek-mély a felhő ránca
 nap cseng ruhája korcára
 földre csordul forró méze
 befonja méhek zenéje.

(Mátraháza, 1972. augusztus 5.)

ALKONYI SZÍNJÁTÉK

Ég az alkony
 a vihar-skalpolta hegyek fölött
 köd-hajók füstje lángként kúszik
 a színek létráin
 bolyhuk zászlóin remeg az ezüst és okker
 zümmögésű szél
 a völgy-nyergekben egybesereglik
 a köd-folyók surranó hullámverése
 és özönlének lassú sóhajú menetben
 a feketén zöldelő, bíbor-aranyban sistergő
 rőt-szőke, lilom-kék hegyhátak zenélő csöndjén
 megbokrosodnak vágató lovaknak dühe
 sörényes kavargásuk zátonyt, szigetet
 fodroznak ácsolnak az erdők lombtalapzatára
 tornyokat lehelnek fújnak húznak
 a színek mámor-kacagású tégláiból
 a Nap-harang kötelei alá
 jégtáncok álma gomolygó izzásuk
 belenőnek beleékelődnek nesz-rianásukkal
 a lombok esőpettyes zamatába
 piros hóként nyílnak virággá a csúcsok élén
 fecske repül
 fekete vitorla a gerjedő gleccserek fókuszában
 csend-zuhanyokat gyújtanak fényre a színek
 és ömlik bódító esője ránk.

(Mátraháza, 1972. augusztus 4.)

HAJNAL

Serken a napsugár vére
 buggyanva fröccsen az égre
 a hajnal tavába remeg
 tőle pirulnak a szelek.

(Mátraháza, 1972. augusztus 4.)

DÉLUTÁNI VILLÁMOK

Zöld-szürke gyapjai az erdőknek
 legyezik a vitorlás felhőket
 alattunk a nesz-penészű mélyek
 bográcsaiban hűlnek a fények

*

Szarvasként nyújtóznak a hegyek
 agancsuk csipkézi az eget
 és az őz-szelíd lejtők lábát
 tűz-tarajos szikrák béklyózzák

*

Mellettem hitvesem lapozgat
 kottát s a zenélő lapoknak
 dallam-neszező mennyboltjára
 rábuzog a lélek forrása

*

Egy nászutas-pár sakkozik
 a férfi úgy unatkozik
 hogy ló helyett futárral lép
 tanítja a feleségét

(Mátraháza, 1972. augusztus 5.)

NAP ÉS SZÉL

Áram-hosszúak a szelek
süvítenek sisteregnek
fény-csillagokat gyűjtanak
piros-barnán záporoznak

kiálltam a hegytetőre
hűvös tűz az erdő bőre
nap és szél nászában élek
szerelmükbe beleégek.

(Mátraháza, 1972. augusztus 6.)

EGET NÉZÜNK

Eget nézünk magas csendet
kék dallamú tengereket
a fény-árbocok kötelét
levegőnk úszó örömet

**

Alkony vérű madár rebben
égő-dalú reggelekben
lelkének kottája szárnya
ő a táj örök zsoltára

(Mátraháza, 1972. augusztus 6.)

NYÁRUTÓ A TETŐN

Csendes a hegy, avas kékje ég,
ízlelgetem a színek neszét,
szél rándítja a fény kötelét
szívembe zeng a hegyi beszéd
a nyírfa törzsén dalol a nap
korongja fakult szalmakalap
a hegytetőn merengve állok
magamra húzom a világot.

(Nyíregyháza, 1972. augusztus 29.)

NYÁRUTÓI KERTBEN

Lesben a macska, verébre vágyik
a napraforgón szél furulyázik
a tőkéken fürtök csókja lángol
a nap az égre est-hidat ácsol
csorogva csordul a színek habja
a denevér az alkonyt harapja
vakon keringőzik surran rebben
majd megpihen a reggelekben
kutyánk elnyúlik az akác alatt
félszemmel döfi a holdsugarat.

(Hajdúszoboszló, 1972. szeptember 2.)

FÉNYEK ÁRAMÁBAN

Jegenyék pengő sudár-láza
remegő vággyal rezzen bennem,
szellők bénultak a kontyára
s zümmögő nászukban merengtem

águk tornácán madárfészek
ringott a hajnal hullámában
és felhő-havú gerleének
búgott a fények áramában.

(Debrecen, 1972. szeptember 16.)

RÁSZELÍDÜL HALKAN

Szöszmötöl
a novemberi eső,
az utca aszfaltján
tükre
éjbe nyúló teknő
a házak fölött
kisírt-szemű bánat az ég
fekete-sűrű titkán
gördül a pára, mint a kerék
rettentő álom
a hűvös csönd varázsa
nyilaz az erzsébeti eső
kamasz hurrogása
villamos botorkál
a kábult síneken
benne két szerelmes
- a többi idegen
szöszmötöl,
pittyeg, sajgó tűz az eső
fekete lángjában
a város égő kendő
bódító álom
a kvarcos csönd varázsa
rászelídül halkan
kettőnk vallomása

(Debrecen, 1972. november 20.)

HIDEG-DALÚ NESZ

Merengünk halkan, álmos mély csendben
ránk hullt az este holdas köpenyben
fényes bimbókat nyíló csillagok
égi lázába bele tikkadok
hasad az égbolt alma-pirosan
künn a kóbor szél dühösen fortyan
szakad a felhő fodros karéja
hideg-dalú nesz az ég játéka

(Debrecen, 1972. november 12.)

HAVAT IDÉZŐ

Napfény-csókosan pereg rám a szél
fagyos baltáját élezi a tél
jégcsap-szigonyok csüngnek könnyesen
roppan a gerincük az ereszen
házikenyér-szőke a délelőtt
gondolatunk sürgeti az Időt
csókaraj köröz a tetők felett
havat idéző fekete felleg

(Debrecen, 1972. november 26.)

FORRÓ CSÖNDEM

Fagyot lehel az este
 csillag-dermedőn sunyít az ég,
 a Hold belebódult a fellegekbe
 s mosolyát neszek tépik szét
 hideg-pártájú felleg-lányok
 levegő-könnyű lépteit hallom
 kesergő vággyal Hozzád kiáltok -,
 és forró csöndem szívedbe varrom

(Debrecen, 1972. november 28.)

NAGYANYÁM

Barna-lombú mosoly volt az élete
 fekete verejték csorgott a bőrére
 rigókkal együtt serkent az éneke
 a nagyanyám ő, gerezd volt a tőkén
 homloka árkában keservek égtek
 szomorú lánggal, táncai kísértet
 hamvas-hideg csend volt a vallomása
 könnyek dermedtek ruhája korcára

(Debrecen, 1972. december 10.)

A FÉNY ÉNEKE

A hideg lángja ég a fákon
 zúzmara-tollas akácágon
 hús kontyára rácsurran a nap
 az ezüst-örömmű sugarak
 állnak a fák bódult fehéren
 koronájuk feszül az égen
 szél suhint csönd-fényű aranyat
 lobban utánad barna hajad

*

A zúgó-kedvű villamosok
 köröznek mint lomha sasok
 a vágányokon hideg reszket
 tapétázzák friss fénykeresztek
 füstölgi dühét a szomszédház
 kéménye tarka örvénylő gyász
 az antennákon vadgalambok
 megkondulnak mint a harangok

Az arcok pipacsán zeng a tél
 a bőrünket kicserzi a szél
 hunyorgunk akár a csillagok
 a kozmoszból szívunk illatot
 testvér a Föld és a Hold-világ
 megtudjuk a mindenség titkát
 nincsen előttünk lehetetlen
 álmunk nyílik az égitesten

*

A feleségem zenét hallgat
 szíve zengi a dallamokat
 énekre gyúlnak a hangjegyek
 a lélek árama csend-meleg
 bódulatba zuhan az Ember
 s izzik a csillagrendszerrel

(Debrecen, 1972. december 24.)

TÉLI KERINGŐK

Fehér nevetésű ködök
 bimbóznak a tölgyek között
 rózsaként nyílnak a napban
 fürdenek fény-nyilas hadban
 az alkony vére rájuk ég
 húzzák a hideg kötelét
 a jégpályán a nevetés
 tarka mámora új vetés
 téli keringők láza gyúl
 egy boldog párra öröm hull
 egymást ölelve égnék ők
 magukra húzzák az Időt
 szorító hittel siklanak
 s pettyezik őket friss havak

(Debrecen, 1972. december 25.)

ÉGŐ HAVAK

Égő havak nyögnek a réten
 nádtáncokon, csatornaszálon
 erdők tüzeiben, fenyővéren
 völgy-ölekben jég-meredélyen
 lobbanó csendben balta-élen
 háztetőkön nyírfák tövében
 égő havak nyögnek a szélben
 talpunk alatt holdas kevélyen
 kupolák hegyén, ordas fényben
 reccsen az Idő a sötétben

(Debrecen, 1972. december 25.)

FENI PENGÉJÉT

Még benne didergünk a télben,
 kígyó-szél tekereg a fényben
 feni pengéjét a nyírfaág
 nyurga csendje zeng melódiát
 lázmérője a messzeségnek
 hánca havában tüzek égnék
 magánya fehér villámlása
 rázizog a hegy homlokára

(Debrecen, 1972. december 26.)

EZÜST DÉLELŐTT

A házak alatt, a tetők felett
 fényesen suhannak sátán szelek
 ezüst délelőtt nyitja a kelyhét
 a tél süvíti jeges szerelmét
 a hideg zománcú levegőbe
 aranyló karéjt vág a nap töre

(Debrecen, 1972. december 27.)

1973.**ÁLLUNK A LÁNGBAN**

Nyári fényű új év délelőtt
 ragyogtatja az égi mezőt
 az akácok zöld-mohás törzsét
 a csend öklei összetörték
 az Idő nászában ég a táj
 távol sebet foltoz a harkály
 lengenek a húr-dalú gallyak
 nagybögőznek az éhes varjak
 füvek zenéjén ömlik a nap
 rajtuk az árnyék hűvös hidak
 állunk a lángban kék nesz alatt
 hímezik bőrünk a sugarak

(Debrecen, Nagyerdő
 1973. január 1.)

AZ ÉG ÉS A FÖLD

Szürke téglákkal kivert az este
 a horizontján a csillag-fecske
 arany-pillangós karikás tánccal
 szívünkre bódul égő sánccal
 a feleségem zenébe mélyed
 hangjegy-fürtjei emberi lélek
 az ég és a Föld tűz-távolában
 robbanunk eggyé harmóniában

(Debrecen, 1973. január 24.)

BÓDULT DALLAMKÉNT

Szívemben a zene hajnala hasad
 ránc pattintja a kelő sugarakat
 belénk mártóznak a sóhajtó ködök
 a hidak táncában hamvas szél pörög
 éles tűz hasítja az ég kék terhét
 szikraként lobbannak a fényszekercék
 bódult dallamként hömpölyög a reggel
 merengő lelkünk egyesül a csenddel
 (Debrecen, 1973. január 29.)

HÓVIRÁG ZIZZEN

Egyedül vagyok
 és belém hasít a tavasz
 hideg fénye
 még didereg a fák
 rügy nélküli zenéje
 oly jó egyedül cammogni
 az utcák csöndes beszédében
 szórakozottan köszönni
 és álmodni emlékező-ébren
 dugja a fejét a tavasz
 a földek mámorából
 egyedül jó hallgatni a színek ábrándját
 kitörve a tél cellájából
 hóvirág zizzen
 az ujjak között
 fehér nászában
 tűz él – örök.

(Debrecen, 1973. március 10.)

JEGENYÉK

Égre írja táncát	síró karjai olyanok
a jegenye	mint a Golgota
szél-korbáctól	zizegő örömük
pirul a válla hegye	gyertyalángok
gyökere csendjén	sóhajukkal
öregszik kora	átfonják a világot.

(Dunaújváros, 1973. március 15.)

ARANYBA LOBBAN

Reped a felhő, bolyha közt fények
 antenna-karcsún a földre érnek
 zizeg a levegő balta-éle
 aranyba lobban a táj zenéje
 rügyekként nyílnak az esőcseppek
 a levelek hátán szétperegnek
 messze fehérülő léggömb a zápor
 itt hagyta könnyét csillag-világból
 távozó neszt merengve nézem
 a tekintetem lombjába vésem
 fehér sóhaja ráleng a hegyre
 átdöfi terhét a fák ecsetje

(Téglás, 1973. április 13.)

ÉGVE LOBBAN

Láng-csípős homok füstől köröttem
 égve lobban hiénás ködökben
 izzó szél tombol a rügyek neszen
 homok-kazlak közt jajdul egy szekér

Dühöng a Nyírség síró orkánja
 a virágzó fákat földhöz vágja
 láva-kemencék gyúlnak a tájon
 sebez a homok a Tisza-tájon

(Debrecen, 1973. április 15.)

A MÁRCIUSI DUNÁNÁL

Rebbenve moccan a Duna csendje
 zendül a szél hullámokat vetve
 kavargó gyöngyök izznak a folyón
 szikráznak fényként zengő álmodón

(Budapest, 1973. március 29.)

FÜRTJEI KÖZÖTT

A délutánnak szélvert-aranya
kemény csatáit és bennem égtek
fürtjei között ágak tüze ég
fölötte himnusz az égi vidék.

(Debrecen, 1973. április 16.)

BARÁTI KÖRBEN

Mi a zene?
A tengerek mély-hullámozású
lehelete,
a felbontott
titkok
fehér-csendű álma,
a csillag-vetések
kamasz-fényének
Földre
hullámozása

(Téglás, 1973. április 19.)

TÚZ-RAPSZÓDIA

Az alkonyatban fészket rakott a Nap
piros dühével lángot szóró harag
felhőket gyújtva szikrázik kevélyen
vére izzik az égi csatatéren
tobzódó színek tüze pörköl engem
hallgatok a csenddel a kvarcos estben
tüzek és fények repesztik az eget
a kelő csillagok még halvány rügyek
a Nap elvérzett mámorában égett
nézd csak a Holdat ismerősen lépked

(Debrecen, 1973. április 22.)

KÉK SEJTELEMKÉNT

Kék sejtelemként nyúlik a hegy az égbe
csúcsa tüzében hömpölyög a nap vére
az alkony haragja rácsobban a tájra
megfeszül a csendben a nesz vitorlája
a dühös zöld füvek húrjaira lengnek
a hegyekből zúgó dalos-torkú szelek
a fények tógái a Bodrogba hullnak
a víz hullámozó hátán csillagok gyúlnak.

(Sátoraljaújhely-Tokaj között az autóban
1973. május 3.)

BÉKA-SZIMFÓNIA

Fecske hasítja a tó vizét
 benne izzik a májusi ég
 a nádak között béka remeg
 zenéjét röpítik a szelek
 kórossá bódulnak a békák
 ezer torokból kiabálják
 nászuknak zöld-hideg énekét
 arany sóhajként rezdül a lég
 hullámok rügyeznek a tavon
 a szellők kontyozta alkonyon
 mélyből törnek a szimfóniák
 vízgyöngyös tüzes melódiák
 a lelkemben hordom én a dalt
 mint májusok a zivatart
 a csend hangjegyei az ének
 lángra lobban bennük az Élet.

(Hajdúszoboszló, 1973. május 6.)

GYÚL AZ ALKONY

Színes hegyek a felhők az égen
 csipkékük tűzében gyúl az alkony
 szórják fényüket szelíd-kevélyen
 verődve izznak az égi strandon
 a felhő-szigetek csend-tavában
 a kék-arany fátylak ránca rezzen
 a pasztell-lángok rőt mámorában
 szél ringat esőt a párás neszben

(Debrecen, 1973. június 23.)

HABLÁZAK ÉGNEK

Beledereneknek a füzek
 a tó víz-szikrás sóhajába
 lebben levegőt tartó fürtjük
 csendjüket szellő koronázza
 egy béka riadt dalba szédül
 kidülledt szeme könnyes játék
 sikamlós bőre hideg vászna
 szikkad a fényben mint a tajték
 hablázak égnek fehér táncban
 gyűrűzik a nesz halk örvénye
 fecskék robbannak pajzán hadban
 s fény kéklík a szárnyuk hegyére
 a szőlőskertek tüzes lombja
 leheli lángját fel az égbe
 a levelek közt nyílik a menny
 Hortobágyra hulló sörénye.

(Hajdúszoboszló, 1973. július 12.)

VILLANÁS

A fa tövében tüzet rakott a Nap
 az est rányújtja a fürtös lombokat
 egy kandallónyi rés szivárog égve
 szellő evez rá a fák levelére.

(Fertőd, 1973. augusztus 1.)

MADARAK A MAGASBAN

Nézd, hogy úsznak a madarak,
 mint a vízben a gyöngy-halak
 szikrázó pompa a tolluk
 a levegő örök foglyuk
 most megpihennek az égen
 fürödnek a felhők vizében
 majd szárnyukat meglebbentve
 ráköröznek a hegyekre
 sétahajók az ég taván
 hullámszerűen felhők haján
 gögös szépen vitorlázva
 puhán kikötnek a fákra
 lábuk vékony horgonyára
 rácsendül a fény sugára
 a hegyi sas lándzsás vére
 nem született pihenésre
 harc s magasság a hazája
 ő a sziklák koronája.

(Salzburg, 1973. augusztus 7.)

A KISPADON

Ülök a szokásos kispadon
 csillagpor rezzen a hajamon
 fortog a távol szép haragja
 az éj a nesz hívó harangja

(Salzburg, 1973. augusztus 8.)

ALKONYI SZÉL

A hegyek közé szökött a szél
 hús takarója a sok levél
 az alkonyatban citerázik
 kék-ezüst húrja ide látszik
 altatót zizzent a hegyekbe
 surranó öröm pajkos kedve
 rászitálja fényét a csendre
 s harmatot hint a reggelekre.

(Salzburg, 1973. augusztus 8.)

FÁRADT ARANY

Fáradt arany most már a Nap
 pasztell álma hegyekre csap
 sebet éget rá az égre
 harmat puhán cseppen vére
 piros tajték a hegytető
 ráncot gyűrűz mint a kendő
 hűvös léptű szelek kelnek
 s felsírnak a harangnyelvek ...

(Salzburg, 1973. augusztus 9.)

FELHŐKBEN MOSSÁK

Előttem égbe nyilalnak az Alpesekek
 a pára függönyét tépik a sugarak
 a komor mosolyú csúcsok derengenek
 és felhőkben mossák hó-hideg fogukat
 a sziklák érdes haragján csattan az ég
 megreccsen az acél pengéjű levegő
 egymást robbantja a dühös bíbor és kék
 és a színek szerelme századokba nő.

(Salzburg, 1973. augusztus 10.)

JÓ ITT SZÉDÜLNI

Jó itt szédülni Mozart városában
 érezni a zene táltos viharát
 a rám-daloló szépség csend-havában
 madarak énekét lehelik a fák
 arany húrozza színek hegedűjét
 a hegyek felől hallom skáláz a szél
 koncertté robban a napkohós vidék
 s kotta a folyón egy szerelmes levél.

(Salzburg. 1973. augusztus 16.)

FOLYÓPARTON

Úszik a folyó tutaj-lassan
 mossa a partot álmos-halkan
 századok pengő vallomása
 hullámszik barna nyugalmára
 a havas-taréjú vízesés
 sziklákon ugrató nevetés
 szilánkjaink húsunkba vágnak
 felhő-lugasként mindig vágat

(Salzburg, 1973. augusztus 15.)

NYÍLJÉK MAGASBA

A pillangó-szárnyú gyorsaság
 fénytáncal mossa a hegy porát
 ráncok pörkölnék réz-tollú szelek
 az égbe gúláznak a hegyek
 pattan a meleg a fenyőkön
 a tájba lelkem beleöltöm
 nyíljék magasba ember-álunk
 a csillagokig meg sem állunk
 erőnk harangja a Holdon zeng
 s birokra hívja a végtelent.

(Salzburg, Kapucinus-berg,
 1973. augusztus 17.)

GYÚJTJA A SZÉL

Sír az eső-hangú fenyő,
szárny-suhogású lombjára
az éj álmot sző.
dobogó közelsége

Hideg csillagok aranyát
gyújtja a szél a hegytetőn
s fonja a haját

a Mátra s ében kontyába
a Hold köt ezüst szalagot
s csend ég a tájra.

(Mátrafüred, 1973. augusztus 27.)

TÜZET ROBBANT

Lobbantsd, égesd szerelmed
magasság-kelyhű lelked
szépség-varázsló fényét
hímezd a Mátra selymét
nyilazz bőrünkre bátran
kedved szökül a tájban
szikráid éles töre
tüzet robbant a kőbe
perzselj a lelkem álmán
s Rád leng egy felhőpáfrány.

(Mátrafüred, 1973. augusztus 27.)

ÖRÖK FÉNY AZ EMBER

Rád néztem
s a tegnapi fiatalság
fortissimója kottázta magát
tekintetedben
erős voltál szigorúságodban
belém-derengő áhítatodban
lelkemben érző csatádban
s én hallgattam
Beethoven
csillagokat Földre tépő
vallomását amelyben örök fény az Ember.

(Debrecen, 1973. október 2.)

SZÁZADOK DALAI

Az erdők álmában havaz az Idő
fehér szirmai kinyílnak a télnek
a belorusz szél perzselve zizzenő
a tájban századok dalai égnek
ölelkeznek a hegyek a pusztákkal
végtelen karjuk egycsendű karéja
zöld búzát lobbant nyárra váró vággyal
a színek tüze égbe nyúló létra.

(Belorusszia, 1973. október 13.)

ÁLMA RÁCSENDÜL

Villámok kedve mi vagyunk
 messze-robbanó fények
 ha néha el is fáradunk
 továbbot int az élet
 fekete-könnyes kunyhókat
 döntöttünk le merészen
 tüzet gyújtottunk a jónak
 égő harccal szerényen.
 Még bennem hajráz a tegnap
 zizeg az évek fénye
 az élet nem bezárt ablak
 levegője a Béke
 férfisorsomban az álmok
 zenéje forrong bennem
 a rosszra nemet kiáltok
 dalokban ég a lelke
 szívemben őrzöm az emlék
 csillag-tűz mosolygását
 tetteink történelmét
 idegeink sajgó láncát
 hallom lépteink ritmusát
 visszazengeni szépen
 az évtizedek kórusát
 ráfeszülve az égen
 nem ültek el a friss szelek
 kedvünk lobogó mámor
 a ránk surranó fellegek
 alól hitünk világol
 boldog örömünk az Ember
 szárnyaló sebessége
 magasba röppenő kedvvel
 álma rácsendül az égre.

(Debrecen, 1973. október 15.)

BENNÜNK ZENÉL

Bennünk zenél a végtelen
 társunk lesz mint az értelem
 csend-őszben fényes levelek
 hátára a nap fest jelet
 összetört színek játszanak
 a dal-húrú bronz fák alatt
 lépteink nyomán fagy kopog
 a szépség nyit ránk ablakot
 árnyékunk hűvös szólamán
 végig-rebben egy csókaszárnny
 ér-görbe ívű tölgy között
 a nyár az őszbe öltözött.

(Debrecen, 1973. november 11.)

ÉLEK ...

Az ujjaid vége zenét gyóntat,
 idegeiben Te vagy a szózat.
 Zsibbasztó jóság csukja a szemem,
 nem alszom, élek, hisz emlékezem.

(Debrecen, 1973. december 21.)

1974.**TÉLI DUNA**

Gyolcs-fehér habot havaz a Duna
gyűrött korcában a hideg zenél
sírnak a gallyak mint a furulya
megsárgult zsoltár a fáradt levél.

Debrecen, 1974. február 14.

LELKÜKBE ÖLELIK

Tajtékoznak és habzanak a fák
gallyaikon lombbá lobban a virág
a sziklák patkóin égő fények
arcunkra verik a messzeséget.

Szabad örömmű sétáló párok
lelkükbe ölelik a világot
a szelíd örvényű Duna felett
a hidakra szédülnek a szelek.

(Budapest, Gellérthegy,

1974. március 24.)

ELHÚZ A FELLEG

A vérkeblű rózsákból
illatot fakaszt a nyár
hús, szálkás eső szítál
zeng dagasztó zenéje
gyöngyöt sír a levélre
mosolyt csókol a fákra
barackra s számócára
zengő könnyei tükrén
szikrát pattint a napfény
elhúz a felleg halkan
bódultunk csendes dalban
az ég kék-vizű vásznát
csillagok barázdálják.

(Debrecen, Boldogkert – Hajdúszoboszló,
1974. május 25-26.)

DALBA BÓDULT

A harsogó levegő között
az est szerelme ránk költözött
a fák taréján égett a csend
lelkembe szívtam a végtelent
az esernyős lombok tetején
dalba bódult az éji fény
a tó párájában nesz remeg
szellő gyantázza a levelet.

(Debrecen, 1974. június 10.)

CSENDES-ÖRÖMŰ

Hátunkra ég a napsugár
 a szellők tornya szép sudár
 ezüst-kengyelű levelek
 a fény-mezőkön remegnek
 csendes-örömű lány dalol
 a fák rezgő lombja alól
 egy asszony éj-barnán nevet
 hajába gyúlnak a szelek.

(Hajdúszoboszló, 1974. június 23.)

CSILLAG SZÓKÜL

A petúniák fodrán ég a nyár
 habjuk csendjére táncos szellő száll
 az erkélyünkön alkonyat dalol
 és forr az égbolt mint ősszel a bor
 csillag szókül az életünk felett
 a mennybölt szélén vadgalamb remeg.

(Debrecen, 1974. július 5.)

EGYDALLAMÚ CSEND

Az egydallamú csend
 szövö a végtelent
 a mezők énekét
 tűzzel festi az ég
 bronz-öklű alkonyat
 tép ránk virágokat
 gyantáz friss illatot
 törnek ránk csillagok
 nesz-ajkú éj remeg
 a fény-keblű táj felett.

(Szolnok előtt a vonaton
 1974. július 13.)

HAJÓN

Pára-hályog alól kancsalít a Nap
 karikás szél hajtja a felhőfodrokat
 tél-fehér habok nyílnak a tengeren
 vad-bimbó fények pattognak a hegyeken
 sokszínű, egy-lelkű nép dala röppen
 a hajón, hasít ránk a fény bronz-köntösben
 fehér-gyapjas sirályok vitorláznak
 s égre húrozódnak a lomha szárnyak.

(Zagori, Rab sziget, 1974. július 18.)

EGYMÁSHOZ KÖTÖZVE

Szántja a hajó a tenger televényét
 barázdás hullámok zubogó örvényét
 pezsgő-habos indák forrnak hideg lázzal
 egymáshoz kötözve gyöngyöződő láncsal
 előttünk a hegyek égbe bódult kékje
 tiszta józanságot szikráz a vidékre
 a partokat kötő fehér-csendű házak
 nagy üvegszemében a fények csatáznak.

(Rab-sziget felé, 1974. július 18.)

A CSEND ÍZÉT

Aranyláncú sugarak
 kötik össze az utat
 a csend ízét kóstolom
 barna-néger balkonon
 egy idős hölgy rám nevet
 szeder-lila mosolya
 gyomrában konyak remeg
 sorsát jókedvvé fonja.

(Zagori, 1974. július 20.)

A CSEND TUTAJÁN

Hullám-vezúvok égnek rá a partra
 vérük ezüst habja sziklákra buggyan
 fényvirág-szirom gyúl a túloldalra
 s a csend tutaján hullám-dallam surran.

(Zagori, 1974. július 18.)

ISSZUK A NAPFÉNYT

Forralja borát a délelőtt
 isszuk a napfényt lehunyt szemmel
 búsulnak a későn ébredők:
 nem dalolhattak a szelekkel.

(Zagori, 1974. július 20.)

HEGYEK FELŐL

Szép a tenger, szelíden háborgó,
 nagy karéj kenyér hátán a hullám,
 a hangja nagyapás, halkan morgó,
 a hegyek felől ölyvös szél fúj rám

Hideg szerelmébe mártom testem
 didergő gyöngytől siklik a bőröm
 forrunk a napon pörkölt-vemhesen
 s messzeség vibrál a sirálycsőrön.

(Zagori, 1974. július 22.)

BÉKE PERMETEZ

Narancsot lehel az ég alja
 a hegy bográcsa tüzét tartja
 a naplementnek

A színek pasztell-dáridója
 az ég csendjére kedvét szórja
 - lángok lengenek

Az égbolt-metsző csúcsok éle
 izzik, ráhull a színek vére
 - legyen a távol

Pántlikás szellő ébred halkan
 szárnyra-kelése bódult dallam
 - kábít a mámor

Parázs-mezők gyúlnak az égen
 füstje táncok bíboran-kéken
 - felserken a nesz

Fény-kontyok ragyognak a fákon
 a valóság-szépség igaz álom
 - Béke permetez.

(Zagori, 1974. július 21.)

FÉNY FESZŰL

Józan béke kéklík köröttem
 görcsös sziklák szökülnek elé,
 fény feszül a pára-ködökben,
 s nyíló táj tüze perzsel felém
 (Zagori, 1974. július 23.)

LOBBAN AZ ÉLET

A fügefákon
 a csend még álom,
 moccan a reggel
 párás hegyekkel
 cikkan a tenger
 fagy-zöld színekkel
 lobban az élet
 pilléres fények
 hidakat vernek
 a rőt tengernek.
 (Zagori, 1974. július 22.)

BÍBORT SZÓ

Sarlózza a Hold az eget
 rőt acélja vére csepeg
 rábuggyan az éjszakára
 bíbort szó a nesz falára
 az arany-nászú csillagok
 lázba szítják a mennyboltot
 a tenger tükrére szállnak
 csend-szárnyú éji madárnak.

(Zagori, 1974. július 22.)

REGGELRE PIROSRA

Még egy félóra és elterül a Nap
a hegy csúcsán lengő nagyszélű kalap
reggelre pirosra álmodja magát
s nyílve szőzi ránk indián sugarát

(Zagori, 1974. július 23.)

HARANG-DALÚ EST

Az alattunk égbe-álmosodó Mátra
kék-hamvú csendjének mennybolt a kottája
pengő kardok éle a támadó szellő
a harang-dalú est fényeket fürdető
a Hold a templom tornyára rakta fészket
s onnan buggyantja a tájra arany véré.

(Galyatető, 1974. augusztus 3.)

LOBOGÓ ÖRÖM

Visszavágyó szívvel érkeztünk öledbe
kék-ezüst harsonás Mátra
nap sugarait szellőkre kötözve
perzseli álmát a fákra
lobogó öröm az ébredés kohója
a füvek kedvén harmat leng
völgyek neszébe pendül a fény patkója
a madarak csőrén kél a csend.

(Galyatető, 1974. augusztus 5.)

VÁRJA ŐKET

Pasztell-mosoly a Mátra alkonya
az Alföld égből csillog a tájban
völgyek felett a színek bozontja
bontja kócát, fészeli fényáram
a kirándulók fáradt serege
vonszolja magát, izmuk sajgó láz
várja őket az álom melege
s rájuk az éj csillagot koronáz.

(Galyatető, 1974. augusztus 5.)

ŐSZBE ÖRVÉNYLIK

Bennem már barna-tüzű nyarak égnek,
őszbe örvénylik szép-hű ifjúságom,
a hajak felhője intő ítélet,
s az emlékek rendjét ízekre vágom.

Régi szerelmek, asszony-lelkű lányok
látatok nyomában kalászosok gyúlnak,
csókjaink íve a csillag-határok
szikra-csóví a szívünkbe hullnak.

Tarisznyás parasztok avas szalonnán
töpreődtek halkan, ráncokba zárva
kicsérzett bőrük nyitott dalú kottám
öklük harangját a sorsom vigyázza.

(Hajdúszoboszló, 1974. augusztus 28.)

2. Budapesti korszak: 1974. október 15-től 1983. május 8-ig

1974. októbertől - decemberig

ARANY CSENDKÉNT ...

Narancs és kalász-lángban ég
a réz-csengésű hegyvidék
a szelek süvítő dala
a lombok táncos árama
a levél sistergő tűzén
nagy arany-csendként ül a fény.

(Budapest, Széchenyi-hegy,
1974. október 26.)

CSILLAGOT ÍR AZ ÉG

Fénybe sodródó büszke hídféjek
nyúlnak az égbe, mint az emelet,
testük hidegén égő forgalom
szikrázik, akár a forradalom
láttam a hidak csonka bánatát,
tépett ideggel vágva a Dunát,
a halottak üveg-merev szemét,
amelynek álmát golyók sebezték
és hallom most a folyó énekét
s kottájára csillagot ír az ég.

(Budapest, 1974. december 14.)

ÜLÜNK A CSEND BEN

Fiatalok és öregek
a zakatoló vonaton,
egy bácsi szivart pöfögtet
- az arca messze nyugalom
a kislány haja zuhatag
hulláma vállára omol,
fagyok sebzik az utakat
a nyálkás hideg ránc dalol
ülünk a csendben s forr az ég
pergő arany a csillagok,
a fények távoli lepkék
s a mezők csukott ablakok
Cegléd előtt a vonaton.

(1974. november 10.)

1975.**ÁLMODÓ ÖRÖM**

Süvít a hideg, csíp az éle
 beleszédül a lámpafénybe,
 egy szerelmespár ballag halkán
 összeforrva mély csendes dalban,
 nekidőlnek az éjszakának
 az ajkuk ívén lelkük árad,
 álmodó öröm boldogságuk
 csillag-mosoly harmatoz rájuk.

(Budapest, Angyalföld, 1975. február 17.)

EGYÜTT KÁBULOK

Csöndbe zöldült nyugalom
 békéjével nyugtatom
 idegeim haragját
 s emlékeim harangját
 megkondítja a lélek,
 együtt kábulok véled
 éveimnek mosolya,
 a hold kráter-gomolya
 fényét húrozza az éj
 ifjúságom csak mesélj.

(Budapest, Margitsziget, 1975. március 1.)

HAJNAL

Fáradt rettenet a szürke hajnal,
 sirály-felhőkre vért buggyant a nap
 kemence-torkú nagy diadallal
 bíbor-dühösen arcunkba harap.

(Budapest-Debrecen között a vonaton

1975. március 27.)

METEORKÉNT ÉGTÜNK

Még mindig sajognak bennem az esték,
 volt ifjúságom fáklya-tornyú fénye
 a csók-viharok lázadó törvényét
 belekarcoltuk a hold kráterébe.

Tüzek öröme lángolt karjainkban,
 csillagok zengtek a csend pihéin át,
 meteorként égtünk hajnal-nyilakban
 s a friss tavaszban ránk gyúl egy almaág.

(Budapest, Angyalföld, 1975. március 16.)

OTT AHOL A CSEND

Egy bokorban hét galamb
 hangjuk zúgó, régi lant
 friss vetésben fürdenek
 élesítik csőrüket
 hangjuk mélye messze száll
 úgy repül mint a madár
 megpihen a dombokon
 emeletes lombokon
 a gyümölcsfák tetején
 ujjaink izzó hegyén
 ódon pajták homlokán
 gémeskutak ostorán
 ott ahol a csend remeg
 a látóhatár felett
 a fűzfák hegedűjén
 s messze robban mint a fény.

(Budapest-Debrecen között a vonaton 1975. március 27.)

TOVÁBB

Állj! ne menj tovább!
 vedd a hátadra
 a csend puttonyát.

Karcos fényboglya
 tövében kéken
 forr az ibolya.

Állj! ne menj odább!
 a csend csillaga
 vezessen tovább.

(Budapest, Húvösvölgy, 1975. március 31.)

LEKOTTÁZOM

A sok kótyagos virág,
 égre táguló villák,
 kótyagos kedvük harsan
 lekottázom e dalban,
 koronájuk sörénye
 belependül a szélbe,
 levelük harmatára
 rázeng a reggel álma.

(Budapest, Húvösvölgy, 1975. március 31.)

A SZIGETEN

Dohogó hajó húz a Dunán
 motorja zsémbel a teherre,
 hasad nyomában roppant hullám
 csend kíséri a tengerekre.

Piros derűben ég a virág
 a Szigeten, habzik a bokor
 illatot élez a szellős ág
 Arany lelkét érzem, rám hajol.

(Budapest, Margitsziget, 1975. április 5.)

NYÚJTÓZZUNK BELE

Virágos álma nyílik a tavasznak,
 kék-szerelmű jácint bódul kevélyen.
 A hulló szirmok vállunkra havaznak -
 s illat-hullámok fénylenek a réten.

Gyerünk a szabadba, fel a hegyekbe!
 nyújtózzunk bele a csend-magasságba,
 karcoljuk nevünket zengő szelekre
 hadd röptse messze a nagyvilágba.

(Budapest, Angyalföld, 1975. április 27.)

REGGEL DERENG

Mily szépen vallanak a fák,
 könnyezik lelkük illatát,
 a gallyak létrái fokán
 hajnalba ring a csalogány
 a mezők virág-sörétjét
 aranyba áldozza az ég
 reggel dereng az ablakon
 s kamasz sejtelmét hallgatom.

(Budapest, Angyalföld, 1975. május 5.)

NAP

Kék-foncsorú pasztell-alkonyat
 riad felém a Duna felől
 az égen a fény vér-karcolat
 a nap mámora Budára tör.
 Rőt csuhájú hite ránk nevet
 szegett kenyér búcsú mosolya
 szirmait szikrázzák a hegyek
 tereli őt az est ostora.

Lázasan szunnyad, holnap ébred
 ablakunk tükrére rápirul
 kótyagos kedvű szép ítélet
 zeng friss énekében mint a húr.
 Köszönöm napom dőre kedved
 világot virágzó dallamod
 álmaim kertjébe ültetlek
 s mi ketten vagyunk a hajnalok.

(Budapest, Angyalföld, 1975. május 9.)

ESTI TÁJ

Még látszik a hegyen
 az alkony kék-fehér
 hályog, hullámai közé
 felhő füstöl, derekába
 a gyárkéménye fekete
 zászlaja leng a
 hullám szaggatta
 csúcsának homlokán
 fényt csihol az
 ember-lelkű hold.

(Budapest, Angyalföld, 1975. május 27.)

SZÍVEKBE ÁGYAZ

Az egy-csillagos ég alatt
 éj húsíti az álmokat
 s a házak hajó-gerincén
 zászlót tornyoz a neonfény.
 A hideg-torkú ablakon
 köhint a kócos nyugalom
 s a zajok messze-énekén
 szívekbe ágyaz a remény.

(Budapest, Angyalföld, 1975. május 28.)

FÉNYT GYÚJT

Az égalj szomorkás ránca mélyén
 fényt gyújt az alkony a fellegekre,
 a pára-süveges eső-örvény
 keringő tánccal szédül a hegyre.
 Bronz-sűrű ének a nap haragja
 sistergő bíborba öli magát,
 a csendbe pirul bukósisakja
 s csillagok gyöngyözik égő útját.

(Budapest, Angyalföld, 1975. május 27.)

SZERELMES FÉNY

Szerelmes fény a lélek
 a fák csendet igéznek.
 A délutáni béke
 belepörköl az égbe.
 A zajok szenderülnek
 est-fészkükbe ülnek
 violák illat-álma
 ráleng az éjszakára.
 A hold-fátyolos kertek
 ezüstbe ringó kelyhek.
 A hajnal bíbor kedve
 tüzet gyújt a hegyekre.

(Budapest, Angyalföld, 1975. május 30.)

AZ ÉG TAVÁBAN

Zöld-mérgű május ring bele az estbe
bandukol a csend a hűvöst hegyezve
csókba zeng a lelke az ifjúságnak
az ég tavában nyíló csillag támad.

(Budapest, Margitsziget, 1975. május 17.)

MESSZE RINGÓ

Már énekel a vörösbegy
füstöl a Hármashatár-hegy
a piros-szárnyú alkonyat
messze ringó tehervonat
felhői tüzes ablakát
fürge szellők nyitogatják
az égbolt kacsintó kékje
csillagokat szó az égre.

(Budapest, Angyalföld, 1975. május 31.)

PIRÍTSA BŐRÜNK

Hullj ránk perzselőn kéve-szőke nyár
pirítsa bőrünk haragod sziszegve,
dalokból rakja fészket a madár
saját énekében izzik kedve.

A hársak illatos sóhajában
bódul a csend, megpendülnek a fák
szellők remegnek a lombsugárban
és vállamra legyez egy tölgyfaág.

(Budapest, Hárshegy, 1975. június 16.)

AZ ÉJ NÁSZÁBAN

A félvállú hegyre
rázuhog emlékem esője,
a völgyből szitáló fellegekre
belecsendül az alkony csengője,
fekete-zöld a fák néma fűrésze,
a levelek között hunyorog a csend,
nyitja esernyőjét a hold úrhajós füzére
s a hajnal az éj nászában dereng.

(Budapest, Angyalföld, 1975. június 26.)

LEMENT A NAP

Fut a szellő
s talpa alatt
fény élezi
a sugarat.

Lement a nap
s butykosában
otelló forr
ég a tájban.

(Budapest, Angyalföld, 1975. június 14.)

ÖLELIK MAGASBA

Elült a zaj, mint a kiscsibék
 gőzölnek a tájra csend-pihék,
 az égbolt tetején csillag ég
 alatta a felhő álmos-kék
 estébe buggyan az alkonyat
 a daruk rakétás karjukat
 ölelik magasba hallgatag,
 s a fények párnáin alszanak.

(Budapest, Angyalföld, 1975. június 21.)

FÉNYEK HARMATÁBAN

A hegyek torkában ég az alkony
 bíbor haragját dühíti a nap,
 fények harmatában pirul arcom
 s a felhő-gyertyák estbe hamvadnak.

Az ablakon át nézem a vidéket
 az égboltra ráálmodlak téged.

Van az én sorsomban
 egy furcsa nagy álom
 Rám nyitja ablakát ...
 s nevét forrón áldom.

(Budapest, Angyalföld, 1975. június 3.)

FÉLELMETES ZENE

A gyors-zengésű áradó Duna felett
 az alkony pírjában égnek bíbor csendek
 a lilába rettent zöld-bozontú hullám
 kegyetlen dühében ott izzik a vulkán
 rönkök cafatjait sodorja dallama
 félelmetes zene, partba harap zaja
 rohanó haragja fodrozza az eget
 széttépett gyolcsára csillagok peregnek.

(Budapest, Margitsziget, 1975. július 8.)

ÖMLIK A BÚZA

Ablakom kitárom
s híz magához a csend,
elült a vihar a tájon
mosolyra fakadt a nap
s dalba részegülnek a madarak.

Tükör előttem a messze vidék
s hallom az Alföld arató zenéjét,
a támadó kombájn-hadosztályok
dübörgő serege
kalászkodat zizzent az egekre.

Ömlik a búza szőke esője
s az égbe gyulladt nap
ernyője alatt
forró-barnán sistereg a föld,
porzik a lekopasztott tábla
s a gépek győztes nyomában
golyák tallóznak nyugodt lomhán.

(Budapest, Angyalföld, 1975. július 5.)

NAGY ZÁSZLÓKÉNT

Gyantázza bronz sugarát a nap,
mérge-dühe bőrünkbe harap,
a heverő pázsit szőnyegén
nagy zászlóként harsan ránk a fény.
A méla uszályok nyugodtan
húznak előre a habokban.
Az indián-kedvű csónakok
kamaszként ölelik a partot.
A sétahajón a szellős csend
felénk sodorja a végtelent.

(Budapest, 1975. július 19.)

ALKONY

A hegybe döfött a félhold-kardú nap
vér-atomjai a csendbe suhannak,
a felhők kóválygó tűz-nász szigetén
nagy égő hajókként horgonyoz a fény.

(Budapest, Angyalföld, 1975. július 26.)

EGY CSILLAG SERKED

A fejem nekitámasztom a falnak
 s a nyári szelek homlokomra varrnak
 hús-kontyú esőt.

Szemem a felleg dühébe idézem
 rőt villám lángol át a kerítésen
 - hangja tűz-csengők.

A fejem nekitámasztom a falnak
 a zápor habjai csöndet takarnak
 rám-sóhajt az ég.

Egy csillag serked a János-hegy felett
 atomra hullnak a megvert fellegek
 - szívda a nesz ízét.

(Budapest, Angyalföld, 1975. augusztus 25.)

ÉRETT GEREZDEK

Eső pityereg a szőlőre,
 pergeti gyöngyét a sok tőke
 perzselnek a fürtök.
 A puttonyba érett gerezdek
 illattól feszülő kereszték
 - nap-süvegű kürtök.

(Szentendre, 1975. szeptember 6.)

FÉNY TÖR UTAT

Párát hasít a hegyek éle
 a záporok bódult hályogát.
 Fény tör utat a mindenségbe
 a felhők az égen violák.
 Belefeszül a naplementbe
 a Duna-parti daruk géme.
 Csönd rakja fészkrét, dal a kedve
 lelkem válaszol énekére.

(Budapest, Angyalföld, 1975. augusztus 31.)

AKÁCOK

Férfias akácok
 szél sem bántja őket,
 a törzsükön ráncok
 állják az időket.

(Budapest, Angyalföld, 1975. augusztus 31.)

ŐSZI-NYÁR EZÜSTJE

A hegy kéklő füstje
 esőcseppből árad
 völgyhátakra szárad
 és a nap szerelme
 színek égő selyme
 lobban arany kedvvel
 együtt nő a csenddel.

(Budapest, Angyalföld, 1975. október 18.)

TÚL A MINDENSÉGEN

Rászenderül az alkony a tájra,
 hegyek bölcsőjében izzik a nap.
 Lobban a szellő a fürtös fákra,
 s fény bíbora az égbe harap.

Surranó pára kéklik Budára
 csend dermed a Duna hús medrében.
 Tűz-kehely az ablakok világa,
 ragyogjatok túl a Mindenségen.

(Budapest, Angyalföld,
 1975. szeptember 20.)

A HAMVAS LOMBÚ

A hamvas lombú fák alatt.
 sajgó hullámok játszanak,
 habokba barnult gyermekek
 lelkükbe mártják az eget,
 az uszály-sebzett víztükör
 csend-szavú fénye partra tör,
 lebeg bénultan, megpihen
 szellő gyújt zenét a vízen.

(Visegrád, 1975. szeptember 14.)

SZÁRNYAS DALOK

Tűzben égő fények
 úsznak köröttem,
 köd-sóhaj körökben
 habzik a táj.

Szárnyas dalok
 a szellők surranása,
 sorsom égbe nyúló álma
 gyújt örömet a csendbe.

(Prága, 1975. november 11.)

CSENDET HINT

Gyúljatok ki hegyi fények
 lélek-tüze az estéknek.

A fények okker nászába
 belebódul a hegy láza.

Szívom a kvarcos levegőt
 a bokrok gyónó legyezők.

A madarak énekére
 csendet hint az esti béke.

(Budapest, Rózsadomb,
 1975. december 25.)

1976.**ESTI FÉNY**

Esti fény perzsel a hegyre,
messze csíkban vibrál kedve.
Csillag-bozótok tüzeiben
repülő zeng át az égen.

Hideg esték pitvarában
téli szelet fázni láttam.
Gyermekkorunk takarója
volt a jég-fagy s altatója.

Esti fény perzsel a hegyre,
Hajdúságig ér a kedve.
Búzakeresztek tövében
pipaccsá gyúlt veritékem.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. január 17.)

KUTYÁK

A télbe vakkantó kutyák,
a hideg csendet ugatják.
Szőrükön szálkás dér remeg,
szemükben éhes reggelek
nyugtalan dühe gerjedez,
talpuk alatt szisszen a nesz.
Havat harapnak, mérgük ég,
szelet csendít rájuk a lég.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. január 17.)

MACSKÁK

A macska párját keresi,
bajuszát hegyesre pedri.
Magát nászra cicomázza,
ravaszsága a fodrásza.
Kandúr-góggel jó a lovag,
udvarolt ő elég sokat.
Ilyen dámát látott százat,
vele már nem uzsorázhat.
Nagyot nyávog és elszalad
- így üzen hölgyének hadat.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. január 17.)

LEILA

Madár-dalú hegedű
 énekel a kezében.
 Lelke tavasz-csengettyű
 s a szíve lázát érzem.

(Budapest, ZAK-hangverseny
 1976. január 10.)

HULL A HAVAK

Hull a
 havak vallomása,
 lepke tánca
 csendes surranása.

Szirmai
 fehér örömben
 éveim
 tizedelve mérem.

Gémeskút-
 mélye van a nesznek,
 jégrácsok
 dőlnek az eresznek.

Hull a
 havak hideg szépe,
 rágyúl
 ágak keresztjére.

(Budapest, 1976. január 29.)

FÖLÖTTEM

Fölöttem kótyagos dalban
 zeng az éjsz csillagos dallam
 kottázza arany-rügy álmát
 - szirmai földközeli fáklyák.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. február 2.)

FÉNYKEBLŰ MESSZESÉG

Arany-fonatú kosarak
 a házak a dombok alatt.
 A bokrok békéje zöldell,
 illatot lehel a földdel.
 A havak kontyán ég a dél,
 borzolja ezüst-húrú szél.
 Rikoltó gyermekek dalát
 rügyként őrzik az almafák.
 A fészekrakó sugarak
 bepihézik az utakat.
 Fény-keblű messzeség nevet
 gyújtja a pártás kerteket.
 A csend acélja átremeg
 a pendülő fenyves felett.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. február 8.)

A HEGYTETŐN

Egy lány dalol a hegytetőn
 buján kinyílv, szenvedőn,
 lelke zsoltáros fájdalmát
 kérgükbe karcolják a fák.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. február 8.)

EGYÜTT NYÚJTÓZOM

Barnára pirít a nap heve,
 bőrrömet szántja a fény-eke.
 Bíbor-barázdák sebe perzsel,
 együtt nyújtózom el a csenddel.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. április 4.)

HAJNALOK VETÉSE

A fiúk kapaszkodó kedve
 bimbóként sejlik rá a hegyre.
 A labda szálló öröme
 csendként serken az alkony vére.
 Szenvető szépség az ég alja
 felhőit színek kígyója marja.
 A gyermekek nagy nevetése
 visszhangos hajnalok vetése.

(Budapest, 1976. március 20.)

TIZENHAT SOR

Elnyúlt,
 akár a rétes
 a hideg-fényes
 éj.

Rezzen

a csend világa
 a titkának álma
 mély.

Reped

a hártyás hajnal
 s rőt - kócos hajjal -
 ég.

A nap

ránk tűző láza
 perdít új táncra
 rég.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. március 1.)

ÖRÖMÖK NESZE

Halkan serked a hajnal csend-vére
bíbort buggyant a táj sörényére.
A fák lázmérőire ráperzsel
a madárdal ég-kontyú sereggel.
Kórusuk egylelkű énekére
zendül a virradat hamvas kékje.

*

Hegedű-torkú madarak dalát
friss-tüzű lombok égbe ringatják.
Álmodó szépség kazlai gyúlnak,
a fények reggelre elcsitulnak.
Örömük nesze ül a dombokon,
évek sugarát őrzi homlokom.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. április 11.)

ÁLMAINK A CSILLAGOKIG ÉRNEK

A napfény égető melegébe
madárdalként zeng bele a béke.
A felhő-mosolyú égi kékben
a lelkünk szépül kozmosz-zenékben.
Álmaink a csillagokig érnek,
űrhajókkal üzenünk az égnek,
a Föld embere magasba tekint,
a Göncöl rúdján szelleme kering.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. április 18.)

DALOKBA SZÖVE

Az égbe dőf a tornyok csillaga,
szeplős délután ül a tetőkön.
Fénybe feszül a hársak illata,
nyárfákat lobbant zöld-karú öröm.

Szellő örvénylik az ágak hegyén,
zendíti a lombok friss nyugalját.
Zúgó szépségben röppen a remény,
dalokba szöve a fény hatalmát.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. május 1.)

SZÍVÜK HANGJEGYE

Nem üt pontosabban a toronyóra
a madarak hajnali énekénél.
Szívük hangjegye a dallam rugója,
egyszerre kezdenek nyilazó fénynél.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. május 2.)

HAJNALODIK

A hegyoldalon
 a völgyek teknőjében
 ringó gallyakon
 a szépség kendőjében
 buggyanó rétre
 hajnalodik a béke.

Szarkaláb-kéken
 a levegő indája
 kúszik az égen
 rőt-fodrá felhő-máglya
 égő csendjére
 rácsurran a fény vére.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. május 7.)

CSILLAGOS NESZ SZÁLL

Nézd, egyszerre gyúlnak ki a fények,
 a lombokba hetykén beleégnek.
 Altatót pittyeg a nótás madár,
 csőre hegyére csillagos nesz száll.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. május 7.)

FÜSTI FECSKE

Erdők lombján ring az este,
 elpihent a füsti fecske.
 Csak a fülemüle lángol,
 csillag serked nótájától.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. május 28.)

ÉLETET JAJGAT

Távolról sziréna jajgat,
 a szívembe beleszaggat
 csúf csontváz-sakál éhe,
 hús-rojtos bicska az éle.

Rettenet csend-fehér hangját
 a sejtjeink körbefonják
 a mentő életet jajgat
 - szellőt húroznak a gallyak.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. május 25.)

ERDŐ

Villám-cibálta erdő,
 benne hóvirág nő,
 villám-recézte törzsek
 ízeikre törnek.

Patkó-csengésű emlék,
 ölelő ébrenlét
 titkát bújtató erdő
 pajkos mámort rejtő.

Levegőt sodró balzsam
 veled együtt csaltam
 csókot, fénylő szerelmet,

MEGTARTALAK SZÉPNEK

Átszővi az ének
 a világtájakat,
 alkony-lila fények
 kísérnek árnyakat.
 A hegyek nyergéből
 hanyatt zuhan a nap,
 az est szerelméből
 hajnalok csobognak.
 Átszővi az ének
 a világtájakat,
 megtartalak szépnek
 s jövőmnek áldalak.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. május 29.)

dalt suttogó lelket.
 Bitang háború tépte,
 a jaj villám-lépte
 dübörgő vád te benned,
 nem szabad feledned!

Patkó-csengésű emlék
 ölelő ébrenlét
 titkát bújtató erdő
 - nemzedéked felnő.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. május 8.)

LELKE VAN A DALNAK

Felráz és elaltat
 hull rám nyirkos harmat
 zöld-cipójú kazlak
 illatot havaznak
 fészekrakó hajnal
 együtt ég a dallal
 felráz és elaltat
 lelke van a dalnak.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. június 7.)

FÉNY-LILIOMOS CSEND

Fény-liliomos csend az éjjel
 - ránk sóhajt zsoltáros zenével,
 csillag-pitykéi aranyára
 felhőt füstöl a szelek szárnya.
 (Budapest, Rózsadomb, 1976. június 26.)

EGY-KÓRUSBAN

Alkonyat –
 ezertorkú
 millió hangú
 billió fajtájú
 madár
 egy-kórusban
 dalolja
 egymásnak és
 nekünk feleselve
 az ének
 lelkünket
 összetartó békéjét.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. május 29.)

RÁGYÚJTJA FÉNYÉT

A csend alkonyában kél az ének
 madaraink dalokban mesélnek
 a lombok susogó vánkására
 rágyújtja fényét a csillag álma.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. június 26.)

RÖPPENŐ SZELEK

Hullám-lombja zengett a Dunának
 gyöngyház-sirályok fehér énekét
 röppenő szelek fűjták szerteszét
 s habok mosdatták a parti fákat.

Egy hajó hömpölygött álmos-sután,
 hátára csattant a hullám mérge,
 aranylázban égett a nap vére
 s hideg szelekbe bújt a délután.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. július 10.)

HAJNALI ÁHÍTAT

Gyere kedvesem, szédüljünk ki a fényre
 harmatból buggyan ránk a reggel miséje.
 Kazlak korsóiból hűvös illat árad
 a lombok tornyában zsoltáros szél támad.
 Fiatal hajnalok nyílnak rá a rétre
 úgy mint áhítatunk a zengő emlékre.
 Nem látszik most már a dűlőutak vége
 beleszántódott a csillag-pernyés égbe.

(Bécs, 1976. augusztus 15.)

BÉCSI VALCER

Aranybölcső a nap kelyhe
ringatja a meleget,
földig érő tűz-szerelme
égeti a kerteket.

Itt a parkban ahol ülök
szépség kering köröttem,
vállra hajló illat-fürtök
ködlenek az örömben.

A szökőkút sugarában
kigyótánc a szivárvány,
gyöngylehelő áramában
énekel egy cigánylány.

Bécsi ében, éjek násza
viharzik a szemében,
sorsában él dalok láza,
izzó parázs szemérem.

Most a hattyúk kelnek útra
behavazzák a tavat,
keringőjük kezdik újra
pergetik a tollukat.

Fűzfa görbül rá a tóra,
vízbe mártja bánatát,
szomorú nagyságát óvja
s ránk lengő hús mosolyát.

Aranybölcső a nap kelyhe
ringatja a meleget,
földig érő tűz-szerelme
húrozza a kerteket.
(Bécs, 1976. augusztus 2.)

SZEPTEMBER

Elénk karcolja emlékét a nyár,
a forró színek avarrá hűlnek.
Szeptember neszező nyugalmában
a fecskék a tengerre feszülnek.

((Budapest, Rózsadomb,
1976. szeptember 5.)

MEGPIHEN A DAL

Hervatag szépek
a tegnapi virágok.
Rőt-pártás fények
gyújtanak ránk világot.

Zörrenő avar
a nyár zöld-lombú láza.
Megpihen a dal,
a lelkét csend gyantázza.

Hűvös alázat
az alkony-ködös este.
Emlékként látlak
tengerre szálló fecske.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. október 24.)

KÁBULT SZERELEMME

Éj-gerendás sötét
súlya nyomja vállam,
csillagok sörétjét
konok hittel álltam.

Rám fortyant dühével
a köd-indás hajnal,
hideg türelmével
belém mart száz jajjal.

Felrobbant a reggel,
atomjában égek,
kábult szerelemmel
álmaidban élek.

(Budapest, Rózsadomb, 1976. október 25.)

TÉLI DÉLELŐTT

Hideg az utca,
az ágak ér-hullámát
hó szeplője húzza.

Fáradt a nappal,
a fellegek subája
birkózik a Nappal.

(Budapest, 1976. december 3.)

1977.

NÉZD

Nézd az ágak rácsain
ott didereg még a tél,
a havak hús álmain
messze nyújtózik a szél.

(Budapest, 1977. január 23.)

UTCÁK HOSSZA

Utcák hossza lélegzik bennem,
akácok nyílnak emlékemben,
pipacsok piros mosolygása
táncot sző a búzakalászra.

(Budapest, 1977. február 10.)

VIRÁGOZZÉK HITÜNK

A gallyak vemhes szép ígézetén
repülni vágyik a rigólegény.
Belém hasít a szárnyai dala
az avar a tavasz ravatala.
Énekek táncában zeng a szívem
jó-sorsú jövődönk a mindenem
bonts hát rügyet madár a magasban
s virágozzék hitünk dallamodban.

(Budapest, 1977. február 15.)

AZ ÉJ VIRÁGA

Csendre dühös az éhes komondor
a haragja csillagokig tombol,
szőre pázsitján szél-hideg remeg
hullanak rá hóvirág reggelek.
A holdvilág napraforgó sárga
titkaiból hajt az éj virága.

(Budapest, Rózsadomb, 1977. február 14.)

LELKÜNKEL EGYÜTT ...

Tavaszi előtt ...

február csend-subás alkonyában
a tél-szürke gallyak ujja-hegyén
didergő szépen sodródik dalba,
madarak lelke: az ének-áram.

Harminckét éve, az érző emlék
megőrizte a történelmet
a domb aljában halottak égtek
békés csillagok záporos fényében ...

Tarkójuk alatt vérből nyílt rózsák
dermedt félelme szikkadt a tájba.
Élni akartak, ez volt a bűnük
s zsákvarró-tűkkel sebeztek csillagot
emberi sorsuk rangnélküli váll-
lapjára.

Tavaszi előtt ...
február csend-subás áramában
a nyárba nyújtózó gallyak hegyén
biztató hűséggel lobban dalra
lelkünkkel együtt: a Béke-áram.

(Budapest, Rózsadomb, 1977. február
19.)

CHOPIN

A búcsút érzem vér-habos zenédben
érkezésed csillagos Mindenségben,
láz-sorsú forradalmad dalában
a csend hatalmát égre nőni láttam,
úgy égsz most bennem, mint Te önmagadban
szerelmed rügye ujjaidra pattan.

(Budapest, Rózsadomb, 1977. április 26.)

LELKEMBEN MEGŐRZÖM

Messze-nevetésű reggelek
gyors-keringésű dallamok
lelkemben megőrzöm a csendet,
s rám bódulnak a nappalok.

(Budapest, Rózsadomb, 1977. április 5.)

NINCSTELEN ALÁZAT

Sanyarú paraszt volt apám apja
nincstelen alázat szikkadt sorsán,
az éhség-kaszálta haja-gyapja
sziromként pilledt Doberdó ormán.

(Budapest, Rózsadomb, 1977. július 25.)

A TŰNŐ IDŐK

Otelló-hamvasan futnak az erek
kezem lombjában, emléktől reszketek.
Őszülő évek riadnak bennem,
tüzei égnek az életemben.
A tűnő idők csillag-hullása
gyűjt sebet a bőröm pórusára.

(Budapest, 1977. július 26.)

BELÉM CSOBBAN ...

Kiráncigálom magam
a tájból,
de soha sem szakadok ki
a hazámból.
Vállamra kapom az elem
tépett csendet,
s úgy sodrom magammal
mint nagyapám hajdan
a rendet.
Kazlakba álmodom
ifjúságom
süveges gerince feszül
illat-csigolyákon.
Belém csobban az emlék
puszta-forró vödre,
tajtékot habzik hömpölyögve
a lelkem tavára,
csend a szárnya
rázeng a bőrömré
zsolozsmás hulláma.

(Budapest, 1977. augusztus 8.)

ÚTI-JEGYZET

Álom-kékbe bágyadnak a hegyek,
gerincük íve hullámszó tengerek,
az alkony s a föld egy-színné robban
s lelkünk szikrázik a csillagokban.

(Krusevác, 1977. augusztus 25.)

TÁVOLBAN HARANGOK

Rettentő,
autók roncsai hevernek az
utakon,
jelképpé zúzta őket a halál
s unalom
virágzik fájón a rozsdá alatt,
remegek,
a távolban harangok miséznek,
temetnek.

(Krusevác után, 1977. augusztus 26.)

EGY-DALÚ HULLÁM

A csúcsról rámerengnek a mélybe,
kalászra habzott az Ember vére,
most szárnyas béke pihéje hull rám,
az ég a Földdel egy-dalú hullám.

(Krusevác után, 1977. augusztus 26.)

FELSÍRNAK BENNE

Sír a jó szépség a szürke szobron,
 ránk örködik a friss hegyoldalon,
 az idő lelkével beleszántok
 s felsírnak benne a partizánok.

(Krusevác után, 1977. augusztus 26.)

RÁNK HULL

Gyöngyök fekete
 tánca
 perdül a nyakakban
 Ránk hull az égbolt
 csillagos ránca,
 szellő híz fölöttünk
 szárnyában ég a nyár
 hamva,
 Sorsunk egy darabja
 itt marad
 s mögöttünk felzeng
 az éj bronz-keblű
 harangja.

(Athén, 1977. augusztus 31.)

AZ ŐSZ VÉRE

Arany-szoknyás levelek
 befodrozzák a teret,
 selymük hűvös erére
 rácsobban az ősz vére.

(Budapest, Rózsadomb, 1977. október 15.)

A CSEND SZÉPSÉGÉBEN

Te most otthon hallgatod a zenét,
 szenveded a Messiás szenvedését,
 engem a parkban feszít keresztre
 a csend szépségében fogamzott zene.
 De jó így lenni – csendes egyedül,
 a lélek álma vágyón hegedül,
 hitem fohászát küldöm el nektek
 csillagjainkba látó Emberek.

(Budapest, 1977. szeptember 25.)

SZÍVÜNK ZENG

Szívünk zeng
 testközelben,
 tudatunk
 belénk remeg,
 hitünk peng,
 s kinyílunk,
 mint a kelyhek
 lelkünk bong
 tiszta-szépen.

(Budapest, 1977. december) (?)

KARÁCSONY**Zolinak**

Szeressed Zoli a zenét
 a művészet égi beszéd
 a sorsszépítő dallamok
 rád fénylenek, mint a csillagok.

Ákosnak

Látod eljött a Karácsony
 szép valóság, szikrás álom.
 Mennyi fény ég a szobában,
 legszebbet lelkedben láttam.

Szeretettel Sanyi bátyátok.

(Budapest, 1977. december 24.)

1978.

MESSZE VAGY

Ha elérhetném
 a vállad
 már csókolnám is
 a szádat.
 Messze vagy tőlem,
 megérezem,
 lelked énekét
 idézem.
 (Budapest, ORFI, 1978. február 26.)

ZÁPOR A FÉNYBEN

A levelek pólyáin szikrákat izzik
 a zápor a fényben,
 nyílik tüdőmben a friss levegő
 hóvirága.
 Dalba bódul ébredő Rózsadombom
 a madarak pendülő gyülekezetében ...
 Virrasztó kábulatomban
 pihenni térek
 s elcsitítja idegeimet: a
 Szépség háborúja.
 (Budapest, Rózsadomb, 1978. március 6.)

A ZÁPOR UTÁN

Álmos-lustán
 durcáskodik a felleg,
 habjai fekete poklában
 röppenő villám serceg.
 A völgyet
 körbe dalolják a madarak,
 énekükre rápermetez az eső.
 A zápor után a csapzott lombokon
 nyílik a fény-esernyő.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. május 8.)

RÁNK KACSINT

Veleték ébredek
 dal-csendű reggelek.
 A levegő lombját
 szellők körbefonják.
 Aranya a fénynek
 perzselő szövétnek.
 Ránk kacsint a reggel
 Duna-párás szemmel.

(Budapest, ORFI, 1978. július 2.)

PILLANGÓK

A fák
lombjuk csónakját
az ég tengerébe
mártják.

+

Az ember
elérkezik egyszer
hogy megbékül
a szerelemmel.

+

Az élet:
örömök, szenvedések
sorsommal folytatok vele
párbeszédet.

+

A csillagrendszerek
fényében reszketek,
az álmaimnál is
jobban szeretlek.

(Budapest, ORFI, 1978. július 13.)

SÜVÍT ...

Szél görnyesztí a lomb gerincét,
süvít csípős kedve.

Fellegek cammognak gyapjasan
meztelen egekre.

(Budapest, ORFI, 1978. július 15.)

JÖVŐBE PORZÓ

Morzsolgam
gyermekkorom,
volt benne szép, dac
és korom,

nyugalmas jó,
véresíkos hó,
lelkemre ömlő
tárogató,

mélyálmú fészek,
bús törzsű részeg,
láng-gerincű
szalonna-sütések,

derű és kétség,
szomjas felelősség,
jövőbe porzó
szelíd őszinteség,

becsület-fehéren,
akarat-keményen
évtizedekkel áldott
lélegző reményem.

(Budapest, ORFI, 1978. július 14.)

FESZÜL A HŐSÉG

Fény-szemű csendben
 harsog az ének
 nótázó rigók
 dőlnek az égnek.
 A lombok között
 halk szellő piheg
 feszül a hőség
 mint dolgos ideg.

(Budapest, ORFI, 1978. július 7.)

MAGASBA SZÉDÜL

Fölreppen
 az ágról
 a hárfás rigó ...
 Éneke
 visszhangzik,
 bátorító.
 Magasba
 szédül
 s úgy dalol.
 Elcsitul
 a csendben
 valahol.

(Budapest, ORFI, 1978. július 12.)

ÉGIG ÉRŐ

Szél-kígyó gyűrűződik
 a fákra, levelekre
 villódzó öröm-fényben
 rásüvít a terekre.

Énekét őrző hegyek
 zúgó lomb-ritmusában
 nyírfa-sudaru tánca
 forr égig érő lázban.

Buja lombokon lánghol
 vágtazó kesely-kedve.
 Egy őz riad a parton
 indaként tekeredve.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. július 20.)

A VILÁG BOLTÍVE

33 éve,
 együtt nőttem vele
 és Ő velem.
 A világ boltíve.
 A neve: Béke.

Kinyújtózom a fényben.
 Bőrömön réz-pengésű
 sugarak feszülnek.
 Karom kagylójában őrizlek,
 vigyázó szenvedélyben.

33 éve.
 Perzselt tarlókról indultam
 sovány tarisznyás csendből.
 Forró egekben szálltunk partra,
 együtt, veled, kitartó Béke.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. július 28.)

VERS-UTÓIRAT

Mikor jön már az én kicsi	víztől nedves,	
szeplőpettyes,	nem keserves,	
csókra kedves,	hamvas-selymes,	
szerelmetes,	mindig tettes,	
esőcseppes,	komoly-csendes,	
rettenetes,	nap-szerelmes,	
veszedelmes,	megéselef.	(feleségem)

(Budapest, Rózsadomb, 1978. július 27.)

AZ ÖRÖM BÉKÉJE

Egy-egy világ
s millió sors parázslott
az esti .
ablakok mögött.

A szülők ajkán
pattant a mesék hóvirága
s a gyermek álmot pislogó szemére
az öröm békéje költözött.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. július 31.)

VIRÁG VIRRASZTOTT

Nyikorog a kerti kapu
tördeli gerincét a szű.
Évtizedekkel korábban
virág virrasztott lombjában.
Időviselt girhes válla
a sors villámát még állja.
Csók, ölelés hű tanúja
korhadtneszbensír a múltja.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. július 31.)

FORTYOG A NYÁR

Fortyog a nyár
a nap üstjében,
párája száll
az égi kéken.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. augusztus 1.)

FÉNYEK REMEGNEK

Elcsendesedett a nappal.
Fények remegnek
a fák között ...
a bokrok búbos-kemencéin
pirul a bíbor-mentéjű alkonyat.
A szellő est-széles kedvvel
koccintja egymáshoz
a levelek csendjét
s halk iramában
rászédül a muskátlik
égő máglyáira.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. augusztus 21.)

A DUNA CSENDJÉNÉL

Egy asszony
állt a Duna csendjénél
tekintete ott merengett
a túlsó parton
a vállára sodorta az eget
testére bíbort gyújtott az alkony.
Együtt nyújtózott
a széllel.
Szemének csillagos horizontjában
a világ remegett.
Fürtjeinek húros bozontjában
a cirpelő szelek elpihentek.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. augusztus 8.)

AUGUSZTUSI NAP

Ingyen méri	Égő arany
forró karátját az	az égbolt
augusztusi nap	Földre derülő kedve
 A felhő-szikek	 Az alkony
rongyos bodrába	tenyerén úgy tűnik,
a szellő belekap	mintha meg lenne szegve.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. augusztus 15.)

A LOMBOK KÖZT

Augusztus-végi délután
 a lombok közt hervad a nyár.
 Dobja a nap tűz-szigonyát
 sistereg láz-forró bőrünk.
 Nyújtózkodunk a szellőkben
 szemünkre bódul az álom
 s hamvas alkonyban ébredünk.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. augusztus 27.)

AZ ŐSZ GYERTYÁI

Szellő penderedik homlokomra,
 belehempereg hajam gyűrűjébe,
 még cirógatja havazott rendjét
 s remegve kúszik az ég kék tűzébe.
 A kertünkben őszi rózsák nyílnak,
 komor szépsége leng ablakunk előtt,
 egy szellő-csók habzik levelükön.
 Az őszi gyertyái gyújtják a hegytetőt.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. augusztus 27.)

FORRÁSA ...

Forrása a dalnak a csend,
 lelkébe lelkem belereng.
 Füzetem fehér tavára
 leszállt egy éji bogárka.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. augusztus 27.)

SARKANTYÚS CSEENDBEN

Cápa-fogú hullámok ugrálnak,
 merülnek a béka-színű vízbe,
 az est-szélnek fordítanak hátat.
 Tüdőmben ég a levegő íze.

Sarkantyús csendben ülök a parton,
 előttem hever a nyár emléke:
 kipukkadt léggömb, tűz-marta karton
 padba karcolt szerelmek jegyzéke.

Lobog az este hűvös sörénye,
 az elfáradt szél szemben ül velem.
 Rám gyúl a csillagok törvénye,
 s a tóba ugrik a Hold meztelen.

(Tihany, 1978. szeptember 13.)

ZUHAN AZ ALKONY

Fény-fecskék röpködnek a tavon,
a víz tükre ezüst-derengő,
benne ég a pasztell-nyugalom
s méhében új ezer esztendő.

Zuhan az alkony léghajója,
rőt kedvéből buggyan a vére.
Belerobban a Nap a tóba
és elnyeli a víz estére.

A két part között pihés távol
köti össze egy-testű lelkét.
Nyíl-gerincű vitorlás lángol
hasítva gyöngyös, ikrás selymét.

(Tihany, 1978. szeptember 14.)

SZERETSZ?

Az ajkak zártak, csak a szemek beszélnek,
köröttük párába remegett a nesz.
Vállaik lugasán napfűrtjei érnek,
s halk-lelkű harangként suttogják: szeretsz?

(Balatonfüred, 1978. szeptember 15.)

A CSÓNAK

A csónak kikötve,
imbolyog nyögve.
Forog körbe-körbe
bús csendbe törve.

(Tihany, 1978. szeptember 15.)

CSÓNAKUNK ALATT

A Nappal szemben, égre-feszített karral
hörpintjük a tüdőtisztító levegőt.
Csónakunk alatt pletykál az ősz-Balaton
s a kövekre csendülnek a hullám-csengők.

(Tihany, 1978. szeptember 15.)

NAP

A fák hegyén vérzik a Nap,
mellbe döfték szigony-ágak.
Az égő-sebű sugarak
bíborba szövik a tájat.

(Tihany, 1978. szeptember 17.)

REGGEL

Arany-pasztel csordul a víz kék tükrére,
 barázda nyílik a nap-eke nyomában.
 Hűvös hab kondul a fényláncok gyöngyére,
 s szellők fészülködnek havas vitorlákban.

Lehelet-csend világ öleli a tájat,
 rezdülnek a dallam-teremtő levelek.
 A harangok lelke álmából feltámad
 s zengő énekében sodródna a szelek.

(Tihany, 1978. szeptember 25.)

NAP

A víz-csobogású égen
 a levegő izzik kéken,
 szakállas felhőkbe bújva
 a nap arany-dühét fújja
 szegett-kenyérként gőzölög
 a menny-homlokú föld fölött.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. október 28.)

DELEL A NAP

Szeptember vége. Fölöttünk delel a nap.
 Hajó sóvárog a váró kikötőbe.
 Lugasként borul rá éhes sirálycsapat,
 s beleálmodom nevem a parti kőbe.

Csónakok kagylói imbolyognak lomhán,
 az imént koccintottak a habzó csenddel
 áttört a hajókürt hangja a táj bolyhán,
 s harangjátékával Tihany merengett fel.

(Balatonfüred, 1978. szeptember 25.)

HOLNAPBAN ÉGEK

Merengek. Lehunyom a szemem.
 Szeretnék most nem gondolkozni,
 de nem így tanított a történelem.

Pihenek. Kinyújtózom halkan.
 Izmaim csendes nyugalomban
 s holnapban égek egy ciripelő dalban.

(Budapest, Rózsadomb, 1978. november 6.)

A MAGAS SZABADSÁGBA

Nyűtt gerinccel kapaszkodom föl a hegyre,
arcomra kondul a riadt szél harangja.
A hideg bolyhokat lobbant tekeregve,
mérget csípi belém, akárcsak a hangya.

Feljebb és feljebb a magas szabadságba
ahol a hegycsúcs kenyérként kel az égbe.
Fehér köntös terül az agancsos fákra,
s ráhabzik a csend a fürtös hópihékre.

Dallal tép bele a fűrész a fenyőbe,
zuhanó jaj nyikkan a kivágott fákból.
Árnyat adó szárnyuk emlék az Időben
s gyújtja fény-gyertyáit a pihenő távol.

(Budapest, Rózsadomb,
1978. december 8.)

CSÓKÁK

Fekete szárnyak
ónszürke égen.
Havat szitálnak
gyémánt-keményen.

Rakétás csókák
gyűlnek a táncra.
Gyémánt-tűz nóták
a sorsuk násza.

Suhintó hideget
dermeszt ránk a reggel.
Csókák viaskodnak
sistergő szelekkel.

(Budapest, Rózsadomb,
1978. november 6.)

1979.

SZÉP-IGAZ

Szép-igaz,
amikor szemedben
a rebbenés reszket.

Válladra

úgy hajlik a csend, ,
mint lombokon a fénykeresztek.

Melled

Holdudvarában
égitest-tüzek égnek

Öröme

a jó
lelked boltívének.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. január 11.)

PELYHEKBEN HULL

Pelyhekbén hull a fehér-mámor,
kortyintok tél-hideg borából.
Ajkamra kábuló elmúlás
a csillag-kristályos hóhullás.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. február 9.)

FEBRUÁRI CAPRICCIO

Fény-lelkű délelőtt,
tavaszt lehel a február
forró rügyei a napnak
bőrünkön nyílnak virággá.

Merengő szerelemmel
lassítom lépteim,
hogy minél több ragyogás
forrassa rám aranyát,

amelyből barna-virágok nőnek,
a mosoly csillaga ég szememben,
szellő pendül a hajam közé
kócolva sűrűje ezüstjét,

az ágak ütőerén,
a díszlet nélküli gallyak színpadán,
pattanó rügyként sejlik
a madarak dallam-himnusza,

mily jó, hogy földi valómba
szépet áhító ember-sorsomba
beleálmodja énekét
tavaszt-sejttetőn a feketerigó.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. február 3.)

FEHÉR HAVON ...

Fehér havon – fekete madarak,
 messzire égnek mint az akarat
 Éhező csendjüket hideg rázza,
 szárnyas sorsukat a tél alázza.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. február 9.)

SORSOMBAN IDŐZNEK

Én nem tudom,
 mért szeretem őket.
 A fekete csókákat,
 az égbe nővéket.

Én nem tudom,
 mért szeretem őket.
 A hópihék röptében
 hozzám érkezőket.

Most már tudom,
 mért szeretem őket.
 Mert az emlékeimmel
 sorsomban időznek.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. március 1.)

PEREL VELEM AZ EMLÉK

Zuhanó bomba süvített
 úgy mint most a szél.
 Álltunk a parton s alattunk
 fény-forgácsok göndörödtek a Dunán.
 Belém ragyogtál, mint a hold
 a folyó bölcsőjébe, a csillagok
 az ég-magas éjszakába.
 Sündörgő csend robbant köröttünk,
 lompos uszályok sóhajtottak felénk,
 sajgó gerinccel nyújtóztak a tenger felé ...
 Sistergett a fény parázsa
 a télutó méhéből kitörni
 készült a mindig újjászülető tavasz.
 Keresztlevele nem sárgul, mint az emberé,
 illat-bódulat, virág-sejlsz,
 jövődös szerelmek tüntetése
 vonult előttünk s forró menetben
 csók zárta az ajkam forrás-vallomását.
 Tenyerek fészkében gömbölyödtek
 a cipó-meleg mellek,
 az egyé olvadás ölelésében lélegzett a part.
 Reszketett a térd,
 kék-merengés rebkent a szemekben
 s a lélek égboltján napként égett a szerelem ...

*

Emlékeim rám suttogtak a parton:
 valamikor te is kószáltál erre
 sovány-feketén,
 rákönyököltél a korlátra
 s a szívedben érezted az ország
 lélegzetét.
 S miközben vártad a kedvest
 vers sajgott ajkadról a levegőbe,
 amelynek láthatatlan sorait
 magával sodorta a Duna
 a tenger-titkú messzeségbe ...

*

Perel velem az emlék.
 Belém markol a történelem
 s idő-fogaival össze roppantja
 a keserűség páncélját
 volt ifjúságomban a rútat,
 a puhatestű alázatot,
 az ízelt-lábú mosolyt
 s megtisztultan a gonosztól
 élem Ember-teremtette
 ember-életem.
 Egy szikrányit a jobbért én is tettem.
 S így talán 50 évemet megérdemelten
 vallhatom bízó önmagam félévszázadának.

*

Embernek lenni mily nehéz.
 Súlyosabb a világ összes tengerének vizénél
 és hatalmasabb a csillagrendszereknél,
 mert tudás-hatalma
 galaktikákat hódít.
 Hódítson háború nélkül,
 legyen a Béke a hadserege,
 a szerelem, a muzsika,
 az élő is éltető Értelme maga.
 Öljük ki magunkból a
 gyűlölet neszét,
 ne engedjük megtermékenyülni
 sorsunkban,
 a világ lelkiismeretében
 a gyilkosok szándékát,
 a szándékolt gyilkosságot,
 a hóhér rettentő mozdulatát,
 a V2-ők késői modern szülöttét:
 az egynyelvű bombák robbanását
 a rakéták vijjogó támadását.
 Esküdjünk az élni akaró élők igazára:
 rád, te messzelátó,
 ég-tekintetű, felhőtlen
 csillag-homlokú: Béke.

*

Béke. A szó szép, szelíd.
 két szótagú gondolat.
 Tömör-sűrű valóság.
 Elérzékenyülsz, ha nevét ejted.

Béke.
 Parázs a hamu alatt.
 Ég s lobog.
 Messzire világít hatalma,
 akár az erdő-tűz az éjszakában.
 Béke.
 Háború nélküli harc.
 Tetteink küzdelme,
 emberségünk küzdelme tetteinkért.

Béke.
 Álmaink földi csillaga.
 Csillaga földi álmainknak.

*

Két évtizede is elmúlt,
 hogy itt bandukoltam
 friss levegőjű partján a Dunának.
 Emlékeim balladás hangulatából
 kimarkol a valóság
 s az akkor még bölcső-dalú gyermekek
 felnőtté értek,
 a mi lelkünk ők
 muzsikája az életünknek,
 csókjaikban a szerelem vallomása ég
 fészekrakói a jövődönnek
 sorsgrafikonjuk
 a XXI. század.

*

Átölelem a hitvesemet.
 Szeméből csillag-eső remeg
 a tekintetembe álmodja magát.
 Hallgat a csend emlékeinkben
 s a távolban virágba felhőznek a fák.

*

(Budapest, Rózsadomb, 1979. április 1.)

FÖLÖTTEM FELZENDÜL

Dallam-zengésű tavasz zöldül ...

Mellettem a kölyök-tölgyfán
 a tél-száraz ágak hajszálerein
 a gallyvégeken rügyek riadnak felém
 újjakká egyenesednek a melegben
 s pihés szellő leng virágot termő
 milliós csendjükre.

Kótyagos lepkék
 bandukolnak a tavasz mámorában
 megrészegülnek a levegő bódulatából
 elpihennek a levelek függőágyain
 s fölöttem felzendül
 a fény-zsoltáros magasban
 az ágak hídjain
 a gallyak agancsain
 az egylelkű madarak
 mindig visszhangzó szimfóniája.

(Budapest, Vadaskert, 1979. április 15.)

HARANG – RAPSZÓDIA

Elnyújtózott a csend,
 homlokán kigyúltak a fények,
 alkonyatba villámlik a madárének
 s a tűz-gyökerű színek mélyén
 felremeg a harang-rapszódia.
 (Budapest, Rózsadomb, 1979. március 26.)

VIRÁGZANAK

Virágzanak az orgonák
 szippantom lila ostromát.

Versenyeznek a madarak
 ének-lombú hársak alatt.

Felhő-rőzsék tüze lobban
 pipacs-álmú alkonyatban.
 (Budapest, Rózsadomb, 1979. április 30.)

MADÁR

Oly magasan énekel
 csak lélekben érem el.
 Sorsa bódult szerelem
 hűségével szeretem.

*

Pittyeg, rikkant, felesel
 hajnalonként ő költ fel.
 Szíve dallam-örömét
 őrizze az öröklét.
 (Budapest, Vadaskert, 1979. május 20.)

PASZTELL-HIDAK

Tegnap este
 remegő pasztell-hidak
 kötötték össze a két partot
 s a túloldalon
 Tihany
 belerezgett a Balatonba ...
 (Balatonszéplak, 1979. június 1.)

PASZTELL-ALKONY

Most zöld-arany és kék-fehér,
 a tó csendje pasztell-level,
 narancs-vörös, homok-barna
 a hegyre dőlt nap harangja.

A surranó vitorlások
 messze égő, úszó lángok.
 Part-hosszú csók kél a fényben,
 a Balaton énekében.
 (Balatonszéplak, 1979. június 2.)

A NAP

Patkó-tűzben születik a nap.
 Naponta újjáteremti magát,
 ifjúsága a hajnal,
 férfikora a nappal
 öregsége az alkony.
 Színei lobbantó lángok,
 sugara marokba szorítja a világot.

(Balatonszéplak, 1979. június 5.)

ÉNEKÜK LELKE

A nap szétterült már az égen
 s göndör subája védelmében
 kedvre gyúltak a madarak.

Énekük lelke a hajnalok
 s a velük születő dallamok,
 sorsunkba épült hű akarat.

(Balatonszéplak, 1979. június 5.)

Majd folytatom ...

Egyszer régen,
 száz éve tán
 szerelmében
 meghalt egy lány.

Ezt mondom el
 jó barátom,
 Sajgó szívvel
 eléd tárom.

Szikkadt bánat
 ült az arcán.
 Tűz-szél támadt
 Széplak partján.

Rideg-zöld lett
 fényes kedvem.
 Vihart zengett
 hullám-testem.

Dörgött, vérzett
 reccsent a menny
 villám égett
 a keblemen.

(Befejezetlen vers.)

(Balatonszéplak, 1979. június 8.)

HAJNALI MORZSÁK

Örülök a zuhogó napfénynek,
 a rezzenetlen levelek kardélének
 a föld pázsit-bőrű illatának
 a megtartó szépség kábult iramának.

•

Gyötör a csend, én a verset.
 Kínzott szavak feleselnek.
 Lázas a vers, én a versben.
 Gondolatom dallá serken.

•

Zúgó zsoltár
 a Balaton.
 Benne sorsát
 lapozgatom.

A hullámok
 sarjúrendjét
 friss villámok
 gereblyézték.

Nyíljék ajkad
 szépség-tenger.
 A hatalmad
 most meséld el.

A Balaton
 szeplős-kéken
 - hűs nyugalom –
 bólint nékem.

(Balatonszéplak, 1979. június 6.)

HAJNAL A MÓLÓN

Morajlik a víz,
 a barázdás hullámok hátát
 süvítő kedvű szél nyergeli,
 hajnal paradicsoma, a nap
 csorgatja levét
 s bíborba kótyagosodik előttem
 a part,
 egy gólya csap le a tóra
 és süllőt csíp a csőrébe
 majd a magasba tör,
 a szél útját állja
 s a vizek szeretője kiejti
 zsákmányát a mólóra,
 ahol ezüst darabokra szakadva
 utolsót rándul a melegben.

*

Szép-lelkű nevetés
 Vezúvja robban rám,
 a férfi álmoként tartja
 a lányt kezében
 és csókjával eltakarja
 előle a napot ...

(Balatonszéplak, 1979. június 9.)

EGYÜTT MOSOLYGUNK

Mi akik beleharapunk
 a nyár meleg kenyerébe,
 a nevünk: élők, emberek!
 Magunkra zuhanyozzuk
 a Balatont,
 megtetoválna bőrünket a nap,
 fény gyógyítja recsegő ízületünket,
 ropogó csontjainkat,
 meszes csigolyáinkat.
 Kinyújtózunk a szellők
 égiség örömeiben
 és együtt mosolygunk a sorssal,
 a mi sorsunkkal
 a Béke nyár-lombú
 lugasában.

(Balatonszéplak, 1979. június 10.)

VILÁGBA EMELŐ

Belehorkan a víz a csendbe,
 „vállon” veregeti a móló pilléreit
 s mint aki jól végezte dolgát
 az északi partig hullámszik
 napnyilaktól sebezve.

Hűvös-kék nyugalmában
 fogamzik a hajnal
 sugár-vörösen, pikkelyes táncban,
 a habok zenéjében,
 a holnapok feltámadásában,
 bennünk és velünk
 az élő-halandó,
 a halandó-élő
 Emberrel,
 a muzsikát költő,
 a tájat is hazának festő,
 széppé robbantó, robbantva széppé
 álmodó,
 a valóságot a világba emelő,
 a látást a vakságtól megtisztító
 Emberrel,
 velünk és veletek
 értünk és értük
 hullám-veréses
 embertársaim.

(Balatonszéplak, 1979. június 11.)

VIHAR A BALATONON

Éjfélkor érkezett.
 Lázás villám-idegei
 dühös bíborban,
 körte-érett aranyban
 égő kötelei voltak
 a megrepedt felleg-korsóknak.

Ordító szépséggel,
 esőfényes izmokkal
 feszült a Balatonra
 a vihar, lármás hullámokra
 csiholt villám-szikrákat a
 szél, eltépte
 a csónakok kötelét,
 derékba kapta a fákat,
 de nem tudta földre kényszeríteni
 gerinc-erős akarátát.

Bömbölt, vijjogott,
 reccsent, dübörgött
 a felbőszült, tűzkörmű
 sárkány,
 haragjának dörgő grafikonja
 lépcsőket festett
 a mennybolt komor vásznára
 s a pasztellekben
 felsejlett a túlsó part.

(Balatonszéplak, 1979. június 12.)

BALATONI HAJNAL

A hajnal
 az ébredés fénye,
 bennem virágzó élet,
 a derengő eszmélés ritmusa,
 a munka robbanás előtti csendje.
 (Balatonszéplak, 1979. június 13.)

BÚCSÚ A BALATONTÓL

Mesét csobbant a Balaton
 fény gyantázza köd-homlokát
 dallam és zene pirkad
 a szürkés-zölden moccanó hullámokban
 szellő lobog oltárán
 gyertyái hamvas lángban égnek
 s balladás nesz motoz köröttem.
 (Balatonszéplak, 1979. június 13.)

HAJNAL

A nap
 sugár-kévéi
 a földre hullanak.

Kedve bozontját
 a fény lombjai
 körbefonják.

A hajnal
 serkenésében sarjad
 a madárdal.

Fényének
 forró üzenetében
 élek.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. június 14.)

EST

Lombokba göndörödnek
a kertek,
a tájra a fény csendje hull,
a nap lobogó eretnek,
máglyáján hatalma vére gurul.

Felhőt szó
felettünk az ég,
arany gyapjukra vér remeg,
néhol ablakként nyílik a kék,
serken a csillagzáporos sereg.

A vadgesztenyefák
templom-hűvösében
fohászba zendül a madárének,
imája rebbenő görcsében
hasad az est-álmú élet.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. június 24.)

ÉJSZAKA

Nevetés hallatszik
távol
a macska-szerelmes
éjszakából.

A fák suhogó
gyásza
a szellők hangszerét
gyantázza.

Nyílik az ablak s tárt
örömében
suhan a vonat-hosszú éj
csillagkeréken.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. június 26.)

ÉJ

A völgy imájában
az éj-sóhajú csendben
kemenceként égnek a házak,
az ablakok táltos tüzére.
Suhogó gyolcsú felhők szállnak
s mámoros emberként dőlnek
a rés gyapjára az ágak.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. július 11.)

FÉRFIKOROMMAL

Mint a szerelem
a lelket,
úgy legyinti meg homlokom
a nyári szél,
borzas-fényesen suhan,
majd kinyújtózik,
megkondítja a levél-harangokat,
hullámot csihol a folyók nyugalmára,
örvény-gyűrűi lobbannak a magasban,
dalra fakasztja a kalászeket
harsog a lándzsás kukorica leveleken
beleszédül a levegőbe
s szellőként szelídülve
rámereng a látóhatárra.

Csendet tör az alkony.
Bolyduló csorda serken,
tarka seregét cipeli
a fáradt jóllakottság.
Az est bolyhában szellők surrannak
s a rocskába fejt gyöngyöző tej
illata s íze
bennem szendereg.
Emlékeim haza sóvárognak,
haza, ahonnan vétetett
s mezőkhöz és rétekhez feszítettett
férfikorommal őrzött ifjúságom.

A réglátott öreg parasztok
a hangomról ismernek meg,
magukhoz szorítanak
mint több évtizedes életük
a nagy harangú történelmet.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. július 21.)

MAGUKKAL VISZIK ...

A bütykös ujjak fáradt keresztje
ráfeszül a homlokokra.
Az arcokon az Idő gerezdje
aszalódik, mint a gomba.

Tikkadt szik a bőr repedő tánca
kék folyók rajta az erek.
Pereg róluk az élet zománca
s a sorsukra havaznak a telek.

A kertek alján, gubbasztó csendben,
a boglyáktól púpos naplementben
álmodják hunyó éveik tovább.

Remegő inakkal útra kelnek,
a dédunokáknak énekelnek
s magukkal viszik a föld zsoltárát.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. július 22.)

AZ ALKONY

Halkan zizeg az alkony,
a hegyek pasztell-mellébe
beleharap az ég
s a nap lázmérőjének
széttört rubintjában
csenddé andalodik a vidék.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. július 29.)

ÖLEMBE HULL

Ölembe hull az este,
fölttem füsti fecske
villámlik rá az égre
a felhők tűz-szügyére

fénypatkók gyúlnak sárgán
a Szabadsághegy hátán
és a lombfészkek zöldjén
kévüket köt a holdfény.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. július 30.)

SZELEK

Tóvíz-hűs most az alkonyat,
szelek haragja lándzsázza a levegőt,
kék-villámú az ég, felhő-füstök bodrozódnak
s rásurrannak a hegyek bóbítáira,
fodrokat hímeznek a völgyek csöndjére,
majd hirtelen a magasba szédülnek
és surrogva rászövődnek a fenyők árbocára.

Csillagok aranycsibéi sűrögnek
a Holdudvaros égen
s a kasza-suhintású szelek
hullámot sodornak a tó nyugalma.

Éj kondul rám.
Elpihen a szél. A Hold ráteríti
főnytakaróját.

Álom rezeg a szememen
s becsukódok, mint nagyanyám
fáradt kezében a zsoltár.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. augusztus 5.)

HAJNAL-VÉTKŰ ÁLMOM

Szemerklő dallamok
csillognak a fákon.
Éles-fényű kardlapok
a szellők a tájon.

Basszus hangú komondor
nyújtózik előttem.
Cingár kandúr dorombol
két lábnyomra tőlem.

Sorsom vásznára festem
hajnal-vétkű álmom.
Nem tagadom: kedvesem
s emlék-ideálom.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. július 12.)

NYUGALOM

De jó most így és itt
a békében ülni,
a nyugalom szelíd tisztásán
a szépségben elmerülni.

(Budapest, Rózsadomb, 1979. július 31.)

A GONDOLATOM

Hold-takaró
az éji felhő,
a gondolatom
hozzá felnő.

Áttépi
kóbor vásznát
s útját csillagok
koronázzák.

Megpihen a
galaktikákon
s nem marad
utána földi lábnyom.

(Budapest, Rózsadomb,
1979. augusztus 13.)

ZENE

Lélekébredés
a zene,
hömpölygő csendként úszik a
szelekbe,
merengő szerelmet sző
a tájba,
csillagként szédül a
világra.

(Budapest, Rózsadomb,
1979. december 3.)

REGGEL

A Mátra
fenyő agancsaira
pihézik a
hó álma.

Az utak
fagyos tükrére
éhség csábítja
a varjúkat.

A szelek
a magasság
teknőjében dagasztják
a telet.

A harangok
bronz-dalú fohásza
homlokon legyinti
a barlangot.

Levelek
rezgésében kél a hideg,
a húros gallyakon
a reggel megremeg.

(Budapest, Rózsadomb,
1979. december 10.)

IDÉZŐJEL!

„A szép-szavú este
égbolt-feketén fénylik,
akár a fecske.”

(Budapest, Rózsadomb,
1979. december 10.)

ÍGY LEGYEN!

Roppantjuk a dologtalan pópák
háj-balzsamos bordáit,
lándzsává egyenesítjük a hajbókolók
gerincét!

Életet gyújtunk a megfáradtakba
s örömet szüretelünk a tiszta-sorsú
igazaknak!

Így legyen.

Mert így kell lennie!

(Budapest, Rózsadomb,
1979. december 4.)

1980.**FESZÜL A TÉL ...**

Füstöl a hideg kint a tájban,
 lila felhőjű szarkalábban
 fényesül a hegyek homloka.

Varjú-tivornyák magas láza
 a fagyok vonóját gyantázza –
 feszül a tél, mint a vitorla.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. január 1).

AZ IDŐ SZAVAZ

Öklöz a hideg,
 a szél a fényben
 fájduló ideg.

A távol havas
 roppant homlokán
 az idő szavaz,

hó-röpcédulák
 zizegik be a
 fagy-hosszú Dunát.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. január 5.)

FÉNYEK, CSÓKOK

Az est tenyeréből,
 az éj homlokára
 kelnek a fények,
 kalásza a nappal
 betakarításának.
 Szelíd rajongók, fürtös élet
 s ha nem égnek ránk
 a Dunába együtt hullunk
 a csókjainkkal.

Az éj öléből
 a hajnal vállára
 pattannak a fények.
 Átálmodjuk magunkat
 az erdőn
 s ránk csobbannak
 hajdani csókjaink.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. január 15.)

TÉLI PASZTELL

Havat szítál az ágak tánca
 hideg csendjét a varjú rázza
 puha-fehéren hull a földre
 habos kazlai összetörve.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. január 19.)

VARJAK ÜLNEK

Henceg, villog a csóka
 metszi a fagyok ollója
 varjak ülnek feketén
 megtépázott jegenyén.
 A nyikorgó vén ágak
 földre hajló alázat.
 Hó kontyozza az eget,
 lepkéi a szeleknek.

(Budapest, Rózsadomb,
 1980. március 12.)

AZ ÁGAKON

Az ágakon
 a varjak fejfák-sötétje
 gyászba dermedő némaság.
 Szemük villanó sörétje
 védi sorsuk százados csillagát.
 Látva-érez és érezve lát
 tekintete a világ.
 A levegő élő léghajója
 szárnyai röppentő rugója
 a föld és a magasság mágnesé.
 Hideg-akaratú bizalmatlanság
 repeszt hangjuk gyászénekét.
 Nem tudod tenyér-melegben tartani,
 sorsa a szabadság, a küzdő ébrenlét.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. február 9.)

NYÍRFÁK

Hó-húsú nyírfák állnak előttem
 csendjük havában sorsuk szeplőtlen.
 Gyertya-fehéren égnek a tájban
 gerincük tornyán csillagot láttam.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. február 7.)

SORSMADÁR

Varjú, varjú sorsmadár,
 vadgesztenyén kiabál
 dühös, lomha gépezet
 hó-levélen ékezet.

Hintázik az ágakon
 fölfakadó fájdalom
 mennydörög a torkából
 mint dallam a kottából.

Csak azért is háborog,
 tűz-mérgében tántorog.
 Gyémánt-kvarcos szemekkel
 szembe száll a szelekkel.

Halkan sikló léghajó
 télen nyíló gyász-kagyló.
 Rakéta-láng akarat
 földtől égig ér szavad.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. február 23.)

EGYEDÜL DALOLT

Ma délután
hallgattam a feketerigó énekét,
egyedül dalolt a világnak ...
A világ belém költözött
s így ketten bódultunk dallamától.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. március 12.)

MEGISMERNI ...

A feleségem könyvekbe réved,
tudós estéi a jövő láza.
A betűkbe rajzolt gondolatok
az értelem nyíló sarjadása.

Akaratából tör föl a forrás:
megismerni az élet-holnapot.
Az ember-lelkű tudás-szenvedély
nyit tudatában szárnyas ablakot.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. április 5.)

MÁRCIUS

Ablakunk alatt
a nyíló-tüdejű mélyben
március-lelkű madarak énekelnek
a tántorgó alkonyat tövében.

(Budapest, 1980. március 29.)

PASZTELL-MEZŐK

A fény meséje
zeng az ég
alatt
sátrai tövébe
épülnek
éj-falak
a hegy tarkóján
bozontos
sötét
cammog a csend mankóján
s a házak ablakaiban
pasztell-mezőként nyílnak a villanykörtek.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. április 20.)

RÉSZEG

Bütykös ujjai között fogta
 a nagy fröccstől dagadó poharat,
 haragos dráma ült a tekintetén
 s homlokára bogozta a füst-fonalakat.
 Nyelvére töredezték a szavak,
 értelem-nélküli hangok bődültek torkából,
 bohóc-grimaszok repedeztek arcán
 s a macskakő hidege ébresztette mámorából.

Elindult imbolyogva,
 árnyékát húzva maga után,
 keserű kínokat káromkodva
 körözte önmagát az utcán.

Sanyarú nyerítés nevetése
 létraként rogyantak a gyenge lábak
 ajtónak habzó remegése
 sírja lett jeltelen sorsának.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. április 28.)

HÚSVÉT = MUNKA

Piros betűs húsvét
 fekete ünnepét
 munkával jegyeztem
 nem is vagyok alélt.

A semmit-tevésben
 elfárad az ember
 valamit tenni kell
 az frissítő fegyver.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. április 7.)

HAJNAL

Még
 ég
 az ének
 a csendben,
 a napkeréknek
 küllői ragyognak
 rendben.
 A fák
 tollazatát
 szellő pelyhezi
 zölden,
 fullánkját belém ereszti
 egy méh
 s földre hull összetörten.

Süti
 a hajnal
 piros kenyerét,
 a napot
 s az égi kemencét
 éjjel gyöngyözik
 parázs-csillagok.

A zöld
 Föld
 öröme
 táncol
 a szél-vetésben,
 a lomb
 csendet sáncol
 maga köré
 a kék-hátú domb
 gerincét nyújtja.

(Hévíz, 1980. május 2.)

A FÉNNYEL EGYÜTT ...

Forr a hőség
 a levegőben
 tombol a
 tűz-haragú nyár.
 Szellő a felhőkben dalol
 s a fénnel együtt földre száll.

(Budapest, Rózsadomb,
 1980. augusztus 5.)

ZSOLTÁRKÉNT

Zsoltárként csukódik az alkony,
 gömbölyödik a gyantás-sóhajú erdő,
 a csönd miséjét zengi a madár,
 tüdőnkbe szívjuk a nesz vallomását.
 Petúniák gyóntató leheletével takarózom,
 kábító illatok törnek szobámba,
 karom belehasít a bódult levegőbe
 s a nap csobbanva zuhan a távol tengerébe.
 Fölrriadnak az utcai fények,
 csillag-hangjegyek gyúlnak
 a nyár-ezüst ég kottájára
 nyomul az Ember-arcú Hold
 s győzelmével a reggelekbe szédül

Bibliaként csukódik az éj,
 s betűi égi csillagában
 ott vibrál a kozmoszi erő:

az emberi gondolat!

(Budapest, Rózsadomb, 1980. június 17.)

ÁLMAINKNAK

Mint fáradt öregember hátán
 a gond
 úgy púposodik a hegyek láncá.
 Elcsitul a front.
 Meggyújtja pipáját a denevér-szárnyú est.
 Remegő
 lebegő
 levegő
 tanyáz a szellő áramában.
 Tehervonatként füstöl az éj.
 Álmainknak sokszínű csend az őre.
 Csillagok rügyeznek az égi mezőkre.

(Budapest, Rózsadomb,
 1980. augusztus 2.)

TEKINTETEM BEN NYÍLNAK

Gyermekkoromnak emlékét őrzi még
 ez a csorda-barna, bronz-hitű vidék
 egy-két nyűtt pajta rogyantan gémbereg
 az ősz-hidegben, álmodok véletek
 vérző meggyfák, fanyar-mosolyú körték.
 Tekintetemben nyílnak fodros rétek,
 hajszálerökként futó dülőutak,
 villámló mezők, így vagyunk az Élet.

(Budapest, Rózsadomb,
 1980. szeptember 14.)

TARTOM AZ ŐSZT

Tartom az ősz
 a vállamon,
 a szelek tenyerét
 a hátamon
 érzem
 s a felhők szakajtóiban
 kenyérként kél a nap.
 Méh-dongású csend lapul
 köröttem,
 száraz nesz mállik a rögökben,
 a szőlő emlékekben
 csordultig a bor,
 kutya vakkant a völgyben
 s egy madár hangszerel valahol.

(Budapest, Rózsadomb, szeptember 27.)

MÁR EGY HÓNAPJA ...

Már egy hónapja nem írtam verset,
 a dalok húrja sorsomban reszket,
 ember vagyok s az időkarmester
 kottát nyit virágzó csillag-csenddel.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. november 8.)

LEVELEK

Levelek tetoválják
 a karomat,
 úszom az izomlazító vízben
 köröttem a vadgesztenyefák
 kopertái surrognak,
 rátapadnak a vállamra,
 a homlokomra,
 sokszínű tapétái a pillangós ősznek
 az elégett nyár vergődő üzeneteiként
 szédülnek a habokra
 táncuk pillangó-röptébe
 a nap feszít keresztet.
 Hasítom a víz gyöngyöző csendjét
 nagyot nyújtózik szárnyas kedvem
 s homlokomon egy levél reszket.

(Budapest, Rózsadomb, 1980. október 11.)

1981.**TÚL AZ ÖTVENEN**

Túl az ötvenen,
azért még mindig
akad ötletem.

Ideggyökereim
a sorsom-lobbantó
verseim.

Mindennap hámozom
tetteim s így a
jövőnek áldozom

kibontott frissességem,
Alföld-hosszú csendem,
akácos tisztességem.

(Budapest, 1981. január 3.)

A FÉNY EZÜST VONÓJÁT

Reggel
fagy pirul az arcomon,
hideg feni
a szél pengéjét
madár pittyeg a hó-ravatalon
s varjú károgja éhe mérgét.

Hasad a csend.

Csontomat marja

a hideg

ideg-

láza.

A fény ezüst vonóját

felhő-fészkéből

a nap gyantázza.

(Budapest, 1981. január 17.)

SIRÁLYOK

Éhes sirályok köröznek
 a házak között,
 megsuhintják az udvarok havát
 élelmet csípnek légtornászként
 s repülő sorsukkal felidézik a Dunát ...

Énekük fájó sistergés,
 süvítő jaj a fény-magasban.
 Másodpercekig nyes a dallam
 csendet a tűrő reggelekben
 s zászlót bont szárnyuk a folyómederben.
 Budapest, 1981. február 8.

FÉNYEK RIGÓI

Bennem
 visszhangzik
 az
 éj
 csend-kórusa.
 Fények
 rigói
 énekelnek
 sokszínű lázban
 és szárnyuk
 összeverődik
 az utcák kúszó higanyszálában.
 Ellened kószálok
 béna-néma
 nesz
 feltöröm alvó tűzhányód
 riadó-titkát
 hosszan támad a hajnal
 köszönöm háborúd
 s mily jó, hogy értünk zengsz.
 (Budapest, 1981. február 13.)

FEBRUÁRI CSENDÉLET

Fehér-agancsú

hó zuhog,

pihe tüskéi

fákra feszülő hideg szuronyok

**

Léghajó-lomhán suhan a varjú,

éhe poklában sorsa sanyarú.

Recsegve károg az ágak kötélén,

magasság nyílik a szárnya hegyén.

**

A feketerigó arasznycsendje

párkányunkra lobban reggelente.

Búzá szemelget csőre fegyverével

s öröme együtt száll friss énekével.

**

Ereszünk alatt bűg már évek óta

egy vadgalamb pár csókos riadója.

Az új nemzedékek születését látom

s a fiókák riadt félelmét a szárnyon.

Még néhány hét ... és ők is repülnek,

csak vendégként, ha erre kerülnek.

**

A februári csendélet

rapszodiájában él.

Havat szórnak a reggelek

s fölöttem csóka hentereg.

(Budapest, 1981. február 22.)

HALKAN

Robban az őszibarack,

lobban a gyöngy-cseresznye,

ég a gyökértűz-tarack

mámor táncol szememre.

Halkan

fényre feszítem magam

s elcsitulok

a rám permetező dalban.

(Leányfalu, 1981. április 12.)

SZELLŐK HIGANYA

Mint a jókedv

a lélek-lombokon

úgy lobban a Duna délután

a kígyó-zöld ringó partokon.

Egy madár húz át fölöttem

énekének az ég a kikötője

felhőkbe ágyazza magát

dallamokból épül sudár jövője.

Csend-békét aranyoz rám a napsugár,

virágtűz után hangjegynyi már a szilva,

a bodza között szellők higanya rezdül

s a Duna sorsunk kócait fény-tüdejébe szívja.

(Leányfalu, 1981. április 19.)

SZÉPSÉG BÚJKÁL

Most diófa-barna
 a Balaton.
 Sirály-fehér hullámok pikkelyezik
 hűvös zümmögését. A bodza-fodros
 habokon
 feni haragját a messzi-torkú szél.
 Rettenet és szépség bujkál
 a süvöltő hullámokban.
 Vetések ők!
 zizegő kalászaikban
 hordozzák az Időt.
 (Keszthely, 1981. április 29.)

JÓ-SZAVÚ BOLDOGSÁGOT

Bóbitás szél ha éled
 köröttem minden ébred.
 Nagyléptű csend ha támad
 mellette nyitom számat.
 Nyugalmat kérő sorsom
 friss napjaimba oltom.
 Békét szeretnék, szépet,
 lélekkel írt ígéket.
 Építő hitet, bátrat,
 csontváz-röpítő szárnyat.
 Forrást-fakasztó vágyat
 fényhozó szimfóniákat.
 Alkotót értő tettet,
 az álmainkban rendet.
 Jó-szavú boldogságot,
 ember-arcú világot.
 (Bükfürdő, 1981. június 10.)

ÉJ

Fülel a nesz,
 a zaj végignyúlt a tetőkön,
 a kerti virágok illatán,
 a falakra nőtt ember-árnyékokon
 a hűlő kövek fény-dalú ércein.
 A kozmosz-hódítás kifutópályáin
 kigyulladtak a csillag-repülők.
 Felakasztották magukat a harangok
 s a csendből feltámadva
 ismét énekelnek
 a következő nap koporsózárásáig.
 S az éjből kinyílik
 a hajnal háborúja.
 (Budapest, 1981. július 1.)

ZENDÜL A TÁJ

Színek fürtje
 csüng a fákon,
 fönn az égen
 s lenn a földön
 nyár-halálú már a lábnyom
 az ősz-húrú avar erdőn.
 A tobozok zörgő kelyhe
 ránk nyílik az utak csendjén,
 messze-kedvű a szél ecsetje
 s belénk zendül a táj
 akár egy Paál-Lászlói festmény.
 (Budapest, Vadaskert, 1981. november 7.)

A CSILLAGOK

Reszketnek, remegnek a csillagok,
látod?

Az égbolt titkait álmainkba
zárod.

(Leányfalu, 1981. szeptember 26.)

SIRÁLYOK LÁNCA

Bólintanak
a szelek,
ringanak a fényben
a reggelek.
Sirályok lánc
a magasban
fehéren csörren
s zsoldáros habban
zuhanyoznak
röpke kevélyen
s köröztük a kék-kelyhű levegőben
naptüzek gyulladnak a felhőboglyás égen.

(Budapest, 1981. december 1.)

SIRÁLYOK

Ég-fehér tollú szárnyakon
Kúszik a sirály vitorlás kedvvel
Éhes énekű szájalom
keringő táncuk a reggelekkel.

A házak gerincén ülnek
szőlőszem-sűrűn egymás mellett
Napba-nézőn elmerülnek
a lélek-közelben áttelelnek.

(Budapest, 1981. december 22.)

1982.

FEHÉR TÁNC

Surran felettem a sirály,
 hangja
 a Dunából ébred.
 Fehér tánc a
 kék-vizű égen,
 szárnyai felhőkbe érnek.
 Rám köszön reggel-nyíláskor
 testét a hideg marja
 a földre aprított kenyeret
 csőre szögletébe kapja
 s tollának színe
 a fagynak egy darabja.
 (Budapest, 1982. március 1.)

KALEIDOSZKÓP

Tegnap a Balaton
 szép-kamasz homloka
 az ég ölében égett.
 Sirály-lebegés volt a levegő.
 Hosszú-vonójú fények
 alatt mozdult április kórusa
 s az ének a parton át
 nekiverődött a hegyek szilaj
 csendjének.
 Szikrázó hullám-csevegés
 nyílt a partközelen
 s a víz sokszínű pöröly-virágán
 pasztell-harsogás volt
 a természet kaleidoszkópja.
 Liliomként tartotta magasba
 fejét a vitorlás
 s izzó lobogásnak tűnt
 a hegyek zöld-fonatú díszletében.
 S a rezzenő fenyők illatában
 hosszúcsókú szerelem sarjadt.
 (Keszthely, 1982. április 12.)

NAP-VIRÁG

A hajnal-fényű reggelek
habzó-szólamú pasztellek.
A friss áramú szelekben
a lázító neszt szeretem.

A japán kakas dalba kezd
s a fecske-énekű ereszt
körü-lengi a szárnyalás
- bekoppan hozzám egy darázs.

Recsegő csókák ébenét
fölriasztja az ébrenlét
szárnyukban él a magasság
szemükben kétely s ravaszság.

A csend-bóbitás orgonák
állják az idő ostromát
a vér-turbános tulipán
szívében őrzi Szulimánt.

Elhamvadtak a csillagok
már csak a tegnapiuk ragyog
helyettük nyílt a nap-virág
s tányérján a reggel kiált.

(Hévíz, 1982. május 18.)

ÜZENET

A hajnal
a kakasok vezényletével
énekel.

A színek
a lombkohós tájra keresztet
feszítenek.

Az ekék
a földbe nyomtatják az ember
üzenetét.

Az álom
láthatatlan varázsa eltűnt
mint a lábnyom.

Már serken
a mozduló közösség mint a ritmus
a versben.

A reggel
kinyitja üzemét dús tonnás
kezekkel.

(Hévíz, 1982. május 20.)

TÓ

Gyere már, rohanjunk a tóra,
mártózzunk gyógyító csendjébe.
Fájó isiászunkat tépje
ránk gyulladó oxigén kohója.

(Hévíz, 1982. május 24.)

ESŐ

Szalad, gurul az eső
futtában nyilakat lő.
Kazlaiban fény remeg
gyöngyét őrzik a füvek.

Szoknyás ráncaik rohamát
vetkőzik az almafák.
Csendjük boltíve alatt
költenek a madarak.
(Hévíz, 1982. május 24.)

HAJNAL

Dal-hegedűk,
zengő-húrú
melódiák csendülnek
fényes tisztán
az őszi erdők
hajnal-remegésében.
Az ébredés üzenete
érkezik hozzám
a madarak
dalárdás lelkéből
s a surranó szimfóniák
feszítő öröme
messze szikrázik
a lombok óceánján.

(Budapest, 1982. szeptember 28.)

ÉJ

Lélek-fényű csillagok
szemerkélnek az égen,
ránk esőznek neszező kevélyen,
surranó gyöngyökre az éj andalog.
Riadt mámor a hollószárnyú csend,
a fenyők pengő illat-énekét
rőzsetűz szellő sodorja felénk,
s a nyírfák hegyén messze-szépség leng.
(Budapest. 1982. december 25.)

1983.**ZENG A REGGEL**

Lenn a kertek
 énekelnek,
 hajnal-éhes,
 dalban-fényes,
 csend-rikoltó
 páros rigó
 szonátája
 ég a tájon.
 Kertek ölen
 harmat-örvény
 gyűrűjébe
 beletépve
 zeng a reggel
 arany renddel.

(Budapest, 1983. január)

SIRÁLYOK

Megérkeztek a vendégek
 dunaparti szálló fények
 pihennek a reggelekben
 szárnyuk ölelése rebben.
 Fehérlombú hideg reggel
 keringőznek a szelekkel.
 A tenger habzású égen
 virággá nyílnak kevélyen.
 Köröznek fölöttünk hosszan
 torkukban énekük moccan.
 Síró örömet küldik
 dallamuk eljut a földig.
 Háztetők gerincén állnak
 mint egymást vigyázó század.
 Csőrükre tűzik a napot
 ők maradnak, én ballagok.
 A búcsú nekem nagyon fáj
 mit üzensz nekem szép sirály?

(Budapest, 1983. február 14.)

HÓHULLÁS

Súlyos a hó,
 fehérmárvány.
 Tömbje omló
 tűz-szivárvány.
 Szikla-kemény
 fagy hull rája.
 Égő kemény
 a subája.

(Budapest, 1983. február 14.)

Andalogva
 lepke-könnyen
 száll a dombra
 összetörten.
 Csönd-csillagok
 a hópelyhek
 nyírfa-hosszan
 énekelnek.

TAVASZVÁRÁS

Csend volt,
virágcipőkben száll az alkony
kék tavában a mennybolt
megpihen egy göndör felhőparton.

Robbanó szépséggel
támad a surrogó este
szárnyán csillagfüzérrel
tér nyugovóra a fecske.

Hold-szeplős arany
az éji fények álma,
a lomb is mozdulatlan
vállamra rezdül az árnya.

Cinkék énekével
a táltos hajnal serken
vér-szedres szemével
a nap tüzet gyújt a berken.

Konduló messzeség
a reggel fohásza.
A harangok szerelmét
a sorsunk vigyázza.

(Budapest, 1983. január 10.)

TÉLI DÉLELŐTT

Az ég kékjében himződnek a fák,
alattuk a hó fehér sivatag.
Fölöttünk a nap bronz harangvirág
a fenyőkön fénykígyók siklanak.
Ránk hasít a levegő ostora,
riadva zeng a tavalyi levél.
A varjú a szűz havat tapossa
s csőrében szökül egy darab kenyér.

(Budapest, Vadaskert, 1983. február 26.)

MÁRCIUS

Március,
te szép szerelmes, forradalmas szó,
kristály-szív muzsikája,
nyíló messzesége
a világ dalának,
neked hozsannázok
téged váró sorsom
csillagteremtő énekével.

(Budapest, 1983. március 30.)

A CSILLAGOK

A csillagok pásztortüzei
már égnek
s az alkony szivárvány-boglyáiban
megbújva madarak énekelnek.
Nagyot kortyolok a tarajos levegő
est-hűvös patakjából
s egy hűrfeszes nyírfa rám köszön
a csend fehér álmú kórusából.

(Budapest, 1983. március 30.)

KÉK MÁMOR

Dallam-virágot bont a mandula,
a rügyeken madár-ének lobog.
Minden ág egy-egy zengő furulya,
a gyümölcsfák húrozzák a lombot.
Szende kék mámor minden ibolya,
a jácint homlokán szellő motoz.
Megszegett kenyér a nap mosolya
s a felhők gyolcsa eső-harmatos.

(Budapest. 1983. március 31.)

A TAVASZ NÁSZÁ

Állunk a hegytetőn aranylázban égve
homlokunkra csordul a napkohó vére
vörösre gyantázzák testünket a fények
munkává robban köröttünk a csendélet.
Cirpel a fűrész
a metszőolló
a virágtűzvész
illatot ontó,
csokros ibolyák
égszínű kéken
mosolyuk bontják
a csönd tükrében.

Szirom-nyitó szép csillagok

sorsotokban mi a titok?

A messzeség fénykohója,

álmaitok lobogója?

A tavasz násza

ránk hasad halkan

szépség-fohásza

perzselő dallam.

Nézd a hegytetőn felhősirályok szállnak

vitorlás szárnyukkal suhintják a fákat

fehér orgonák csokrai nyílnak bennük

mindig utaznak a világ a tengerük.

(Budapest, 1983. április 3.)

B.É. . . itt van vége a verseknek, jegyzeteknek ...

s hamarosan: május 8-án vasárnap, hajnali 1.20-kor: ... elrepült a sirályokkal

Bieliczky Joó Sándor életének krónikája

1929. december 12. (kb. délelőtt 10 órakor) született Hajdúszoboszlón, a Kossuth u. 33. szám alatti egykori házban

1936-ban meghalt az édesapja: Joó Sándor, a hajdúszoboszlói városháza tisztviselője

1940-ben édesanyja férjhez ment Bieliczky Béla nyugdíjas századoshoz

1948. augusztus 6-án nevelőapja adoptálta (nevére íratta), ekkor lett Bieliczky Sándor

Tanulmányai:

1949. június 24. Érettségi bizonyítványt kap a Sátoraljaújhelyi Kereskedelmi középiskolában, ahol nagybátyja: Kovásznay Rezső irodalomtanár volt az igazgató

1950-51 a Debreceni Kossuth Lajos Tudományegyetem – magyar szak

1951-52 a Budapesti Eötvös Lóránd Tudományegyetem – magyar-orosz szak

(Származására hivatkozva eltanácsolták az egyetemről.)

Később: Esti egyetem (általános szak, majd drámatörténeti és esztétika szak),

Újságíró iskola, Tördelőszerkesztői továbbképzés

Munkahelyek:

1952-54 Villamos és Kismotor gépgyár Budapest

1954. december 1-től Kecskeméten a Megyei Tanács népművelési osztályán előadó

1956. december 1-től Kecskeméten a Petőfi Népe c. megyei lapnál újságíró

1962. február 1-től Debrecenben a Hajdú-Bihar megyei Napló munkatársa

1971-től a „Hajdúsági Munkás” c. üzemi lap szerkesztője

1974-től a „Hajó-Daru” c. üzemi lap szerkesztője Budapesten

1976-tól a „Pesti Műsor” c. heti magazin szerkesztője

Betegségek:

1948. szeptember – Gyógykezelés a Debreceni Állami Tüdőbeteg gyógyintézetben

1960 április – májgyulladás a Kecskeméti Honvéd kórházban kezelik

1979. porckorongsérv – műtét (Budapest, ORFI)

1983. május 8. hajnali 1.20-kor meghalt nyirokmirigy rákban, Budapesten,

a Ráth György u-i kórházban (Magával vitte titkait)

Beírás az útleveleiben: termet: 184 cm., szem: fekete, haj: sötét barna

UTÓSZÓ

Bieliczky Joó Sándor (1929-1983) összes (megtalált) verse:

Gyermekkori:	137 (1944-1949)
Ifjúkori:	164 (1950-1962)
Férfikori:	1281 (1962-1983)
Összesen:	1582

A válogatott kötetben megjelent: $200 + 580 = 780$

Kötetben nem jelent meg: 802

Bieliczkyné Buzás Éva: Zárszó

E kötetben közzéteszem azokat a verseket, amelyek férjem ezelőtti könyvéből kimaradtak. Azokat is, amelyek gyengébben sikerültek, vagy befejezetlenül maradtak. Volt idő, amikor a legépelt verseket dossziéba gyűjtve, kezébe adtam, hogy nézze át, és javítsa, ahol szükségesnek találja. Meg is tette, amíg tehetette. Ám a halál idő előtt kitette a pontot.

De a „javítatlan” költemények is egy életérzést, egy pillanatnyi gondolatot, egy visszahozhatatlan szituációt fejeznek ki. Tehát itt a helyük, ebben a kötetben.

Felejthetetlen szép szelíd szerelmem!

Verseiddel adj az utókor olvasói számára lelki békét, tiszta örömet.

Ez a kötet halálod 38. évében, 2021-ben jelenik meg. 1983. május 8-án átmentél egy másik dimenzióba, emlékül itt hagyva nekünk a verseidet. Ott a túloldalon is áldjon meg a jó Isten!

TARTALOM

A versek címe (évszám + oldal szám)

Gyermekkori versek: 1944- 1949-ig

1945. Ősz (1), Margitkámhoz (1), Egyedül téged (2), Várom a halált (2),
Álmomban (3)

1946. Vissza várlak (4), Értem hulló hazug könnyek (4), Egy barátomhoz (5),
Az égből fehér hópihék hullnak (5), Az örök élet fája (5), Furcsa ember (6),
Az örök barát (6), Az örök vőlegény (6), Találkoztam az Istennel (6), Béke vele (7),
Tavaszi lakodalma (7), Szívem a tiéd (7), Velem az Isten (8), A szerelem győzött (8),
Az élet harcosa (9), Új rügyfakadást (10), Katicához (9), A falu az enyém (12),
A jövőnek élek (9), Tűzben, tűzzel haltam (9), A koldus álma (11), Hajnal dalnokai (14),
A fehér halál (13), A két lelkű ember (12), Megelégszel (13), Ha rád nézek (10),
Munkás sors (15), Babona (14), Szonett egy kis lánynak (15), Tanácsok (18),
Haladj a korral (16), Milyen vagy (16), Az első csók (16), Iván bácsi (17), Halál (19),
Igazság, vagy halál (20), Őszi kép (19), Apám (20), Egyedül vagyok (21),
Zsuzsácska (22), Élet és halál (21), Egy ódon fényképemhez (22)

1947. Hó-világos téli erdő (23), Ezüstös alkonyat (23), Fehér gyászlepel (23),
Bözsike meghalt (24), Önn nyugtatás (24), Emlékezem (25), Tavaszi figurák (26),
Ma mindenkit siratok (25), Elefánt radír (26), Zsólyomka koldusa (27),
Ma, holnap, tegnap (28), Fantázia-szonett (27), Hangulat (28)

1948. Kiskirálynőm (29), Én már csak (29), Hát nem lesz már béke? (29),
A fehér halál (30), Ne nézz úgy engem (29), Búcsú Grízkótól (30),l, Részezség (30),
Hangmorzsák (31), Szerelem (32), Olgim (33), Utánoznak (32), Gondolatok (34), A múlt
temetője (34), Az én rendem (34)

1949. Áldást várva (35), Egy csupor tej (35), Vázám vigasztallak (35), Az eszme (35)

BIELICZKY JOÓ SÁNDOR fiatalkori versei: 1950-től 1962. januárig

1950. Őszi pillanatok (36), Légvárak rakói (36), Holdsugaras éj (37)

1951.

1952 Elég volt (38), Álmodozás (38), Mosolygós reggel (38), A proletár negyed (38).
Ma (39), Decemberi napsütés (39)

1953 Úti jegyzetek (40), Emlékszel? (40,) Este (40), Évforduló (40)

1954. Nagypám (41), Bánat (41), Csuka János (41), Ősszel a határban (41),
Beszédes esték (42), Boldogságod elé (43), Bújócska (43), Szilveszteri szél (43),
Tisza-parton (44), Nélküled (44), Házassági évfordulónkra (44), Karácsonyi üzenet (44)

1955. Névnepodra (42), Katona József szobra előtt (46), Philippe (47)

1956. Hajnal a pusztán (48), Vers fölé hajoltam (49), Augusztusi beszélgetés (49),
Esti ajándék (50,)Így majd (50), Vacsorafőzés (50), Betegágyad mellett (51),
Így nyújtunk poharat (51), A te kezed (52)., Félhomályban (52), Ketten (53),
Novemberi zsoltár (54), Cyklamenek (53)

1957. Hallgatók (56), Pihenő (55), Az Igazság (57), Mindhalálíg (56), Csók (58),
Egy perc (58), Portré (58), Tearózsa (59), Levelek (60), Áprilisi hajnal (61),
Névnepomon (62), Névnapi gondolatok (64), Éjféli ének (65), Ha veled vagyok (66),
Régi faliórám (66), Vallomás (67), Téli dal (67), Hangulatok (68), Március (69),
Esti hangulat (68), Csend (68), A harangozó (71), Altató (70), Szerelem (69),
Boldog tavasz, Emlék (70), Szeretlek (70), Szerelmes kiáltás (71), Olyan vagy (72),
Őszi beszélgetés (72)

1958. Zongora mellett (73), A férfikor emléke (74), Búzatáblák (74),
Nyugtató vallomás (75), Vallomás (75),

1959. Januári óda (76), Múlik az idő (76)

1960. Éjféli vallomás (77), Vera (A moszkvai lány) (77), Olvasó munkások (77),
Kijevi fények (77)

1961-1962. 01.16. Emberi szavak forrása (78), Téli álom, (80), Ne félj (80), Reggel (80),
Vázlatok (80)

*

1962. Szemedben (81), Augusztusra virradóan (82), Szárnyak (81),
Egy világ a tenyered (83), Parázs vagyok (84), Szépségórák (84),
Múzsánk a béke (85), Utazás közben (86), Évával az erdőben (87) ,
Szeptemberi vallomás (89), Éva a konyhában (90), Nézem az arcod (90),
Tükör előtt (91), Pillanat (91), Tiszta tengerszem (91), Összetartozunk (92),
Szerelem (93), Megtaláltattál, (93), Vallomás a kedvesnek (94), Tiszta boldogság (95),
Kék arany szerenád (96), Szerelmes őszinteséggel (97), Kócos (97),
Hajnali ébredés (94), Októberi könnyek (98), Halász-kunyhóban (98),
Októberi séta a kedvessel (99), Őszi séta (99), Aggódó szerelemmel (100),
Rám nézett (100), Bennem élő valóság (104), A megnyugvás órái (101),
Vasárnap délelőtt (101), Szerelem az őszben (102), Emlék (102),
Szerelmes vagyok a nevedbe (103), Tűzrakás (104), A naplement aranyában (105),
A lelkem szól hozzád (105), Hajladozó virág (104), Esőben (106),
Mindig jobban szeretlek (107), Új életet kezdünk (109), A mi dalunk (106),
Pihenés közben (108), A csúcson állok (110), Csendélet (110), Hajnali álmodozás (110),
Új tavasz (110), Örök szerelem (107), Neked szól vallomásom (111),
Útközben rád gondoltam (112), Hajnali köszöntő (112), Délutáni csönd (115),
Extázis (113), Örök tűzben égve kívánlak (114), Várlak (115), Csók (117),
Boldogság (116), Alvás előtt (117)

1963. Mindig szerető órák (118), Télben is tavaszt látok (119), Életünk keringője (118),
Így láttam a kedvest (119), Hangulatvilágítás (120), A szívem szól hozzád (119),
Délután (120), Vasárnapi pihenés (121), Hópihék hullása közben (121), Éj (122),

Olvasott a kedves (122), Csönd (122), Eszménk dallama (123), Tavasz előtt (123),
Gyermekvárás (123), Pesti órák (123), Márciusi séta (124), Márciusi vallomásom (125),
Tavaszi áradás (124), Életünk békéje (127), Hétköznapi örömei (126),
Esti beszélgetés (127), Tavaszi esengés (128), Áprilisi vallomás (129),
Áprilisi tűnődés (130), Orgonavirágzás (131), A szív májusa (131),
Évszázadok örök dalai (131), A perc zenéje (132), Hangod (133), Tánc (133),
Ketten (134), Vasárnap délelőtt (134), Emlék (134), Hegyoldalon (135),
Szökőkút éjjel (135), Nyár (136), Nyár a hegyoldalon (136), Életemmé nőttél (137),
Félhomályban (138), Falusi alkonyat (138), Asszony a völgyben (139),
Napfényes hegyoldalon (140), Fény a város fölött (139), Asszonyok (140),
Szerelmes üzenet (141), Séta a Béke útján (142), Barangolás a kedvessel (143),
Mentőautó az éjszakában (143), Csillagos ég alatt (144), Őszi virágok (144),
Ablak előtt (145), Zúgnak az illatok (146), Célja van életemnek (147),
Ismeretlen vendég (147), Eljegyzés (148), Hajnali fények (148),
Hajnal a tengerparton (149)

1964. Téged kereslek (151), Megérkezés (150), Szerelem (151), Jó veled (151),
Egy ölelés (152), Szerelmes vers (154), Márciusi capriccio (152),
Séta a tavaszi esőben (153), Rohanás a tavaszba (152), Vasárnap reggel (155),
A jövő útjain (156), Zene (154), Tavasz van (157), Éjből nyílik a hajnal (158),
Égboltként szélesedő közösség (159), Életünk (160), Felelősség (161), Húsz éve (161),
Akit szeret az ember (161), Bízatsz (162), Szívük összeér (163), Nyári éj (163),
Késői beszélgetés (163), Fűzfa alatt (167), Nyár lesz mindig (164), Tánc (165),
A földszinttől az emeletig (166), Vázlat az alkonyatról (166), Szeretem a munkást (167),
Ölemben (167), Beethoven hallgatása közben (168), Tűnődés (169), A tűnő idő (170),
Csendes vallomással (170), Irénkének (169)

1965. Napfény-szonáta (171), Nyolc sor a békéről (171), Nem szűnő szerelemmel (172),
Szó (1729), Márciusi hajnal (172), Reggelek mosolya (173), Lassan hervadok (173),
Nyári dal (173), Nyári hajnal (174), Nézem az eget (174), Hűvösvölgyi nyár (174),

Ha-hó! (174), Szilisztrai reggel (175), Éjszaka a tengerparton (175), Eső (175),
Őszi éj (175), Jajszó Vietnámért (176)

1966. Jajszó a vietnámi kisfiúkért (177), Hajnali fohász (178), Pihenés (178),
Nászutasok (179), Tölgy alatt (179), Öregek (179), Ketten (180),
Ég már a reggel (180), Pihenő (179), Völgyben (179), Ébredés (179), Várakozás (154),
Merengés (181), Hegytetőn (181), Szürke vihar (181), Étteremben (181), Szeretem (182),
Várakozás (182),

1967. Éj van (183), Februári rapszódia (184), Részeg (185), Téli hajnal (183),
Nyírábrányi emlék (186), Domboldalon (186), Tavasz közepén (186), Délelőtt (187),
Ki tudja (187), Tiszta remény (187), Viharban (188), Hallottad már (188),
Friss szelek (188), A színek lángjában (188), Vikendezők (188), Ébredő szél (189),
A csönd utasai (189), Táncoló szerelem (190), Fürdőzők (190), Kinyílni benned (190),
Karcsú, lenge szélben (190), Fénybe szegzett reménnyel (191), A bánki homokon (191),
Szorította a karikás nyelét (191), Hazafelé (193), Est előtt (192),
Szalajkai források (192), Fenyves (193), Zápor (193), Vihar (193), Libák (194),
Találkozás (194), Úttörők az Alföldről (194), Tóparton (195), Pereg az ég (195),
Csónakázás (195), Színek a kertben (195), Hajnal (196), Kora őszi délután (196),
Hullj eső (196), Gyűjts ránk békét (196), Hangok (196), Küzdő béke (197),
Őszi kép (197), Meggyúl a lomb (197), Szél (197), Padok (198), Kirándulók (198),
Ketten az erdőben (198), Pasztell-csendben (198), Őszi séta (199), Szárnyas szelek (199),
Daru éjjel (199),

1968. Neki még (200), Kéklő reggelek (201), Hólapátoló (201), Igazi fény (201),
Falusi este (201), Zene (201), Negyven felé (202), Kispolgári kesergő (203),
Magasba tartom (203), Egy madár röppen (204), Kalász pattan (204), Zoli (204),
Áprilisi eső (204), Úgy hullanak (206), Vasárnapi fürdőzés (205),
Szombat délután (206), Alkonyati zöldben (207), Remény (208), Reggeli játék (209),
Tüzes cipők (209), Úgy húznak át (209), Pattanó illatok (209), Hajnal pipacsa (209),
Fehér esőt (209), Összeér a válluk (209), Halastó partján (201), Augusztusi délután (210),

Az eső (210), Fecskék (210), Zenél a fény (210), Hangok (210), Béke (211),
Reggel (211), Októberi rózsák (211), Teraszon (211),

1969. Hajnal (213), Zöld zuhanás (212), Hajnal (213), Szivárvány (216),
Eső napfényben (213), Gondolatok a csendről (214), Hajnali hangok (214),
Fehér láng (214), Duna-parton (214), Rózsák a kertben (214), Félig ébren (214),
Fény-szárnyakon (215), Századok hangja (215), Tüzük csendjében (215),
Reggel a Dunán (215), Augusztusi délután (216), A szívük beszélget (216),
Dallamot ringat (216), Lemezek hallgatása közben (216), Novemberi Mátra (217),
Mi vagyunk (217), Őszi fürdőzés (217), Háború és béke (218), Eljön az idő (218)

1970. A csönd dalában (219), Lenin (219), Emlékidézés (220), Sors-szimfónia (222),
Áprilisi este (222), Boldogkert (222), Illatok tövében (223), Májusi eső (223),
Az este (223), Csillagot nyit az égbolt (224), Alkony a kertben (224), Esti utca (224),
Új külváros épül (225), Metszik az időt a szelek (225), Sanyikának (225),
Merengés (226), Tűnődés (226), Távlat (226), Húzd csak (227), Morajló vénség (227),
Éjszakai kép (227), Eső szemerkél (227), Konok eső (228), Kispadon (228),
Hegyoldalon (228), Reggel (228), Színek, képek (229), Réten (229), Kidőlt fa (229),
Szelek (229), Mátrai eső (229), Eső után (229), Fény és árnyék (230),
Merengő kéken (230), Csend-szimfónia (230), Két ember (230), Alkonyat (231),
Reggel (231), Patak partján (231), Szilvák (232), Anyám neve napján (231),
Szeptemberi délelőtt (232), Őszi délután (232), Vasárnap (233), Öröm hasad (233),
Az idő: élet (234), Kezek (235), Felhők (235), Előhang (236), Naplemente (236),
Ti lesztek (237), Zengő sugarak (237), Évinek (237), Nagyanyám (237)

1971. Tél nyitott ablakból (238), Januári fények (238), Kék ragyogás (238),
Erdei csönd (239), Merengés (239), Május (238), Énekes csönd (239), Fény és dal (240),
Zápor (240), Május végi alkony (240), Fények (241), Ébredés (241), Felleg-tánc (241),
Színfolt (241), Vihar készül (242), Alkony előtt (242), Dal most a beszéd (242),
Hasonlat (243), Eget lássunk (243), Táncol a fény (243), Zivatar a mólón (244),
Szél pengeti (244), Rügyek nyílnak (244), Halk szimfónia (245), Fény muzsikál (245),

Hangjegy a magasban (246), Ha álmodozunk (246), Szellő pirul (246),
Őszi délután (247),

1972. Új nap nyílt (248), Szürke tánc (248), Neonfényben (248), Fénylő csend (249),
Tavaszi (249), Hangulat (249), Jácint este (249), Szeresd az embert (249), Ibolya (249),
Antennák (250), Levél (250), Nyarak láza (250), Fél hét (251), Pirkadat (251),
Olajfa (251), Szilvafánk alatt (252), Zene csobban (251), Hold (252),
Patkó-tüzes nyár (252), Kozmosz-illat (252), Hasít az ég pengéje (253),
Égi zuhany (253), Ahol állok (253), Csorog a nap (253), Csend-harang (254),
Záport kavarnak (254), Esőt rejteget (254), A villámok ütőerek (254), Napkenyér (254),
Forrás-szelek (255), Hűsük éget (255), Harkály (255), Halk pengésű (255),
Lány a napfényben (255), Ömlik a nap (255), Állok a tetőn (256), Fehér higanyláz (256),
Haragjuk zengő (257), Fürtökben égő (257), Kék egekben (257), Földre csordul (257),
Fehér álom (256), Aranytűz (256), Alkonyi színjáték (258), Hajnal (258),
Délutáni villámok (258), Nap és szél (259), Eget nézünk (259), Nyárutó a tetőn (259),
Nyárutói kertben (259), Fények áramában (260), Rászelídül halkan (260),
Hideg-dalú nesz (260), Havat idéző (260), Forró csöndem (261), Nagyanyám (261),
A fény éneke (261), Téli keringők (262), Égő havak (262), Feni pengéjét (262),
Ezüst délelőtt (262)

1973. Állunk a lángban (263), Az ég és a föld (263), Bódult dallamként (263),
Hóvirág zizzzen (263), Jegenyék (264), A márciusi Dunánál (264), Aranyba lobban (264),
Égve lobban (264), Fürtjei között (265), Baráti körben (265), Tűz-rapszódia (265),
Kék sejtelemként (265), Béka-szimfónia (266), Gyúl az alkony (266),
Hablázak égnek (266), Villanás (266), Madarak a magasban (267), Alkonyi szél (267),
A kispadon (267), Fáradt arany (267), Felhőkben mossák (268), Folyóparton (268),
Jó itt szédülni (268), Nyíljék magasba (268), Gyűjtja a szél (269), Tűzet robbant (269),
Örök fény az ember (269), Századok dalai (269), Álma rácsendül (270),
Bennünk zenél (270), Élek (270),

1974. Téli Duna (271), Lelkükbe ölelik (271), Elhúz a felleg (271), Dalba bódult (271), Csendes öröme (272), Csillag szökül (272), Egydallamú csend (272), Hajón (272), Egymáshoz kötözve (273), A csend tutaján (273), A csend ízét (273), Isszuk a napfényt (273), Hegyek felől (273), Béke permetez (274), Lobban az élet (274), Bíbort sző (274), Fény feszül (274), Reggelre pirosan (275), Harang-dalú est (275), Lobogó öröm (275), Várja őket (275), Őszbe örvénylik (275), Arany csendként (276), Ülünk a csendben (276) Csillagot ír az ég (276) ,

1975. Álmodó öröm (277), Hajnal (277), Együtt kábulok (277), Meteorként égtünk (277), Ott ahol a csend (278), Lekottázom (278), Tovább (278), A szigeten (279), Nyújtózzunk bele (279), Reggel dereng (279), Nap (279), Az ég tavában (281), Esti táj (280), Szívekbe ágyaz (280), Fényt gyűjt (280), Szerelmes fény (280), Messze ringó (281), Pirítsa bőrünk (281), Az éj nászában (281), Lement a nap (281), Ölelik magasba (282), Fények harmatában (282), Félelmetes zene (282), Ömlik a búza (283), Nagy zászlóként (283), Alkony (283), Egy csillag serked (284), Fény tör utat (284), Akácok (284), Érett gerezdek (284), A hamvas lombú (285), Túl a mindenségen (285), Őszi nyár ezüstje (284), Szárnyas dalok (285), Csendet hint (285)

1976. Leila (287), Esti fény (286), Kutyák (285), Macskák (285), Hull a havak (287), Fölöttem (287), Fénykeblű messzeség (287), A hegytetőn (288), Tizenhat sor (288), Hajnalok vetése (288), Együtt nyújtózom (288), Örömök nesze (289), Álmaink a csillagokig érnek (289), Dalokba szöve (289), Szívük hangjegye (289), Hajnalodik (290), Csillagos nesz száll (290), Életet jajgat (290), Erdő (291), Füstí fecske (290), Megtartalak szépnek (291), Egy kórusban (292), Lelke van a dalnak (291), Fény-liliomos csend (292), Rágyújtja fényét (292), Röppenő szelek (292), Bécsi valcer (293), Hajnali áhítat (292), Szeptember (293), Megpihen a dal (293), Kábult szerelemmel (294), Téli délelőtt (294)

1977. Nézd (295), Utcák hossza (295), Az éj virága (295), Virágozzék hitünk (295),
Lelkünkkel együtt (296), Lelkemben megőrzöm (296), Chopin (296),
Nincstelen alázat (296), A tűnő idők (297), Belém csobban (297), Úti-jegyzet (297),
Távolban harangok (297), Egy dalú hullám (297), Felsírnak benne (298),
Ránk hull (298), Az ősz vére (298), A csend szépségében (298), Szívünk zeng (299),
Zolinak és Ákosnak (299)

1978. Messze vagy (300), Zápor a fényben (300), Zápor után (300), Ránk kacsint (300),
Feszül a hőség (302), Magasba szédül (302), Pillangók (301), Süvít (301),
Jövőbe porzó (301), Égig érő (302), A világ boltíve (303), Vers-utóirat (303),
Az öröm békéje (304), Virág virrasztott (304), Fortyog a nyár (305),
Fények remegnek (305), A Duna csendjénél (305), Augusztusi nap (305),
A lombok közt (306), Az ősz gyertyái (306), Forrása (306), Sarkantyús csendben (306),
Zuhan az alkony (307), Szeretsz (307), Csónakunk alatt (307), A csónak (307),
Nap (307), Reggel (308), Delel a nap (308), Nap (308), Holnapban égek (308),
A magas szabadságba (309), Csókák (309),

1979. Szép igaz (310), Februári capriccio (310), Pelyhekben hull (310),
Fehér havon (311), Sorsomban időznek (311), Perel velem az emlék (312),
Harang-rapszódia (315), Fölöttem felzendül (314), Virágzanak (315), Madár (315),
Pasztell-hidak (315), Pasztell-alkony (315), A nap (316), Énekük lelke (316),
Majd folytatom (316), Hajnali morzsák (317), Hajnal a mólón (317),
Együtt mosolygunk (318), Virágba emelő (318), Vihar a Balatonon (319),
Balatoni hajnal (319), Búcsú a Balatontól (319), Hajnal (319), Est (320), Éjszaka (320),
Éj (320), Hajnal-vétkű álmom (323), Férfikorommal (321), Magukkal viszik (321),
Az alkony (322), Ölembe hull (322), Szelek (322), Nyugalom (322),
A gondolatom (322), Zene (322), Reggel (324), Idézője (324)l, Így legyen (324),

1980. Feszül a tél (325), Az idő szavaz (325), Fények, csókok (325), Téli pasztell (325), Nyírfák (326), Az ágakon (326), Varjak ülnek (326), Sorsmadár (326), Egyedül dalolt (327), Március (327), Megismerni (327), Pasztell-mezők (327), Részeg (328), Hajnal (328), A fénnel együtt (329), Zsoltárként (329), Álmainknak (329), Tekintetemben nyílnak (329), Tartom az őszt (330), Levelek (330), Már egy hónapja (330),

1981. Túl az ötvenen (331), A fény ezüst vonóját (331), Sirályok (332), Fények rigói (332), Februári csendélet (333), Halkan (333), Szellők higanya (333), Szépség bujkál (334), Jó-szavú boldogságot (334), Éj (334), Zendül a táj (334), A csillagok (335), Sirályok lánc (335), Sirályok (335),

1982. Fehér tánc (336), Kaleidoszkóp (336), Nap-virág (337), Üzenet (337), Tó (337), Eső (338);Hajnal (338), Éj (338),

1983. Zeng a reggel (339), Hóhullásban (339), Sirályok (339), Tavaszvárás (340), Téli délelőtt (340), Március (340), A csillagok (341), Kék mámor (341), A tavasz násza (341)

Az utolsó nyár Leányfalun kedvenc fenyőfáinknál (1982)

A téli sétán.

Bieliczky Joó Sándor:
A PUSZTÁNAK HEGEDŰJE

Válogatott versek: I. Szülőföld, II. Szerelem, III. Természet

Szerkesztette és az előszót írta: Papp András

SZERETNÉK SZÉPEN ... - FÉRFI VERS!

Ötvenen felül
az Ember készül,
hogyan a halálra
csikósként felül.
Nem mintha annyira vágyna
a földi-mély agyagos ágyba.
De romlik a szív, az idegtornya
hullatja falát a fáradt porba.
Nem voltam s nem vagyok búimádó
de érző sorsom sok-mindent látó.
Éppen ezért, ha kopognak értem
a búcsúzáskor nem rogyan térdem.
Szeretnék szépen, suhanni halkán,
a címzett én leszek, hogy meghaltam.

„Ez maradt belőlem ...”

**Bieliczky Joó Sándor
válogatott versei és írásai**

Összeállította: Bieliczkyné Buzás Éva

„Ez maradt belőlem...”

BIELICZKY JOÓ SÁNDOR
VÁLOGATOTT VERSEI

2. bővített kiadás
Válogatta: Bielickyné Buzás Éva

„Ez maradt belőlem...”

BIELICZKY JOÓ SÁNDOR
VÁLOGATOTT ÍRÁSAI

2., bővített kiadás
Válogatta: Bielickyné Buzás Éva

Én + Te = Mi

Bielickyné Buzás Éva krónikája

KI VOLT
BIELICZKY JOÓ SÁNDOR

Aki válaszol:

Bielickyné Buzás Éva

Lator László

Vida Lajos

Halász Ferenc

Egri László

Papp András

Ára: 2000 Ft
ISBN